

အညွှတ်

ဗန္ဓိးမော်တင်အောင်

မြန်မာ့စာအုပ် - ၃၆ -

ပန်းဖော်တင်အောင်

အညွှတ်

[ထုတ်ဝေကာလ
ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၃]

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၁၅၀၁၂
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၄၉၀၆၁၂

ထုတ်ဝေသူ - ဦးမြင့်ဦး (ရွှေကျေးစာပေ) (မြ ၀၉၁၀)၊ အမှတ်(၁၂၆)၊ ၃၄ လမ်း။
ကျောက်တံတား။ ပုံနှိပ်သူ- ဦးမြင့်ဦး (သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်)၊ အမှတ်(၁၂၁)၊
၃၄-လမ်း။ ကျောက်တံတား။ ကွန်ပျူတာ - မြနန္ဒာ၊ မျက်နှာပုံး - မှတ်သုံ။

အကြိမ် - ဒုတိယအကြိမ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး -

ဗန်းမော်တင်အောင် - ၈၉၅ . ၈၃
အညကြ / ဗန်းမော်တင်အောင်။ - ရန်ကုန်၊
ရွှေကျေးစာပေ၊ ၂၀၁၂။
၁၇၂-စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀.၅ စင်တီ။
(၁) အညကြ

ဖြန့်ချိရေး

မြန်မာစာအုပ်တိုက် - အမှတ် ၃၃/၄၉၊ Shine Condo၊ ၇-လွှာ၊ ဘဏ်လမ်းနှင့်
မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၉-၄၃၀၈၇၁၉၃

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁ ။ အညတြ ကြက်တောနှင့်စာရေးသူ	၁
၂ ။ သာဓကတရားကလေး၌ ကြက်တောအားမွေးဖွားခြင်း	၁၃
၃ ။ သာဓကတ၏ ငိုချင်းရှည်	၂၃
၄ ။ ထူးခြားသော ပိသေသတော့မရှိ	၂၇
၅ ။ ကြက်တော၏ရက်ချုပ်နှင့် လက်သည်ကြွေး	၃၉
၆ ။ မိဘမဲ့ ကြက်တော	၄၉
၇ ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကြက်တော	၆၃
၈ ။ ကျွန်း အလုပ်သမား ကြက်တော	၇၉
၉ ။ သားမယား ရချင်ရှာသော ကြက်တော၏ဒုက္ခ	၉၁
၁၀ ။ ကြက်တော၏ စွန့်စားခန်းအမျိုးမျိုး	၁၀၉
၁၁ ။ စာရေးဆရာတို့၏ ဒုတိယနိဒါန်း	၁၂၉
၁၂ ။ ကြက်တော၏ မြို့တော်စွန့်စားခန်း	၁၃၅
၁၃ ။ ကြက်တော၏ နောက်ဆုံးသောနေ့ရက်နှင့် နာရီများ	၁၅၅

အညကြ ကြက်တောနှင့်စရေးသူ

(၁)

လူ့အဖြစ်သည် ရခဲဖြစ်ခဲ့လှသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ လူ၏ အဖြစ်သည် အလွန်တရာအဖိုးထိုက်တန်၍ ချမ်းသာမွန်မြတ်လှသောကြောင့် ရခဲဘိခြင်း၊ ဖြစ်ခဲဘိခြင်းဟု မပြောနိုင်သော်လည်း ကြက်တောတစ်ယောက်အဖို့သော်မူ ထိုစကား သည် တက်တက်စင်လွဲချေပြီဟု ဆိုရချိန်မည်သာဖြစ်တော့၏။ လူ့အဖြစ်သည် အလွန် တရာအဖိုးထိုက်တန်လှပါသည်ဟု ကြက်တောအား သွားရောက်ပြောကြားလျှင် သူ့အားလှောင်ပြောင်သည်နှင့်သာ တူပေလိမ့်မည်။ လူ့အဖြစ်သည် ချမ်းသာ မွန်မြတ်လှ သည်ဟု ဆိုပြန်ချေသော်၊ ကြက်တောအား သက်သက်မယ့် စော်ကားလိုက်ခြင်းသာ လျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘဟူ၍ပင် ကျမ်းဂန်တို့၌လာချေ၏။

ဗြဟ္မာ့ဘုံမှပစ်ချလိုက်သောအပ်သွားနှင့် လူ့ပြည်၌ထောင်ထားသော အပ်၏ အသွားတို့သည် အလျဉ်းသင့်လွယ်၍ အသွားချင်းတို့သည် ထိနိုင်စရာရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် လူ၏အဖြစ်သည် ထိုအဖြစ်ထက်ပင် ရခဲ ဖြစ်ခဲပါဘိတကား- ဟူ၍ ဋီကာ ဆရာအကျော်အမော်တို့က ချဲ့ထွင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုမျှနှင့်ပင်မလုံလောက် မပြီး ပြည့်စုံသေးဟု အယူရှိကြသော အဋ္ဌကထာဆရာ ပညာကျော်တို့ကလည်း အားကျမခံပင် အနက်ဖွင့် လိုက်ကြပြန်သေးကုန်၏။ မြောက်ပင်လယ်၌ မျောချင်ရာသို့မျောပါနေသော လိပ်၏ ဦးခေါင်းလျှိုသျှာရုံမျှ ပျဉ်ပြားပေါက်တစ်ခုနှင့် တောင်ပင်လယ်တွင် ခေါင်းဖော်ချင် သည့်အခါမှ ခေါင်းဖော်တတ်သော လိပ်ကန်းကြီးတစ်ကောင်တို့သည်၊ တစ်နေရာရာ၌ အခန့်သင့်တွေ့ဆုံ၍ ထိုပျဉ်ပြားပေါက်တွင် လိပ်ကန်းကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် အလျဉ်း

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

သင့်လျှိုမိရန်မှာ လွယ်ကူသေး၏။ သို့ရာတွင် လူ၏အဖြစ်သည် ထိုအဖြစ် ထက်ပင် ခက်ခဲမှချေသည်တကား ဟူ၍ဆိုလိုက်ကြကုန်၏။

လူအဖြစ်သည် အဘယ်မျှ အဖိုးထိုက်တန်၍ ချမ်းသာမွန်မြတ်လှသဖြင့် ရခဲဖြစ်ခဲ ဘိခြင်း အကြောင်းကို ဤကဲ့သို့ တင်စားဟောပြောခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဤအဆို ရှင်နှင့် ဋီကာဆရာ၊ အဋ္ဌကထာဆရာ၊ သုခမိန်အကျော်အမော်တို့သည် ကြက်တော တစ်ယောက်အား မတွေ့ မမြင်သွားလိုက်ကြရ၍သာလျှင် ထိုကဲ့သို့ တွေးဆရေးသား ချဲ့ထွင်ခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်တန်ရာပေ၏။ အကယ်၍သာ ကြက်တောတစ်ယောက်အား ထိုသုခမိန် အဘိဓမ္မာဆရာတို့သည် တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးသွားကြရလျှင် သူတို့သည် ထိုကဲ့သို့ ရေးသားချဲ့ထွင်ခဲ့ကြရန် အကြောင်းမမြင်မိပေ။ သူတို့သည် ကြက်တောအား မတွေ့ရမီ ထိုကျမ်းနှင့် ဋီကာအဋ္ဌကထာများကို ရေးသားပြီးဖြစ်ပါက ကြက်တောအား တွေ့ရ ပြီးသော နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် ၎င်းတို့၏အမှားအတွက် နောင်တရကြ လိမ့်မည်ဖြစ်ပေကား ထိုသုခမိန်ပညာကျော်တို့သည် ၎င်းတို့၏ ကျမ်းဂန်နှင့် ဋီကာအဋ္ဌ ကထာများကို ဖုတ်ကြည်းပြာချ၍ နက်ရှိုင်းသော မဟာသမုဒ္ဒရာထဲ၌ ကြေးပြာသဒ္ဒါ နှင့် စံမြန်းနေသည်ဟု အဆိုရှိသော ရှင်ဥပဂုတ်အား လျှာဒါန်းကြဖွယ်ရာသာရှိလိမ့်မည် ဟု ခန့်မှန်းရမိပေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

အဖြေသည်ကား ရှင်းနေ၏။ မနုဿ လူသားစင်စစ်ဖြစ်သော ကြက်တောသည် လူအဖြစ်ကို မရရှိခဲ့ရှာသောကြောင့်တည်းဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဤစကားသည် ရှင်းနေသော်လည်း မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေပါသလော။ သို့ဖြစ်လျှင် ထိုစကားကိုရှင်း ပါအံ့။ လူသားသည် ဒွိဟိတ်ဟု ဆိုထားသည်မဟုတ်လော။ ကောင်း လေပြီ၊ ဒွိဟိတ်ဆိုသော လူသားကို ခေတ္တထားလိုက်ပါဘိဦး။ အဟိတ်မျှသာဖြစ်သည် ဟုဆိုသော တိရစ္ဆာန်တို့ကို ကျေးဇူးပြု၍ ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ။

ကောင်းကင်၌ပျံသန်းကျက်စားတတ်သော ငှက်တို့၌ပင် အသိုက်ရှိကြ၏။ မြေ ကြီးပြင်၌ တွားသွားသော တိရစ္ဆာန်တို့၌ပင်လျှင် အိပ်စက်နေထိုင်ရန် သားတွင်းသည် ရှိကြသေး၏ မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင်လူသားဆိုသော ကြက်တောတစ်ယောက် သည် ၎င်း၏ လူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ အမိုးနှင့်အကာရှိသော အိမ်တွင်မနေခဲ့ရ စဖူးပေ။ နေစရာအိမ်မရှိဘဲနှင့် လူဖြစ်နေသူအား ပညတ်ခေါ်ခေါ်ရန် ဝေါဟာရမရှိသေး၍ ထားကြ လိုက်ဦးစို့။

ကြက်တောသည် အိပ်စက်ရန်နေရာမရှိ၍ ကောက်ရိုးပုံများတွင် တိုးဝှေ့အိပ် စက်ခဲ့ရ၏။ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ဂုံအိတ်ခြံ၍ အိပ်စက်ခဲ့ရ၏။ နေသာသော ကာလများ၌ လမ်းမပေါ်၌နေ၏။ မိုးရွာသွန်းသော ရာသီများ၌ သစ်ပင်ရိပ်နှင့် တံစက်

မြတ်စွန်းများတွင်နေ၏။ မြောက်လေပြန်လောင်းသော အချိန်ဝယ် သူသည် ကမ္ဘာမြေပြင် အနှံ့အပြား၌ နေထိုင်လေ့ရှိ၏။ သူသည် အမိုးအကာမရှိသော အိမ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့တွင် နေထိုင်အိပ်စက်ခဲ့ဖူးသည့်အနက် အလွန်တရာ ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် လေလုံမိုးလုံသော တိုက်ကြီးတစ်လုံးတွင် မကြာခဏနေထိုင် အိပ်စက်ခဲ့ဖူး သော အကြောင်းကိုမူကား လူရှေ့သူရှေ့များတွင် မကြာခဏဆိုသကဲ့သို့ ဂုဏ်ယူ ပြောဆိုလေ့ရှိတတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းအား ကြက်တောသည် လူများကို ကြားဝါလိုသော သဘောလည်းရှိ၏။

ကြက်တောသည် ၎င်းနေထိုင်ခဲ့ရသော တိုက်၏အကြောင်းကို ဂုဏ်ယူပြောဆို ကြားဝါသည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ထိုတိုက်သည် အဘယ်ကဲ့သို့ တိုက်မျိုးဖြစ်ပါသနည်းဟု ကြက်တောအား သေသေချာချာမေးမြန်းလိုက်မိသောအခါ၌ မြင့်မားသော အုတ်နံရံကြီးများ လေးဖက်ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းထားသော ဧရာမမြဲကြီးအတွင်း၌ရှိသည့်တိုက်ကြီးဟု သူကရင်ကိုကော့၍ လက်မထောင်ကာ ပြောပြလေ၏။ ထိုမျှနှင့် ကြက်တောသည် အရှိန်သတ်မနေလိုက်သေးဘဲ ထိုတိုက်တွင် သူနေထိုင်ခဲ့ရသော အချိန်ကာလများသည် သူ၏လူ့ဘဝတွင် အလွန်သာယာချမ်းမြေ့သော အချိန်ကာလများ ဖြစ်ကြောင်းကိုပင် လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ပြောနေချေသေးတော့၏။ လုံးတီးထမင်းဖြစ်သော်လည်း တစ်နေ့ကို ၂-ထပ် မှန်မှန်စားရကြောင်းကို မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောနေချေသေးတော့၏။

ကြက်တောကို သင်သည် ဘာများပြောချင်ပါသေးသနည်း။

ကြက်တောအား မသိမိုက်မဲလှပါကလားဟု သင်သည် အပြစ်တင်လိုပါသေးသလား။

ထောင်ဆိုသောအရပ်သည် သူ့အတွက်အကောင်းဆုံးနှင့် အသာယာဆုံးအိမ်ဖြစ်ပါ သည်ဟု လွမ်းဆွတ် တသစွာ ပြောဆိုတတ်သော ကြက်တောအား သင်သည် မိမိ၏ သဘောအလျောက် အပြစ်တင်ချင်က တင်နိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တင်ကြို၍ ပြောပြထားချင်သော အကြောင်းအရာတစ်ရပ်တော့ ရှိပေသည်။

တစ်ကြိမ်သောအခါက ကြက်တောသည် ကြရာမရသဖြင့် တရုတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ အလစ်တွင် ဘဲတစ်ကောင် ဝင်၍ခိုးလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ခိုးမှုအတွက်နှင့် ပညာရှိဆိုသော ရန်ကုန်တရားသူကြီးတစ်ဦးက ကြက်တောအား ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ဟု ရွှေဉာဏ်တော်စူးရောက်၍ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်သုံးလချလိုက်ခဲ့၏။ ထိုအခါ၌ ထောင်သုံးလဆိုသည်မှာ နည်းလွန်းအားကြီးသဖြင့် အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လောက် ချပေးပါလားဟု ကြက်တောသည် ပညာရှိတရားသူကြီးအား ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်နှင့် ဈေးဆစ်နေလိုက်ချေ၏။

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

အရက်ပုလင်းနှင့် မိန်းမပေါ့ကိုပင် လာဘ်စားတတ်သော ပညာရှိတရားသူကြီးသည် ကြက်တောအား နားမလည်တတ်သောကြောင့် ကြက်တောအား အရှူးထောင်သို့ပင်ပို့ရန် စဉ်းစားနေခဲ့လေသည်။ စင်စစ် ကြက်တောသည် စိတ်ပေါ့သွပ်သူမဟုတ်ပေ။ အရက်နှင့် မိန်းမပေါ့လာဘ်စားရေး၌သာ ပါရဂူဖြစ်သော ထိုပညာရှိ တရားသူကြီးသည် လူမှု ဆက်ဆံရေး ဝိဇ္ဇာပညာရပ်၏ လက်တွေ့ကျင့်သုံးရေးတွင် ကြက်တောလောက် လူပါး မဝသေးခြင်းသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ ကြက်တော၏ လူ့ဘဝလုံခြုံမှုသည် အပြင်ဘက် ထက် ထောင်ထဲ၌သာ၍ စိတ်ချရသည်ကို ကြက်တောထက် အဘယ်ပညာရှိသည် ပိုမို၍ ကျွမ်းကျင်နိုင်ပါမည်နည်း။

ထောင်ဆိုသည်မှာ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးတွင် တိုးတက်လာသော ၄၀မအကြိမ်မြောက် ရပ်ပြစ် တစ်ပါးသာ ဖြစ်ချေ၏။ ထောင်အား လောကဇရိယာ၍ သူတော်ကောင်းနိုင်ကြ သူများက ရွံ့မဲ့ဆိုမြက်ကြကုန်၏။ ယခုခေတ်၌လည်း လူ့အခွင့်အရေးများ ကုန်ဆုံးရာ အရပ်ဟု မြောဆိုကြ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောအဖို့သော်မူကား ထောင်ဆိုသောအရပ် သည် ဘဝ၏ လုံခြုံရာဒေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းအား သင်သည် အဘယ်သို့ပြောလို ပါသေးသနည်း။ ကြက်တောအား သင်သည် အပြစ်တင်လိုက်ချင်ပါသေးသလား။

ထမင်းလုံးတီးနှင့် ဟင်းရွက်ရေလုံပြုတ်ကို တစ်နေ့လျှင်နှစ်ထပ် မှန်မှန်ကျွေးသော ထောင်အား အလွန်တရာ ကျေးဇူးတင်နေကာ ထိုကျေးဇူးတရားကို ပြုနေကြသော အစိုးရမင်းများအား မြိန်ရေရှက်ရေ ချီးကျူးလေ့ရှိသော ကြက်တော၏ အဖြစ်ကိုသာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မနုဿတ္တဒုလ္လဘ ဆိုသော ကျမ်းဂန်လာစကားသည် ကြက်တောတို့ အဖို့ အဘယ်သို့ရှိပါသနည်း။ လူ့အဖြစ်သည် အလွန်တရာ အဖိုးထိုက်တန်၍ ချမ်းမြေ့ သာယာလှသဖြင့် ရခဲဖြစ်ခဲဘိခြင်းဟူ၍ ကြက်တောအား မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ သင်သည် ပြောထွက်နိုင်ပါဦးမည်လော။

ထို့ကြောင့်ပင် ခပ်စောစောက မနုဿတ္တဒုလ္လဘ ဆိုသောစကားသည် ကြက်တော အား လှောင်ပြောင်သောစကားသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လူ့အဖြစ်သည် အလွန်တရာအဖိုးထိုက်တန်၍ သာယာချမ်းမြေ့လှသဖြင့် ရခဲဖြစ်ခဲသည် ဆိုသော စကားများသည် ကြက်တောအား တမင်သက်သက် စော်ကားလိုက်ကြသော စကားများသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ကဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

အကြောအခြင်ကိုဆန့်ရသော မည်သည့် ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်ကိုမှလည်း မလုပ်။ တစ်ပါးသူအား ညှဉ်းပန်းခိုင်းပြီး၍ အဆီအအိမ်နှင့် ဆီဥထောပတ်များကိုသာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မျိုဆိုနေကြရသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ညစာတစ်နပ် အငတ်ခံကြသော ထိုလူမျိုးတစ်မျိုးအတွက် 'အထက်ပါစကားများသည် ဟုတ်ကောင်းဟုတ်ပေလိမ့်မည်။

အညကြ

သူတို့သည် ရခဲဖြစ်ခဲ့လှသော လူ့အဖြစ်ထက် ထူးကဲသာလွန်သည်ဆိုသော နတ်အဖြစ်၊ ဗြဟ္မာအဖြစ်များ အတွက်ပင် အားတိုင်းယားတိုင်း စိတ်ကူးနေနိုင်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ သောလူ့စားမျိုးများအတွက် သစ္စာတရားသည် တရုတ်တန်းဘက်တွင် ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်လိုက်လံတောင်းခံ ကောက်စားနေခဲ့ရသော ကြက်တောတစ်ယောက်အတွက် အဘယ်သို့လျှင် သစ္စာတရားဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ မုသားစကားသာ ဖြစ်နေရပေလိမ့်မည်။

အများနည်းတူ ပခုံးနှစ်ဖက်အကြားမှ ခေါင်းပေါက်လာခဲ့ရသောလူသားစင်စစ် ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ကြက်တောသည် လူ့အဖြစ်ကို မရရှိခဲ့ပါဟု ခပ်စောစောက ကျွန်တော် ချုပ်ခဲ့သောနိဂုံးကိုရှင်းတန်သလောက် ရှင်းသွားလိမ့်မည်ဟုထင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် မနုသတ္တုတ္တုလွှာဆိုသောစကားသည် ကြက်တောတစ်ယောက်အတွက် ခြွင်းချက်ထားရှိ ရပေတော့မည်။ အကြောင်းမူကား မနုသ ကြက်တောသည် လူ့အဖြစ်ကိုမရရှိခဲ့သော ကြောင့်တည်း။

(၂)

လူ့အဖြစ်ကို မရရှိခဲ့ရဘဲနှင့် ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်ဝယ် ရာစုနှစ်၏လေးပုံတစ်ပုံသာ သာမျှ အသက်ရှင်နေထိုင်သွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် များမကြာမီကလေးကမှ မည်သူမျှ အရေးမထားမသိရှိလိုက်သော ချောင်တစ်ချောင်ဝယ် မထင်မရှားကျဆုံးသွားခဲ့ရရာ သော အညကြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စာတစ်စောင်တစ်အုပ် ဖြစ်မြောက်အောင် ရေးသားရန် သူ၏ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများအား တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြန်လည် စဉ်းစားစိစစ်ခြင်းပြုရပေသည်။ ကြက်တော၏ လူဇာတ်ကိုပြန်လည်စဉ်းစားစိစစ်ခြင်း ဌ်ပင်ကျွန်တော်သည်ရင်ထဲတွင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြစ်လာသည်။ ကြက်တောအတွက် ရင်နာလာရပေသည်။ အခံရခက်ခြင်းနှင့် သည်းညည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ဒေါသ ထွက်ခြင်းများသည် ရင်ထဲ၌ပွက်ထလာ၏။ ယခုအခါဝယ် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရပြီဖြစ် သော အညကြကြက်တော၏ဘက်မှ ကျွန်တော်သည် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေရပေ၏။

ကြက်တော၏လူ့ဘဝအတွက် ရင်နာ၍ မကျေမချမ်းဖြစ်ရသူတစ်ဦးက ကြက် တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားကြိုးပမ်းခြင်းမျှသာပြုသော ဤအညကြကြက်တော ဝတ္ထုတွင် စာရေးသူကျွန်တော်၌ တင်ကြိုစွဲလမ်းထားသော အယူအဆများနှင့်ဆုံးဖြတ် ချက်များသည်ရှိနေပါ၏။ ထိုမျှနှင့်သာ မကသေး၊ အာယာတများပင် ရှိနေပါသေး၏။ သို့အတွက်ကြောင့် မိမိမနှစ်သက်၍ လက်မခံနိုင်သော အကြောင်းအရာများအား သောက်ထားနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ရင့်ရင့်သီးသီး ပုတ်ခတ်တော့မည်သာဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က တရားမျှတမှုမရှိဟုယူဆသဖြင့် သည်းညည်းခံနိုင်လောက်သော ကိစ္စများကိုလည်း သက်ညှာနိုင်လိမ့်မည်ကား မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်သည် နှင့်နှင့်သီးသီးပင်တိုက်ခိုက်မိလိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဤနေရာ၌ အညကြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော်ခံယူထားသော ဘဝနှင့် ရပ်တည်နေရာအရပ်အား တိကျပြတ်သားစွာရှင်းလင်းဖော်ပြထားနှင့်ရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆမိပေသည်။ အထူးသဖြင့် အများစုကြီးဖြစ်သော လူထုနှင့် ဆက်သွယ်နေခြင်း ပြုနေရသော စာရေးဆရာများ၊ အနုပညာသည်များအတွက် ယခုကဲ့သို့အချိန်အခါတွင် မိမိတို့၏ ရပ်တည်နေရာအရပ်နှင့် လူတန်းစားဘဝခံယူချက်ကို တိကျပြတ်သားစွာ၊ မှန်ကန်ရိုးဖြောင့်စွာ ရှင်းလင်းဖော်ပြရန် သာလွန်၍ လိုအပ်လှသည်ဟု သဘောရမိပေသည်။ အကြောင်းမူကား လူ့ဘောင်ကြီးအတွင်းမှ လူများသာဖြစ်နေကြသော စာရေးဆရာ၊ အနုပညာသည်များသည် လူ့ဘောင်အတွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုများ၌ သီးခြားကင်းလွတ်မနေနိုင်ကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

ယနေ့လူ့ဘောင်ကြီးအတွင်း၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားနေသော ပဋိပက္ခမှုကြီးတစ်ခုသည် ရှိနေ၏။ ဤလှုပ်ရှားမှုကြီးသည် တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမားပြင်းထန်လျက်ရှိနေပေရာ လူ့ဘောင်အတွင်းမှ လူမှန်သမျှသည် ဤအချက်အား မလွဲနိုင်မရှောင်နိုင် တွေ့မြင်ခံစား၍ သိရှိနေကြသော အချက်သာဖြစ်လေသည်။ မရှိပါဟု ငြင်းနေ၍ ရနိုင်စကောင်းသောအဖြစ်ကား မဟုတ်ပေ။

မိမိ၏ နားနှင့် မျက်စိကို ဗိုက်မဲစွာ ဇွတ်အတင်းပိတ်ဆိုကာ “ကျုပ်မမြင်ဘူး၊ ကျုပ်မကြားဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မသိဘူး...” ဟူ၍ ခေါ်မပညာရှိဆန်ဆန် သနားဖွယ်ရာ ငြင်းဆိုနေကြသေးသော စိတ္တဇဆေးရုံမှ လူမမာများကိုကား ထည့်သွင်းရေတွက်၍ မဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ကြိုတင်ပြောထားရပေဦးမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစိတ္တဇဆေးရုံမှ ခေါ်မပညာရှိများသည် သာမန်လူများရှိရာအရပ်သို့ ရောနှောဝင်ရောက်လာကြပြီးနောက် အရူးထတတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့လူ့ဘောင်ကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်ပွားနေသော ပဋိပက္ခသည် ကံတရားနှင့် ဘုရားသခင်ဆိုသူတို့က စေ့ဆော်ဖန်ဆင်းလိုက်၍ မိုးမြင့်ဘုံမှ ကျဆင်းပေါ်ပေါက်လာရခြင်းမဟုတ်သည်ကိုကား နား၊ မျက်စိဖြင့်၍ ဦးနှောက်အေးအေးထားတတ်သူတိုင်း လက်ခံထားကြပြီးသောအချက်သာဖြစ်ပေသည်။ ဤလူ့ဘောင်အတွင်းမှ ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားရာ အကြောင်းရင်း၌ လူတန်းစားနှစ်ရပ်ကို တွေ့မြင်ရပေမည်။

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

အညွှန်း

ရှိသူနှင့် လက်ခံ၊ သို့မဟုတ် သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်သူနှင့် သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်ခြင်း ခံရသူ။

အလုပ်မလုပ်သူနှင့် အလုပ်လုပ်ရသူ၊ သို့မဟုတ် ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းသူနှင့် ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းခြင်းခံနေရသူ။

ယနေ့လူ့ဘောင်အတွင်းမှ ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားရာ အကြောင်းရင်း၌ ဤလူတန်းစား နှစ်ရပ်ကိုတွေ့မြင်ရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ လူတန်းစားနှစ်ရပ်ရှိနေကြသည့်အနက် လူ့ဘောင်၏ တည်တံ့ရေးနှင့် တိုးတက်စည်ပင်ရေးအတွက် ဘာအလုပ်မျှမလုပ်ဘဲ တစ်ပါးသူ၏ လုပ်အားကိုမတရားသဖြင့် သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်ကာ ဖိနှိပ်သူလူတန်းစား လက်တစ်ဆုပ်စာကလေးက လူ့ဘောင်ကြီး၏ တည်တံ့ရေးနှင့် တိုးတက်စည်ပင်ရေး အတွက် အလူးအလဲရုန်းကန်၍ ခိုင်ခံ့လုပ်ကိုင်ပေးနေကြရသော သွေးစုပ်အခြယ် လှယ်ခံ အဖိနှိပ်ခံလူများစုကြီးအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်ကွပ်ညှဉ်းပန်းလျက်ရှိနေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဖိနှိပ်သူလူတန်းစားများ၏ ဖခေနှင့်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အဖိနှိပ်ခံ လူတန်းစားများက အသေအလဲ ကန်ကျောက်ရုန်းထွက်နေသော လှုပ်ရှားမှုကြီးသည် ယနေ့လူ့ဘောင်အတွင်း၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်ပွားနေသော ပဋိပက္ခပင်ဖြစ်လေ၏။ လူတန်းစားတိုက်ပွဲပင် ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် လူ့ဘောင်အတွင်းမှ ပဋိပက္ခသည် လူတန်းစားတိုက်ပွဲသာဖြစ်ချေ၏။ တစ်နေ့တခြား ကြီးမားပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လျက်ရှိနေသော ထိုလူ တန်းစားနှစ်ရပ်၏ တိုက်ပွဲကို တွေ့မြင်ခံစား၍ သိရှိနေပါလျက် ထိုတိုက်ပွဲသည် မိမိနှင့် ဘာမျှမဆိုင်၊ သူတို့ဘာသာ မီးပွင့်အောင်တိုက်၍ ဘယ်သူသေသေ ငါ့ဘာသာငါ့အနေ သာဘိခြင်းဟူသော ကြားနေရေးဝါဒသမားများသည်လည်း ရှိနေတတ်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် စာပေနှင့် အနုပညာသည်များထဲ၌ ထိုကြားနေရေးဝါဒများသည် အံ့ဩ လောက်အောင် တွေ့နေရပေသည်။

‘အနုပညာသည် အနုပညာသက်သက်မျှ ဖြစ်သည်’ ဟူသော ကြွေးကြော်သံ နှင့် ကြားနေရေးဝါဒသမားများအပြင်ဇာစ်မြစ်နှင့် အကြောင်းရင်းကို ရိုးသားစွာဘာမျှ မသိရှာ ကြသေးသဖြင့် ကြားနေရေးလေသံပေးနေကြသူများအား ‘ကြားနေရေးတတ်ယ အုပ်စု’ တွင် အပိုင်းနှစ်ပိုင်းသတ်မှတ်ဖို့တော့လိုအပ်ပေသည်။

ယနေ့လူ့ဘောင်အတွင်းမှ လူတန်းစားတိုက်ပွဲသည် တို့နှင့်ဘာမျှမဆိုင်၊ အနု ပညာသည် အနုပညာသက်သက်မျှသာဖြစ်သည် ဟူ၍ကြွေးကြော်နေကြသော ကြားနေ ရေးသမားများသည်ကား လူမဟုတ်တော့ဘဲ အနုပညာသတ္တဝါသက်သက်မျှသာ ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုသတ္တဝါများအား လူ့ဘောင်ကြီးအတွင်းမှ ခွဲထုတ်၍

အနုပညာဘောင်သို့ သွားရောက်ပို့ဆောင်ထားဖို့သာ ကောင်းပေသည်။ ဤတတ်ယောင် ကားများသည် စိတ္တဇဆေးရုံမှ ခေါမပညာရှင်များနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်ကြသောကြောင့် တံတားကလေးဆေးရုံ၌ ထားနိုင်က သာ၍ကောင်းပေမည်။ သို့ရာတွင်အရူးထောင် တံခါးကိုတော့ လုံလုံခြုံခြုံပိတ်ဆိုသောခတ်ထားပေးဖို့ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။

'ကြားနေရေး တတိယအုပ်စု' ဂိုဏ်းကြီးအတွင်းမှ အနုပညာသက်သက် သတ္တဝါ များကို ဤကဲ့သို့ ရှင်းလင်းပြီးသည့်နောက် ဇာစ်မြစ်နှင့် အကြောင်းရင်းကို ရိုးသားစွာ ဘာမျှမသိရှာကြသေးသဖြင့် 'ကြားနေရေးအုပ်စု' ဂိုဏ်းထဲ၌ ကျရောက်နေကြသူများ အား စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းလင်းပြရန်လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ သည်းညည်းခံ၍ သဘော ပေါက်အောင် ဆွေးနွေးပေးဖို့ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။ တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်သည် ထက်ပြင်းထန်လာနေပြီဖြစ်သော လူ့ဘောင်အတွင်းမှ ပဋိပက္ခ၏ သဘောနှင့် သဘာဝ ကို သူတို့ကောင်းစွာသဘောပေါက် သိရှိလာကြသော တစ်နေ့သ၌ ထိုကြားသမား များသည် သူတို့ရပ်တည်နေသော အရပ်နှင့်သက်ဆိုင်သော ဘက်ကို ရွေးချယ်လာတတ် ကြမည်သာဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့လူ့ဘောင်အတွင်းနေ လူတန်းစားတိုက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ ခေါမပညာရှိကြီး များနှင့် 'ကြားနေရေး တတိယအုပ်စု' ဂိုဏ်းသားများ၏ အခြေအနေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းလင်းခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏အနေနှင့် ရှင်းလင်းကြေညာစရာ ရှိနေသေးသော မိမိ၏ ရပ်တည်ရာအရပ်နှင့် လူတန်းစားဘဝခံယူချက်ကို ဆက်လက်ရှင်းလင်းရပေမည်။

ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော်သည် 'ကြားနေရေး တတိယအုပ်စု' ဂိုဏ်းသားများနှင့် ဘာမျှမပတ်သက်ကြောင်း တင်ကြိုရှင်းလင်းထားလို၏။ ထို့ကြောင့် ပဋိပက္ခဖြစ်နေကြ သော လူတန်းစားနှစ်ရပ်ရှိကြသည့်အနက် ကျွန်တော်သည် တစ်ဦးဦး၏ ဘက်သား သာလျှင် ဖြစ်စရာရှိပေတော့သည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ကမူကား အကြောအခြင်ဆန့်အောင် လူ့ဘောင်၏ တိုးတက်စည်ပင် ရာစည်ပင်ကြောင်း ဘာတစ်ခုမျှတော့ မလုပ်ကိုင်ဘဲနှင့် လူများ၏ လုပ်စွမ်းအားဖြင့် ထုတ်လုပ်သောလူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို မတရားလုယက်ယူငင်ကာ တစ်နေ့ တခြား စည်းစိမ်ယစ်နေနိုင်ကြသူများအား ကျွန်တော်သည်အလွန်တရာ စက်ဆုပ်ရွံရှာ ၏။ မုန်းတီး၏။

မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့ လျှာထွက်လုမတတ်ပင် လူ့ဘောင်ကြီး၏ တိုးတက်စည် ပင်ရာ စည်ပင်ကြောင်းအတွက် နေ့ရှိသမျှလူ့အသုံးအဆောင်များကို နေ့ထွက်မှနေဝင် အထိ ရုန်းကန်လုပ်ကိုင်ပေးနေကြရပါလျက်၊ ဘယ်သောအခါကာလကမျှ လူချင်းမတူ၊

အညကြ

လူတန်းမစေခဲ့ရသော အငြင်းပယ်ခံ အငတ်အပြတ်များအား ကျွန်တော် အမြဲတစေ သက်ညှာစာနာ၏။ လေးမြတ်ရှိသေ၏။

အလုပ်မလုပ်သူကို ကျွန်တော်သည် ရှုံ၏။ အလုပ်လုပ်သူအား အစဉ်အမြဲ ကျွန်တော်သည် လေးမြတ်ရှိသေ၏။

ဖိနှိပ်ခြင်းအား ကျွန်တော်သည် မုန်း၏။ ဖိနှိပ်ခံရသူအား အမြဲတစေ ကျွန်တော် သည် သက်ညှာစာနာ၏။

ထို့ကြောင့် လူ့ဘောင်ကြီးအတွင်း၌ ရှိသူနှင့်လက်မဲ့တို့၏ တိုက်ပွဲတွင် ကျွန်တော် သည် လက်မဲ့တို့၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်လာရပေသည်။ လက်မဲ့တို့၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်လာရသော ကျွန်တော်သည် ရှိသူတို့၏ ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းခြင်းအား ပြန်လည်တိုက် ခိုက်သော လွတ်မြောက်ရေး စစ်ပွဲကြီးတွင် လက်မဲ့တို့၏ တပ်မတော်၌ ပါဝင်နေကြောင်း မှာ ရှင်းလင်းလောက်ပြီဟုထင်ပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ လက်မဲ့တို့၏ ဘက်တော်သား ဖြစ်လာ ရသော စာရေးဆရာတစ်ဦးတစ်ယောက်က လူ့စာရင်းအသွင်းမခံခဲ့ရသော အညကြ ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုရေးသားခြင်းပြုရာ၌ ကြက်တောနှင့်တကွသော ၎င်း၏ ဆွေမျိုးများဖြစ်ကြသည့် အဖိနှိပ်ခံလူများစုကြီးအား လူ့ဘောင်၏ သမိုင်းစဉ်တစ် လျှောက်လုံး အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံညှဉ်းပန်းနှိပ်ကွပ်လာခဲ့သော ထိုလက်တစ်ဆုပ်စာလူတန်း စားအပေါ်တွင် ကျွန်တော်၏ တင်ကြံစွဲလမ်းထားသော သဘောထားချက်များ၊ ဆုံးဖြတ် ချက်များနှင့် အာဃာတများသည် ကျွန်တော်၏ ဘက်မှ မှန်ကန်လျက် သဘာဝကျ သော အကြောင်းအချက်များသာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အညကြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားခြင်းပြုရာ၌ ကျွန်တော်သည် ကလောင်တစ်ချောင်းဖြင့် လူချင်းလူအား မတရားသဖြင့် ညှဉ်းပန်းဖိနှိပ်သောစနစ်ဆိုးကြီးအား လက်မဲ့တို့၏ တပ်ဦးမှ ပါဝင်လျက် တိုက်ခိုက်ခြင်းမျှဖြစ်လေရာ 'သူမသေလျှင် ငါသေရမည်' ဖြစ် သော ဤတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူအား တိုက်ခိုက်ခြင်း၌ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မည်ဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ သဘာဝသည် သဘာဝကျခြင်းသာလျှင် မဟုတ်ပါသလော။ သူမသေ လျှင် ကိုယ်သေရမည်ဖြစ်သော ဤတိုက်ပွဲ၌ ကျွန်တော်၏ ရန်သူများကလည်းသူတို့ အရေးသာလျှင် ကျွန်တော့်အား အမဲဖျက်ကြမည့်အရေးကိုလည်း ကျွန်တော်က အပြုံး မပျက်ခံယူဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က တရားမျှတမှုမရှိဟူ၍ ယူဆထားသော အချက်အလက် များအားလည်းကောင်း၊ မည်သို့မျှလက်မခံနိုင်၍ မနှစ်သက်နိုင်သော အကြောင်း အရာများအားလည်းကောင်း မထောက်မညှာ ပုတ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုသောအခါ၌ တရားမျှတခြင်းရှိ မရှိနှင့် သဘာဝကျ မကျဆိုသော အချက်အား မည်သို့သော အတိုင်း

အထွာစံဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိရိယာဖြင့်လည်းကောင်း ချိန်ထိုးဆုံးဖြတ်ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော်သိရှိထားသောကိရိယာတစ်ခုတော့ရှိလေသည်။ ထိုကိရိယာသည် အခြားမဟုတ်။ လူတန်းစား အသိအမြင်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကိရိယာအား ပိုမိုရှင်းလင်းသိလွယ်နိုင်စေရန် ကျွန်တော်သည် အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သော ဥပမာတစ်ရပ်ဖြင့် အနည်းငယ်ရှင်းပြချင်၏။

ဗမာနိုင်ငံ၌ ထင်ရှားလှသော သာယာဝတီလယ်သမား သူပုန်ကြီးကို ပြန်၍ကြည့်ပါ။

ဆရာစံခေါင်းဆောင်သော ဗမာနိုင်ငံ တောသူတောင်သားဆင်းရဲသား လယ် သမားများသည် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားနှင့် မြေပိုင်ရှင်စနစ်ဆိုးတို့၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုကို မည်ကဲ့သို့မျှ မခံသာမရပ်သာတော့သည်၏ အဆုံး၌ ငတ်၍အသေမခံဘဲ တိုက်ရင်းအသေခံမည်ဟူသော သူရသတ္တိဖြင့် ရှိသမျှလက်နက်ကလေးများကို စုဆောင်းစွဲကိုင်၍ ၎င်းတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ထကြွပုန်ကန်ခဲ့ကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ငတ်၍လည်းကောင်း၊ ညှဉ်းပန်းဖိနှိပ်၍လည်းကောင်း လယ်သမားများသူပုန်ထခဲ့ကြရခြင်းအား တရားမျှတခြင်းရှိမရှိနှင့် သဘာဝကျမကျ ဆိုသည်ကို အဘယ်သို့တိုင်းထွာကြည့်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော် စောစောကပြောခဲ့သော ကိရိယာဆိုသည့် လူတန်းစား အသိအမြင်ဖြင့် စံထိုးစမ်းသပ်ကြည့်ကြစို့။

သာယာဝတီ လယ်သမားသူပုန်ကြီးအား လယ်ကူလီ၏သမီးငယ် ကောက်စိုက်မဂ္ဂင်ထော်၏အမြင်နှင့် မြေပိုင်ရှင်သမီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မာဂရက်ဖိုးထူး၏အမြင်တို့သည် တူညီနိုင်ကြပါမည်လော။ လယ်လုပ်သူလယ်ပိုင်ရေးအတွက် ထကြွခဲ့သော သာယာဝတီသူပုန်ကြီးသည် လယ်ငတ်နေသော မဂ္ဂင်ထော်၏အမြင်၌ တရားနည်းလမ်းကျန်၍ မှန်ကန်၏။ သဘာဝလည်း ကျ၏။ သို့ရာတွင် လယ်ထောက်ခံအဆမတန်ယူ၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးသို့ အိမ်မှကားနှင့်တက်ရောက်ပညာသင်ကြားနေသော မာဂရက်၏အတွက် 'လယ်သမား တောသားတွေ တယ်လူပါးဝလှပါကလား' ဟု ဆဲရေးရွတ်ချမည်သာဖြစ်၏။ မာဂရက်နည်းတူ ကြီးမားသော ဗြိတိန်ကျွန်းစု၏ အချက်အချာဖြစ်သော လန်ဒန်မြို့တော်ကြီး၌ ပေါင်မုန့်နှစ်ဖက်စလုံး ထောပတ်ခပ်ထူထူသုတ်၍ စားနေသော ဗမာပြည် ရေနံကုမ္ပဏီအစုရှင်၏ သမီးကလည်း ၎င်းတစ်ကြိမ်ကြည့်ပါတော့။ သာယာဝတီလယ်သမား သူပုန်ကြီးအား လယ်သမား၏သမီးက တစ်မျိုးသိမြင်၍ မြေပိုင်ရှင်နှင့် ဘီအိုစီတို့၏ အမွေခံများက တစ်မျိုးသိမြင်နေကြပြီမဟုတ်ပါသလော။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်ခပ်စောစောကပြောခဲ့သော လူတန်းစားအသိအမြင်သည် ထင်ရှား၍ လာလေပြီ။

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

ဘီအိုစီအစုရှင်၏ သမီးနှင့် တိုင်းရင်းသားမြေပိုင်ရှင်၏ သမီးတို့အမြင်ချင်းသည် ဆက်စပ်တူညီနေကြ၏။ သို့ရာတွင် လယ်ကူလီ၏ သမီးဂွက်ထော်ကား သူတို့နှစ်ဦး စလုံး၏အမြင်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်နေသည်။ အရင်းရှင်နယ်ချဲ့၏ ကိုလိုနီစနစ်၌ တိုင်းရင်းသားမြေပိုင်ရှင်စနစ်သည် ၎င်း၏အထောက်အပံ့ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဟောင်းအိုဆွေးမြည့်နေသော မြေပိုင်ရှင်စနစ်အတွက် အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စနစ်သည် ဘုရားပေးသောအဖေဖြစ်နေ၏။ ထို စနစ်နှစ်ခုသည် မဟာမိတ်များဖြစ်ကြ၏။ အကျိုးတူ စီးပွားဖက်များ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် လယ်လက်မဲ့ဖြစ်နေကြရသော လယ်သမားများအတွက် ထိုစနစ်နှစ်ခုစလုံးသည် သူတို့၏ ရန်သူကြီးများ ဖြစ်နေပေသည်။

ငတ်၍သေရခြင်းထက် တိုက်ရိုင်းသေခြင်းက ပိုကောင်း၏ဟူသော သူရသတ္တိဖြင့် ဗမာနိုင်ငံလယ်သမားများ လက်နက်စွဲကိုင်ထကြွခဲ့သော သာယာဝတီသူပုန်ကြီးအား ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်နှိမ်နင်းပြီးစီးသွားသောအခါ လယ်သမားသူပုန်ခေါင်းဆောင်ကြီးဆရာစံအား ကြိုးစင်ထက်၌ သတ်ဖြတ်လိုက်ကြ၏။ လယ်သမားပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့ကိုလည်း ခေါင်းဖြတ်ပစ်လိုက်၏။ လယ်သမား ရွာပေါင်းများစွာအား မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဗမာလယ်သမား တိုင်းရင်းသား မြေပိုင်ရှင် အမြောက်အမြားကို ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားက ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများဖြင့် ချီးမြှင့်ခဲ့ကြသည်ပင် မဟုတ်ပါလော။ ဆရာစံအား ကြိုးပေးသတ်ဖြတ်သော ဗမာတရားသူကြီးတစ်ဦးနှင့် မြေပိုင်ရှင်ကြီးများအား သူကောင်းပြုသော 'ဆာ' ဘွဲ့ကိုပင် ချီးမြှင့်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ တီပီအက်(စ်)ဆိုသော တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးဆောင် ဘွဲ့ထူးကို ဗမာမြေပိုင်ရှင်အများအပြားအား တပ်ဆင်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ဤ သာယာဝတီသူပုန်ကြီးသည် သဘာဝကျမကျ၊ သို့မဟုတ် တရားနည်းလမ်းကျမကျဆိုသောအချက်ကို တိကျမှန်ကန်စွာစံထိုး တိုင်းထွာ ကြည့်ရန်အကောင်းဆုံးကိရိယာသည် လူတန်းစားအသိအမြင်ဖြင့် ချိန်ထိုးကြည့်ရှုခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ အမိန့်ပံခံနေရသော လယ်လက်မဲ့ဖြစ်နေကြသည့် လယ်သမား လူတန်းစားများ၏ ဘဝအသိအမြင်၌ သာယာဝတီသူပုန်ကြီးသည် တရားနည်းလမ်းလည်းကျ သဘာဝလည်းကျ၏။ သို့ရာတွင် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားနှင့် တိုင်းရင်းသား မြေရှင်များ၏ ဘဝအသိအမြင်၌ လယ်သမားများသည်အလွန်တရာ ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲသော သောင်းကျန်းသူများဖြစ်နေ၏။ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းလှသော သူခိုးစားပြုများပင်ဖြစ်နေ၏။

သို့ကြောင့် လူ့ဘောင်အတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော လူမှုရေးရာပြဿနာများအား သဘာဝကျ မကျ၊ တရားနည်းလမ်းမှန် မမှန်ဆိုသော အချက်ကို တိုင်းထွာကြည့်ရှုရန်အကောင်းဆုံး ကိရိယာအဖြစ် လူတန်းစားအသိအမြင်ဖြင့် ချိန်ထိုးကြည့်ရှုခြင်းသည်သာ (စ်)ဖြစ်သည်ဟုဆိုရပေမည်။

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

အဖိနှိပ်ခံလက်မဲ့လူတန်းစားမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သော အညကြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားခြင်းပြုရန် ကြိုးပမ်းနေသော စာရေးသူ၏ လူတန်းစားဘဝခံယူချက်နှင့် ဘဝအသိအမြင်များကို တိကျပြတ်သားစွာ ရှင်းလင်းကြေညာလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အညကြကြက်တော၏ ဝတ္ထု၌ ကျွန်တော်က မညာမတာ နှင့်နှင့်သီးသီးရေးသားသုံးစွဲမည့် ဝေါဟာရများသည် ကျွန်တော်၏ဘက်မှ တရားနည်းလမ်းကျ၍ သဘာဝလည်းကျကြောင်းမှာ တိုးတက်ပေါ်တွင် လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပေသည်။

ဤမျှလောက် ရှင်းလင်းလိုက်ခြင်းအားဖြင့် တော်လောက်ပြီဟုထင်၏။ ထို့ကြောင့် အညကြကြက်တော၏ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်သည်ရင်နာနာနှင့်ပင် စရပေတော့မည်။ မကျေမချမ်းနှင့်ပင် ရေးသားရပေတော့မည်။

သာကောတရွာကလေး၌ ကြက်တောအားမွေးဖွားခြင်း

(၁)

ကျောဘုရင် အရှင်သခင်မင်းတရားကြီး ချီးမြှင့်တော်မူသော ဆာဘွဲ့ရသူ ဦးဘယ် သူ၏ ခြမ်း၊ ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွယ်နှင့်သူရဲကောင်း ငွေစားရမင်း ဦးဘယ်ဝါ၏တူ၊ သီရိပျံချီနှင့် ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဘွဲ့ထူးများရရှိသော ဦးဘယ်သူဇနီး ဒေါ်ဘယ်ဝါတို့၏သား (ကြက်တော)သည် မည်သည့် ခုနှစ်၊ သက္ကရာဇ်၊ မည်သည့်လ၊ နေ့ရက်နှင့် နာရီတွင် မည်သည့်မြို့၏ သားဖွားခန်း၌ မည်ကဲ့သို့သော ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများရရှိထားသည့် ဆရာဝန်ကြီး၊ ဆရာဝန်မကြီးအကျော်အမော်များဖြင့် မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်ခဲ့သည်ဟူ၍ အခြား အခြားသော ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဆန်ဆန်အညတြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ခုံခုံညားညား မွမ်းမံရေးသားခြင်းပြုရန် ကျွန်တော်သည် ကြံစည်မိ၏။

ကြက်တောအား ကိုယ်ဝန်ရှိနေခဲ့စဉ် ကာလများက ၎င်း၏မိခင်သည် ထူးကဲသော ချင်ခြင်းသုံးပါးရှိခဲ့ပေ၏။ ရှေးဦးပထမဖြစ်သော ချင်ခြင်းမှာ ကြီးမားသော မြိတိန်ကျွန်းရှိ ဘက်ကင်ဂန်နန်းတော်ကြီးအတွင်းမှ မြေသင်းဩဇာခဲကို အာသာငမ်းငမ်းနှင့်စားလိုခြင်း၊ ဒုတိယဖြစ်သော ချင်ခြင်းမှာ အလွန်တရာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ဟု ပြောဆိုကြသော အမေရိကန်ပြည်ရှိ မစ်စစ်စပီမြစ်များမှ ရေကြည်တော်အေးအေး တစ်ခွက်အား နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်သောက်လိုခြင်းနှင့် တတိယနှင့် နောက်ဆုံးဖြစ်သော ချင်ခြင်းမှာမူကား ကမ္ဘာလက်နက်နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံဖြစ်သော ဂျာမနီပြည် ရားနယ်မှ သွက်သော ကျောက်မီးသွေးနှင့် မီးလှုံလိုခြင်းစသည်ဖြင့်တည်း။ ရာဇဝင်လာ နှင်းရဲကျော်စွာနှင့် အခြားအခြားသော လူစွမ်းကောင်း သူရဲကောင်းကြီးတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

မျိုးဆန်ဆန် စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နှင့် လုပ်ကြံရေးသားခြင်းပြုရလျှင် ကောင်းသည်ထက် ကောင်းမည်လောဟု စိတ်ကူးကြည့်မိ၏။

ကြက်တောနှင့် ၎င်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေးသားခြင်းအပေါ်၌ ကျွန်တော်ထားရှိခဲ့သော စေတနာနှင့် မေတ္တာတို့သည် ဤမျှနှင့်မပြီးသေးပေ။

ကြက်တောအား မွေးဖွားသောအချိန်ကာလက မြောက်အရပ်မှ တော်လဲ၍ မြေ ငလျင်ကြီး ကြီးစွာတုန်လှုပ်သည်သာလျှင်မကသေး။ နေ့ခင်းကြီး ကြောင်တောင်၌မှာ ပင် မိုးကောင်းကင်၌ ကြယ်များ နက္ခတ်တာရာများပေါ်ထွက်လာကြောင်း စသည်ဖြင့် ဝင်ကိုးဝင်လာဘုရားလောင်းနှင့် မင်းလောင်းများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမျိုးဆန်ဆန်ခပ်ထည် ထည်ဝါဝါနှင့် အောက်ခြေခပ်လွတ်လွတ်ကလေး ပင့်ပေးလိုက်နိုင်လျှင် ပိုမို၍လေးနက် ကောင်းမွန်သည်ထက် ကောင်းနိုင်ပေလိမ့်မည်လော ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

သို့ရာတွင် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ဝမ်းဗိုက်မှ လျော့ချမွေးဖွားလာခဲ့ပြီးနောက် မှ ကမ္ဘာလေကို ရှေးဦးစွာ ဂျှုရှိုက်ခြင်းပြုသည့် ကြက်တောကဲ့သို့ လူသားတစ်ယောက်၏ အထုပ္ပတ္တိအား ဤမျှအောက်ခြေလွတ်လွတ်နှင့် ကြိတ်လိုက်ချေသော် ကြက်တောသည် သူလိုငါလို လူသားတစ်ယောက်၏ဘဝမှ အပေါ်စားအချောင်စားဘဝသို့ ကျရောက် သွားရမည့် အရေးအတွက် စိုးရိမ်မိပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ လူသားစင်စစ်ဖြစ်ပါလျက် ကြက်တောအား မိုးမြင့်ဘုံသားတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ကျွန်တော်သည် မပို့ဆောင်မဖန် တီးဝံ့ပေ။ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ့်ရှက်ပါ၏။

သို့ရာတွင် အညကြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအား လူရှင်ရှိသေအောင် တိတိ ကျကျနှင့် ခုံခုံညားညားတော့ ကျွန်တော်သည်ဖြစ်စေချင်၏။ ရေးသားပြုစုချင်၏။ ထိုကဲ့သို့ အညကြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအား အတ္ထုပ္ပတ္တိမြောက်အောင် ဂုဏ်ပြုရေး သားခြင်းပြုနိုင်ရန်အတွက် ကြက်တောဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းခြင်းမပြုမီ ကာလများ က ၎င်းစိတ်ကူးရသောအခါတိုင်း မကြာခဏပြောကြားတတ်သော ၎င်း၏ မိမိချက်မြှုပ် ရာ 'သာကေတ' ရွာကလေးသို့ကျွန်တော်သည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် သွားရောက်ပြီးနောက် ကြက်တောမွေးဖွားကြီးပြင်းရာ ထိုသာကေတရွာကလေးနှင့်အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်၌ သုံးလေးလခန့်မျှ လှည့်လည်နေထိုင်ရင်း လေ့လာစုံစမ်းခြင်းအမှုကိုပြုခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ လေ့လာစုံစမ်းခြင်းအမှုကိုပြုခဲ့ပြီးသည့်နောက် ကြက်တော၏ ဇာစ်မြစ်နှင့် အခြေမှန် အနေမှန်များကို စေ့စပ်ခိုင်လုံစွာ သိရှိလာခဲ့ရသော အခါ၌ကား အညကြ ကြက်တော၏ ရိုးသားခြင်းရှိလှသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အထက်ကဖော်ပြသော ရည်မှန်း ချက်ကြီးများနှင့် ကိုက်ညီလိုက်လျောအောင်မည်ကဲ့သို့ရေးသား၍ မဖြစ်နိုင်တော့

ခကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာသိရှိနားလည်လာခဲ့ရပေ၏။

(၂)

ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီး တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် သစ္စာတော်ရှိရှိဖြင့် အမှုတော်ကို ဦးဆံဆွေးမြည့် ထမ်းရွက်သူများကိုသာလျှင် ချီးမြှင့်ခြင်းပြုသည့် 'ဆာ 'ဘွဲ့ကို ကြက်တော၏ အဘိုးသည်မရရှိခဲ့ပေ။ ထိုနည်းအတူပင် ကိုလိုနီအုပ်ချုပ်ရေး၌ အရှင်ကောင်းကျွန်များအား ချီးမြှင့်လေ့ရှိသော ကေအက်(စ်)အမ်နှင့် တီဒီအမ်ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများကိုလည်း ကြက်တော၏ဘကြီးသည် မရရှိခဲ့ပေ။ အကြောင်းမူကား ကြက်တော၏ ဘိုးအေနှင့် ဘကြီးဖြစ်သူများသည် 'အမျိုးသားရေးသစ္စာဖောက်'များ မဖြစ်ခဲ့ကြဘဲ ရိုးသား၍ ဝီရိယရှိသောဆင်းရဲသားလယ်သမားများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ခကြောင့်တည်း။

ထို့နည်းအတူပင် ကြက်တောဖခင် ဖြစ်သူသည်လည်း 'ပြည်ထောင်စု'ခေတ်၏ သရဲသဘက်များကိုသာ ရွေးချယ်ချီးမြှင့်လေ့ရှိသော ဝဏ္ဏကျော်ထင်နှင့် သီရိပျံချိုစသော ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကြီးများကိုမရရှိခဲ့ရပေ။ အကြောင်းမူကား ကြက်တော၏ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ပြည်ထောင်စုခေတ်တွင် ဝန်ကြီးချုပ် တက်လုပ်နေရရှာသော သခင်နု သည် တက္ကသိုလ်သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားများ၏ ခေါင်းဆောင်ဘဝ၌ ၎င်း၏ 'ဘီအေ' ဒီဂရီကို ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမား၏ ကျွန်ပညာရေး အာဏာပိုင်များသို့ အလောင်းတော်မင်းဝေသန်၏ ထုံးကို နှလုံးပြုလျက် မလျှူဒါန်းမပေးအပ်ရမီကာလကပင် အနိစ္စရောက်သွားခဲ့နှင့်ပြီးသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ခပ်စောစောက သေသွားရသဖြင့် ဧဝံတစ်ကားဖြင့် ပြောရလျှင် ကြက်တော၏ ဖခင်သည် ခပ်စောစော အိပ်သွားရခြင်းဖြစ်၏။ အေးသွားရခြင်းလည်းဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ သူသည် ခပ်စောစောက မသေခဲ့လျှင် ကျော်ကြားလှသော 'သီရိပျံချိုနှင့် ဝဏ္ဏကျော်ထင်' ဘွဲ့တံဆိပ်များကို ရရှိဖို့ကား ဆေးလေစွ။ လယ်သမားတို့၏ ဘဝသစ်ကို ဖန်တီးပေးနေသည် ဆိုကြ သည့်အတိုင်း တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ဟုတ်တုတ်တုတ်ဖြစ်နေကြသော 'ဗလတစ်' များ၏ လက်ချက်ဖြင့် မရှုမလှခံနေရဖို့သာရှိပေ၏။ သို့မဟုတ်က လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စုခေတ်၏ သတင်းမွှေးလှသော ပုဒ်မ ၅ နှင့်လည်း လွတ်ရက်မရှိ အဖမ်းခံခြင်းက ခံနေရပေမည်။ ထိုနှစ်ခုအနက် ဘယ်သင်းက မှန်မည်ကို ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် တရားလွတ်တော်ချုပ်ဝန်ကြီးများသည် သိနိုင်ကြသော်လည်း ဆိုရှယ်လစ် သေးသေးမာမာတကာလေးများကအစသိကြ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တော ဖခင်ဖြစ်သူ လယ်ကူလို ဘိုးဖွင့်သည် ခပ်စောစောက သေဆုံးခဲ့ရခြင်း အတွက်လည်း သူသည် လူသတ် မီးရှို့တားဖျက်

သည်ဆိုသော 'သောင်းကျန်းသူ' မဖြစ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသေး၏။ သူသည် ဂုဏ်ရှိရှိဖြင့် သေခဲ့ရသည်ဟု ပြောနိုင်၏။ အကြောင်းမူကား 'လယ်လုပ်သူလယ်ပိုင်စေ' တိုက်ပြုကြီး ဖြစ်သော သာယာဝတီ လယ်သမားသူပုန်ကြီးထကြွစဉ် ကာလကပင် လယ်လက်မဲ့ ဘိုးပွင့်သည် လယ်ရရှိရေးအတွက် သူပုန်တပ်သားတစ်ယောက်အဖြစ် တိုင်းရင်းသားနှင့် တိုင်းရင်းသားမြေပိုင်ရှင် စနစ်ဆိုးကြီးအား ကာကွယ်ပေးထားသော ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ သမား၏ ကိုလိုနီစစ်တပ်များကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရင်း တစ်ခုသော တိုက်ပွဲ၌ ဖမ်းဆီး ခြင်းခံရရာမှ ခေါင်းဖြတ်၍ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံခဲ့ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ သတည်း။

လင်သည် ဦးကထမ်းလျှင် မယားက ပဲ့မှထမ်းသည့် ကြက်တော မွေးသမိခင် ဖြစ်သူသည်လည်း သီရိပုံချီကတော်သော်လည်းကောင်း၊ ဝဏ္ဏကျော်ထင် ကတော်သော် လည်းကောင်း မည်ကဲ့သို့မျှ မဖြစ်ရတော့ဘဲ လယ်ငတ်၍ လယ်ရရေးအတွက် တောင်း ဆိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သော သူပုန်မယားတို့၏ ခံရမြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမား၏ ကြေးစားစစ်သား လူရမ်းကားများက ဝိုင်းဝန်းစော်ကားခံရရင်း မရှုမလှ အသက်ထွက်ခဲ့ ရပေ၏။

ဤကဲ့သို့ ဘိုးဘွားမိဘများမှ ဆင်းသက်၍ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရသော ကြက်တော ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ယခုထက် မည်ကဲ့သို့များ ကျွန်တော်သည် ရေးသားနိုင်ပါဦးမည် နည်း။

ကြက်တောအား မွေးဖွားသော အချိန်ကာလက မြောက်အရပ်မှ တော်လဲခြင်း နှင့် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းများရှိကြောင်းကိုကား ကျွန်တော်သည် သာဓကတရားများ ထံမှ မကြားသိခဲ့ရပေ။ နွေရာသီခေါင်ခေါင်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် နေသည် အလွန်တရာ ပူပြင်းကာ ရွာနီးစပ်ရှိတောများအား မီးလောင်ကြောင်းလောက်တော့ ကြားသိရ၏။ ၎င်းပြင် ကြက်တောအား သူ့မိခင်မွေးဖွားသောနေ့ရက်က နေ့ခင်းကြီးကြောင်တောင် ကြယ်များနက္ခတ်တာရာများ ပေါ်ထွန်းကြောင်း ကျွန်တော်သည်မကြားသိခဲ့ရသော် လည်း ရွာ၏မြောက်ဘက်ရှိ နွားစားကျက်ထဲ၌ ကျွဲများ၊ နွားများ မြက်စား လျက်ရှိ ကြောင်းကို သာဓကတ ရွာသားတစ်ဦးက ပြောပြလိုက်သဖြင့် မှတ်သားလာခဲ့ရပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်တောသည် ၎င်းမိခင်၏ဝမ်းမိုက်မှ လျှောဆင်း၍ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ လေကို ရှေးဦးစွာရှုရှိုက်ခြင်းပြုသော အချိန်အခါက အခြားအခြားသော ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ မွေးဖွားချိန်များ၌ ရေးမှတ်တတ်ကြသော ထူးခြားချက် ဝိသေသများ ဘာတစ်ခုမျှမရှိဘဲ နွားနှင့်ကျွဲများသည် စားကျက်ထဲ၌ မြက်စားနေခြင်းနှင့် နွေရာသီ၌ နေပူကြောင်းကိုသာ ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ရေးမှတ်လိုက်ရပေ၏။

လူ့ဘောင်၏ မိခင်မြတ်တို့သည် လူ့ဘောင်၏ အသီးအပွင့်တို့အား ဝမ်းဗိုက်၌ ဆောင်ယူထားရသော အချိန်ကာလများ၌ သတ္တဝါတစ်ဦးထက်ပိုသော အသက်ရှင်ရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်အားပေးရသည်ဖြစ်သဖြင့် ပိုမို၍ ကောင်းမွန်သော အာဟာရများသည် လိုအပ်လာရတတ်ပေ၏။ ထိုအချက်သည် သဘာဝမျှသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တော၏ မာတာမိခင်သည် ကြက်တောအား ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရစဉ် ကာလက ဘက်ကင်ဂန်နန်းတော်ကြီးအတွင်းမှ မြေသင်းဩဇာခဲကို စားလိုသော ချင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မစ်စစ်ဖီမြစ်များမှ ရေကြည်တော် ခပ်အေးအေးတစ်ခွက်ကို သောက်လိုသောချင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟူ၍ကား ပြောသံဆိုသံများမကြားခဲ့ရပေ။ လယ်ကူလီ ဘိုးပွင့်၏မယား ကောက်စိုက်မ မယ်အံ့သည် မြို့ပိုင်ရုံးစိုက်၍ ဂါတိရှိသောမြို့မှ မရောက်ဖူးသူ ဖြစ်ရကား၊ ဘက်ကင်ဂန်နှင့် မစ်စစ်ဖီဆိုသော စကားလုံးများကို မည်သို့လျှင် ကြားဖူးနိုင်လိမ့်မည်နည်း။

ကြက်တောအား ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရစဉ်ကာလပတ်လုံး၌ ချင်ခြင်းတစ်ခုသည် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုချင်ခြင်းမှာ ကြီးကျယ်ခြင်းတော့မရှိပေ။

လယ်ကူလီ လင်မယားဖြစ်ကြသည့် ဘိုးပွင့်နှင့် မယ်အံ့တို့ ငတ်တစ်ခါ ပြတ်တစ်လှည့်နှင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော သာဓကတရားကလေးနှင့် ခရီးခြောက်တိုင်နှင့် ငါးရာတွင်းလောက်ရှိ၍ မြို့ပိုင်မင်းရုံးစိုက်သည့် မြို့ရှိ တရုတ်တန်းမှ တစ်ပန်းကန်လျှင် တစ်မတ်မျှပင် ပေးရသော ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ခွက် လောက်သာ ကြက်တော၏ မိခင်သည်ချင်ခြင်း ဖြစ်ရှာသည်ဟူ၍ ပြောသံကြားခဲ့ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ပန်းကန် တစ်မတ်ပေးရသော တရုတ်ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အလွန်တရာ အာသာရှိကြောင်း မယ်အံ့သည် ၎င်း၏လင်ဖြစ်သူ ဘိုးပွင့်အား ပြောကြားသည်ဆို၏။ သို့ရာတွင် လယ်ကူလီ ဘိုးပွင့်သည် ထိုတစ်မတ်မျှသာ ပေးရသော ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပန်းကန်ကို အာသာချင်ခြင်းပြင်းပြနေရှာသော ၎င်း၏အိမ်သူဇနီးအတွက် စွမ်းဆောင်ယူပေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။ တစ်မတ်ဆိုသော ကြေးငွေသည် လယ်ကူလီ လူတန်းစားအတွက် ခက်ခဲလှ၏။ ၎င်းအပြင် မြို့သို့သွားရသောကြောင့် အလုပ်သည်လည်း တစ်ရက်ပျက်ရဦးပေမည်။ တစ်ပန်းကန် တစ်မတ်ပေးရသော ခေါက်ဆွဲကို မရှာဖွေနိုင်သော ဘိုးပွင့်သည် ကိုယ့်လယ်ပိုင်ကလေးနှင့်ကိုယ်လုပ်နိုင်သဖြင့် အနည်းငယ် ချောင်ချီသော ငယ်ပေါင်းထွန်းခိုင်ဆိုသူထံမှ ဆန်ဖြူတစ်ခွက်ချေးကာ မြို့မှ ခေါက်ဆွဲကြော်အစား တောမှန်ဟင်းခါးခေါ် မှန်တီနှင့်လဲ၍ ၎င်း၏ကြင်သူအား အနိုင်နိုင်ကျွေးမွေး နှစ်သိမ့်ခဲ့ရခြင်းအကြောင်းကို ကြားနာမှတ်သားလာခဲ့ရပေ၏။

ထိုကဲ့သို့ တစ်မတ်တန်ခေါက်ဆွဲကြော်ကလေးတစ်ခွက်ကိုမှ မတတ်နိုင်သဖြင့်

မွေးငှားရသောဆန်ဖြူတစ်ခွက်နှင့် လဲယူရသော မုန့်တီနှင့်ချင်ခြင်းအာသာပြေခဲ့ရှာသည့် လယ်ကူလီမယားက ဂျာမနီပြည် ရားနယ်မှ ကျောက်မီးသွေးနှင့် အဘယ်သို့များကော မီးလုံရန်တွေးဝံ့နိုင်ပါမည်နည်း။

ကြက်တောအား ၎င်း၏မာတာမိခင် မျက်နှာမြင်ရစဉ်က မိခင်ဆေးရုံများ၌လည်း ကောင်း၊ သားဖွားခန်းများ၌လည်းကောင်း မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ၎င်းတို့လင်မယားစောင့်နေရ သောလယ်ကွက်ထဲရှိ လယ်ကူလီတဲကလေးတွင် ဖြစ်သလိုအော်ဟစ်ရန်ကန်ရင်း မွေးဖွားခဲ့ရပေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးများ၊ ဆရာဝန်မကြီးများနှင့် သူနာပြုဆရာမ ဆိုသူ များသည် မယ်အုံကဲ့သို့သော မီးနေသည်အတွက် အိပ်မက်၍ပင်ရနိုင်သော ကိစ္စများ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ဘိုးပွင့်က တောင်ဘက်ရွာကလေးမှ လက်သည်အဒေါ်ကြီးကို ပြေးလွှား သွားခေါ်နေခိုက် မိမိဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မယ်အုံသည် သားမျက်ရှု ကြက်တော ကို နာနာကျင်ကျင်မွေးဖွားခဲ့ရပေသည်။ သည်ကဲ့သို့ တောနယ်များ၌ သားကိုဖွားရရင်း မသေကြေမပျက်စီးသင့်ပါဘဲနှင့် သေကြေပျက်စီးခဲ့ရသောသားငယ်နှင့် မိခင်ပေါင်း အဘယ်မျှရှိလိမ့်မည်နည်း။

ကြက်တောအား ပူပြင်းသောနေ့ရာသီဝယ် အရိပ်အကာဆင်းရဲ၍ အခင်းအနီး ဗလာဖြစ်သော လယ်တဲငယ်၌ သူမိခင်သည် မျက်လုံးသူငယ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း မွေးဖွားခဲ့ရ၏။ ၎င်းအပြင် ဘေးပတ်ပတ်လည်၌ တောမီးကလည်းလောင်လျက်၊ နေက လည်း ချစ်ချစ်တောက်ပူပြင်းသောနေ့ရာသီဝယ် ကြက်တော၏ မိခင်သည် မီးလောင် တိုက် အသွင်းခံနေခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သားဖွားသဖြင့် မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရသောများမှာ မယ်အုံတစ်ယောက်သာမဟုတ်။ ယခုခေတ်တိုင်း မိခင်တစ်ရာ လျှင် (၇၀)ကျော်သည် သားဖွားသောအခါတိုင်း ရောဂုဝင်ရံ၍ ခံနေရရှာပေ၏။

(၃)

အညတြ ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိပြီးမြောက်အောင် ဂုဏ်ပြုရေးသားခြင်း အမှုပြုနိုင်ရန်အတွက် မိမိ၏ပင်ကိုသဘာဝနှင့် စေတနာအလျောက် မည်ကဲ့သို့ပင် စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နှင့် မွမ်းမံဖွဲ့နွဲ့ရေးသားနိုင်ရန် ကြံဆအားထုတ်၍ လုံ့လဥဿာဟ ပြုခဲ့သော်ငြားလည်း ကြက်တော၏ မွေးဖွားချက်ဖြူပုံရာ သာဓကတရားကလေးသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသွားရောက်ကာ (၂၊ ၄) လခန့်မျှ နေထိုင်စုံစမ်း၍ ကြက်တော၏ လာဘ်မျိုးရိုးနှင့်တကွ အခြေမှန် အနေမှန်များကို စေ့စပ်ခိုင်လုံစွာ သိရှိလာခဲ့ရပြီးသော နောက်၌ ကျွန်တော်၏မူလက ထားရှိခဲ့သော စေတနာနှင့် အကြံအစည်များကို မလွဲသာ မရှောင်သာ စွန့်လွှတ်လိုက်ရပေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် စေတနာသိုင်းကို အဓိက

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ထားခြင်းဖြင့် လက်တွေ့ရေးခြင်းအမှု၌ အဖြစ်မှန် အပျက်မှန်များကို ဒုတိယထားမိပေတော့မည်။ ထိုအမှုကို ကျွန်တော်သည် မခံယူလိုသဖြင့် အဖြစ်မှန် အပျက်မှန်များကို အဓိကထားလျက် ကျွန်တော်၏ စေတနာကို ကြိုးစား၍လည်း အကောင်အထည်ဖော်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ရိုးသားစွာ ယုံကြည်မိလေသည်။

အဖြစ်အပျက်နှင့် အကြောင်းအရာ အမှန်အကန်များကိုသာ စိစစ်ရေးသားခြင်းပြုရသော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ရပ်၌ ဘေးဘယ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လုပ်ဇာတ်ထိုး၍ ကျွန်တော်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကိုယ့်လိပ်ပြာမှ ကိုယ်မရှက်ဘဲ ရေးသားခြင်း အမှုတော့မပြုနိုင်ပေ။ မုသားမပါ လက်မချောဆိုသော စကားသည် အလွန်တရာမှားယွင်းသောစကားဟု ကျွန်တော်ဆို၏။ အကြောင်းမူကား သစ္စာတရားထက် ပြေပြစ်ချောမောသောလင်္ကာကို အဘယ်ကဗျာဝိဒူတို့မှလည်း မဖွဲ့နွဲ့နိုင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ သစ္စာတရားသည် ရိုးရိုးကလေးနှင့်ပင် ချောမောဂုဏ်မြောက်လျက်ရှိတတ်၏။ မုသားပါသော ကာရန်များကို ထုလုပ်ကြားညှပ်နေစရာလည်းမလိုပေ။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်ခြင်းအတွက် အချို့အချို့သော ပညာရှိတို့၏ အဆက်အနွယ်များသည် ဆွေ့ဆွေ့ခွန်ဖြစ်ကြလျက် ၎င်းတို့၏ အိမ်ဦးခန်း၌ စုပုံထားတတ်သော ပေ၊ ပုရပိုက်ဟောင်းနှင့် ရာဇဝင်ကျမ်းဂန်များကို လှန်လှော့ကိုးကား၍ ကျွန်တော်အား ထုချင်ထုကြပေဦးမည်။ ထိုရှေးဟောင်း စာပေပညာရှိများသည် ဗမာစာပေသမိုင်း၌ ထင်ရှားကျော်ကြားခြင်းရှိလှသော စလေဆရာ၏ ဆွေးမြည့်နေလောက်ပြီဖြစ်သော အရိုးအယွင်းများကိုပင် သင်္ချိုင်းဟောင်းမှ ပြန်လည်တူးဖော်၍ ပြတတ်ကြပေလိမ့်မည်။

စလေဆရာက အနီသို့ဆိုခဲ့၏

တစ်ကမ္ဘာလျှင် ဗြဟ္မာကုဋေ လျှာကုဋေဖြင့် ဂိုဏ်းနေဆန်းညီ ဂါထာစီ၍ ချီးကျူးမြွက်ဖော် ဆိုလှည့်သော်လည်း ဘုန်းတော်ကဲ့လွန် အနေကန်ကို ဝေဖန်ချီးမြှောက်ပြီးမရောက်လိမ့်

ဆင်းရဲသားဖြစ်သော အများပြည်သူတို့၏ ပင်ပန်းကြီးစွာရှာဖွေထားရသော ချွေးနဲ့စာများကို ငြိမ်းခြောက်လှယူစေ၍ ရွှေကိုယ်တော်သွင်းကာ ထိုရွှေကိုယ်တော်မှစရိတ်ဖြင့် မယားပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်ယူလျက် တစ်ဖက်မှ နောင်သံသရာအတွက် သင်္ဂါယနာတင်တော်မူသည်ဆိုသော မင်းတုန်းဘုရင်ကြီးအား ဇွတ်မျက်စိမှိတ်၍ ဖော်လံဖားချင်တိုင်း ဖားထားသည့် ဦးပုည၏ အဖွဲ့အနွဲ့သည် အဘယ်ဂုဏ်မြောက်၍ အဘယ်ကဲ့သို့သော သြဇာရသများနှင့်ခိုင်ပြီး ပေါ်ဖျင်လှကြောင်းကို ထိုခေါ်မပညာ

ရှိများ၏ မြေး၊ မြစ်တို့သည် အလင်္ကာနှင့် ဗျာကရဏ်းကျမ်းဟောင်းများကို ပုဏ္ဏားတိုင် ခန့်၍ စောဒကတက်ကြပေလိမ့်မည်။

တက်ကြပါစေ။ မြတ်စွယ်တော်နှင့်မွေတော်များ ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာ ကျွန်းမြတ် သီဟိုဠ်မှ ငတ်၍လည်းကောင်း၊ ဖိနိပ်လွန်းလှ၍လည်းကောင်း မိမိတို့ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင် ကာကွယ်နေကြရသော ဗမာဆင်းရဲသား လယ်သမားများကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ရန် ယမ်းတောင့်နှင့် သေနတ်များကို တင်ဆောင်လာသော ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောကြီးကိုပင် လျှင် ဓာတ်တော်မွေတော်များ တင်ဆောင်ယူပင်လာပေးသည်ဟု ချီးကျူးကာ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ဝံ့ခေါ်ရဲကြသော ထိုသုခမိန့်များတို့သည် စောဒကတက်ကြပါစေ။ ထိုသုခမိန့်တို့သည်ကမ္ဘာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးရန် မာရုယ်စီမံကိန်းများနှင့် လေးချက်စီမံကိန်း များဖြင့် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်၌ ယမ်းအိုးများ လိုက်မြုပ်နေသော လူသတ်ကောင်များကိုပင် ဘုရားပေးသောအဖေများ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေဟု ဆုတောင်းပေးထွာပို့နေ သည်ကိုလည်း သင်သည် ကြားဖူးပါလိမ့်မည်။

ပြီးဆုံးခဲ့သော တစ်ခန်း၌ ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ခံယူချက်ကို တိတိကျကျနှင့် ပြတ်သားရှင်းလင်းစွာ ကြေညာထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုတံတားကလေးဆေးရုံမှ လူနာ များနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်း၊ တစ်ဘာသာစီဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံ၍ လေ့ရှည် နေရန်မလိုတော့ဟု ယူဆမိ၏။ ထို့ကြောင့် အရူးနှင့်ဖက်ပြိုင်၍ ရူးမိုက်ခြင်းအမှုကို ကျွန်တော်က ပြုနေမည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်သည် မိမိတာဝန်ရှိနေသော အညတြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုသာ ပြီးဆုံးအောင်မြင်အောင် ရေးသားပြုစုဖို့သာရှိပေ၏။ အဖြစ်အပျက် အမှန်အကန်များကိုသာ ရေးဖို့ရှိပေ၏။ သို့ရာတွင် အမှန်ကို ရေးခြင်းသည် ရေးရသူ အတွက်သက်သာလှသည်တော့မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပါ၏။ အကြောင်းမူကား အမှန်ကိုရေးသည့်အတွက် ကျွန်တော်သည်ငတ်ပြတ်နေခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်၏ သားမယားနှင့် ကျွန်တော့်အားမိခိုခြင်း ပြုနေသူများသည်လည်း ငတ်ပြတ် အောက်ကျခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ငတ်ရင်းပြတ်ရင်းနှင့်ပင် သေကြပါစေတော့။ ကျွန်တော် သည်လုပ်ဇာတ်ကိုလီဆယ်၍ မရေးနိုင်ပေ။ အမှန်ကိုသာ ရေးရလိမ့်မည်။

အမှန်ကိုသာ ရေးမိခြင်းအတွက် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းခံရသောအမှုကို ကျွန်တော် သည် မကြာခဏ ခံခဲ့ရ၏။ ရွံရှာမှန်းတီးခြင်းခံရသော အမှုပေါင်းမှာလည်း ရေတွက် ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့။ တစ်ကြိမ်က အိုင်စီအက်(စ်) ဘဝကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်လွှတ်၍ သစ္စာတရားဘက်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့သော ရဲဘော်တစ်ဦးက ကျွန်တော့် အား သတိထား ရေးသားခြင်းပြုဖို့အတွက် စိုးရိမ်စွာနှင့်သတိပေးရ၏။ ကျွန်တော်က

အညာဏ

လည်း ခင်ဗျားလဲ သတိထားဖို့ဟု ပြန်လည်သတိပေးမိ၏။ ထိုအိုင်စီအက်(စ်) ရဲဘော်ဟောင်းကပြုံးရင်း “ခင်ဗျားရော၊ ကျုပ်ရော တစ်နေ့နေ့တော့ အဆော်ခဲရလိမ့်မယ်ဗျို့။” ဟူ၍ အချင်းချင်း ဝေဖန်ရေးကိုပြုကြဖူး၏။ ဘုရားသခင် ဆိုသူရှိလျှင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး၏ ကံကြမ္မာကို သူသာလျှင်သိပေမည်။

အညာဏ ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို လူရိုသေ ရှင်ရိုသေဖြစ်အောင်မည်ကဲ့သို့ပင် ခုံခုံညားညားနှင့် ထည်ထည်ဝါဝါရေးသားခြင်းပြုရန် စေတနာနှင့် ဆန္ဒပိုင်းများ၌ ဖြစ်နေရှိနေသော်ငြားလည်း တကယ့်လက်တွေ့နှင့် ကာယကံမြောက် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကြက်တော၏ အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာများ အမှန်တရားများက ခုံညားထည်ဝါခြင်းဝေးစွာ စုတ်ချင်တိုင်းစုတ် ပြတ်ချင်တိုင်းပြတ်နေ၏။

သာယာစရာ ကြည့်နူးစရာဟူ၍လည်း တစ်ကွက်တလေမျှမရရှိခဲ့။ သာရခြင်းနှင့် နာရခြင်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငတ်ရခြင်းနှင့် ပြတ်ရခြင်းများဖြင့် လည်းကောင်း သံသရာလည်နေ၏။

ထိုကဲ့သို့ စုတ်ချာခွဲတောလှသော ကြက်တော၏ အဖြစ်အပျက်များကို အကြမ်းဖျင်း ရက်ရှယ်၍ ခြုံလိုက်သောအခါ အဘယ်ကဲ့သို့မျှ ခုံညားထည်ဝါသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ရပ်သည်မဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ကြောင်း တွေ့မြင်နေရသော စာရေးဆရာက လူခပ်ည့်ည့် တစ်ယောက်၏ သုံးစွဲလေ့ရှိသော ဝေါဟာရတစ်ရပ်ကိုသာ ငှားရမ်းသုံးစွဲ ခြင်းပြုလိုက်ရပါမူ “ကျွန်တော်က ဘာတတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း” ဟူ၍ ညည်းတွားရင်း လက်လျှော့လိုက်ရဖို့သာရှိနေပေ၏။

သို့ရာတွင် ခုံခုံညားညားနှင့် ထည်ထည်ဝါဝါ ဖြစ်စေလိုလှသောဆန္ဒကို အဓိကထားသဖြင့် စုတ်ပြတ်နံ့ချာလှသောအကြောင်းအရာ တစ်ရပ်အား ရေးမဖြစ်သဖြင့် မရေးတော့ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော်လောက် အသုံးမကျသော စာရေးဆရာသည် ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ မကွယ်လွန်မီ ကာလက ဆရာကြီးပီမိုးနှင့်သည် လူငယ်များ စာရေးဆရာများအား ၎င်း၏အတွေ့အကြုံမှ ဆုံးမဩဝါဒတစ်ရပ်ပေးခဲ့ဖူး၏။ ရာဇဝင်၌ ကျော်ကြားသော အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ အကြောင်းထက် ဆီမီးခွက်၏ အကြောင်းကို ရေးစွမ်းနိုင်သော စာရေးဆရာကို ပိုမို၍ လေးစားချီးကျူးသင့်သည်ဟူ၍ နှိုင်းယှဉ်ပြောကြားခဲ့၏။ ဆရာကြီး၏ ဆိုလိုရင်းသဘောမှာ ရာဇဝင်နှင့်မော်ကွန်းအထောက်အထားများ များပြားစွာ ရရှိနိုင်သော အလောင်းစည်သူကို ရေးသားရခြင်းမှာ ကိုယ်တိုင်ရေးနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်၍ မည်သည့် အထောက်အထားအကိုးအကားမျှမရှိသော သေးငယ်သိမ်ဖျင်းလှသည့် ဆီမီးခွက် အကြောင်းကိုရေးသားနိုင်ခြင်းသည်သာ တကယ့် စာရေးဆရာ၏ အလုပ်ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် စုတ်ပြတ်မွဲတေလှ၍ လူ့အောက်က လူတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော အညတြကြက်တော၏ အတ္တပ္ပတ္တိကို စာတစ်စောင်တစ်အုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ရေးသားခြင်း ပြုနိုင်မှသာလျှင် ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာဟူ၍ အခေါ်ခံခြင်းငှာ ထိုက်ပေမည်။ ၎င်းပြင်ကြက်တော၏ ဘက်တော်သားဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ မိမိကိုယ်ကို ကြေညာသတ်မှတ်ထားသော ကျွန်တော်ကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်ကမှ အညတြ ကြက်တော၏ အတ္တပ္ပတ္တိတစ်ရပ်ကို ဂရုတစိုက်နှင့်ထုတ်ဖော်ရေးသားခြင်းမှ မပြုနိုင်ခဲ့လျှင် ကြက်တောကဲ့သို့ အညတြများ၏ မတရားသဖြင့် ခံစားနေရသော နာကြည်း နစ်နာချက်များကို လူအများသည် သိရှိနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင်လည်း ၎င်း၏ အတ္တပ္ပတ္တိကို ရေးသားခြင်း မပြီးသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ညအိပ်ရာဝင်ချိန်များ၌ ကြက်တောသည် ကျွန်တော့်အား လာရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းပြုနေပေဦးမည်။

ထို့ကြောင့် စုတ်ပြတ် မွဲချာလှသော အညတြ ကြက်တောအတ္တပ္ပတ္တိကိုသူ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးသို့ မရောက်လာမီ ၎င်း၏ မွေးဖွားချက်မြှုပ်ရာ သာကေတရွာကလေး၌ မထင်မရှားမွေးဖွားလာခဲ့ရခြင်း အကြောင်းမှစတင်လျက် ကျွန်တော်သည် ရေးသားရပေတော့မည်။

သာကေတ၏ ငိုချင်းရှည်

(၁)

အတ္တပ္ပတ္တိတစ်ရပ်၌ အဓိကဇာတ်ကောင်၏ မွေးဖွားကြီးပြင်းရာ ရပ်ရွာဒေသ စသည်တို့ကို နောက်ခံတစ်ရပ်အဖြစ်ဖြင့် အရေးတကြီးဖော်ပြရခြင်းအလုပ်မှာ အတ္တပ္ပတ္တိ ရေးသူ၏ ကြီးလေး၍ အရေးလည်းကြီးသော တာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်ပေ၏။ ဇာတ်ကောင်၏ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာရာ အရပ်ဒေသ၏ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သဘာဝအနေအထား စသည်တို့ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြကြရပေ၏။ ထိုအခန်းကို ချန်လှပ်၍မဖြစ်၊ ပေါ့ပေါ့ တန်တန်နှင့် ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ဖော်ပြရုံမျှနှင့်လည်းမပြီးပေ။ စေ့စေ့စပ်စပ်နှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြဖို့ အရေးကြီးလှပေသည်။

ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်ကြသော နပိုလီယံ၊ လင်ကွန်း၊ ရိုတ်စပီးယား စသည်တို့၏ အတ္တပ္ပတ္တိကြီးများကို ဖတ်ရှုကြည့်ကြရသောအခါ၌ ၎င်းတို့အား မွေးဖွားကြီးပြင်းရာ ရပ်ရွာဒေသများအကြောင်းကို အရေးတယူနှင့် အသေးစိတ်ဖော်ပြထားသည်များကိုသတိပြုမိကြပေလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ ဘဝ၏မြစ်ဖျားခံရာအရပ်ကို ဖော်ပြကြရခြင်းမှာ လူ့ဘဝ၏ နိဒါန်းပျိုးရာကာလနှင့် ဒေသများသည် မည်မျှအရေးပါကြောင်းကို တွက်ချက်ချင်ချိန်နှင့်စေရန်အတွက် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇာတ်ကောင်ကြက်တောသည် နပိုလီယံကဲ့သို့ ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်၌ ကျော်ကြားလှသော စစ်ဘုရင်ကြီးတစ်ဦး မဟုတ်သကဲ့သို့ အညှဉ်းဆဲခံပြည်သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပေ။ ကမ္ဘာ့စာတိုင်းတော်ကြီး ရိုတ်စပီးယားနှင့်ကား နှိုင်းယှဉ်ခြင်းမှာ ဝေးလေစွ။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကဲ့သို့ နည်းတူ ပန်းနှစ်ဖက်၏ အကြား၌ ခေါင်းပေါက်သော လူသားတစ်ယောက်ပင်

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ၎င်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိအားရေးသားခြင်းအမှုတို့ကို ပြုရာ၌ ကျွန်တော်သည် အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသားခြင်းအမှု၏ အထက်ပါစည်းကမ်းကို အခွင့်အရေးယူလျက် အညကြ ကြက်တောအား မွေးဖွားကြီးပြင်းရာ သာဓကတရားနှင့် ရွာနီးပတ် ဝန်းကျင်၏ အကြောင်းကို ဖော်ပြလိုပေ၏။

ကြက်တောအား ဖွားမြင်ရာ သာဓကတရားကလေးကို ရှေးဦးစွာရေးသားဖော်ပြခြင်း ပြုရန် ကြိုးပမ်းရာ၌ ရုတ်တရက် ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်သည် မလွဲသာရင်ဆိုင်ရပေ၏။ ထိုပြဿနာသည် အခြားတော့ကား မဟုတ်ပေ။ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောရိပ်တောင်ရိပ်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ လွမ်းဖွယ် ချိုးကူသံတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချမ်းမြေ့ကြည် နူးဖွယ်ကောင်းသော သာဓကတရားကလေး၏ အလှအပကို အဓိက ရေးခြယ်ဖော်ပြခြင်းပြုရမည်လော။ သို့မဟုတ် ဥတုသုံးပါးမရွေး ကျောပြောင်ပြောင်နှင့် ပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်နေရသည့် အကြားမှပင် ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားရရှာသော သာဓကတ ရွာသားများ၏ ရင်နာစရာ ကောင်းလှသောမြင်ကွင်းကို အဓိကထား၍ ရေးသားဖော်ပြခြင်း ပြုရမည်လော။ ဤပြဿနာကို ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်ခြင်းပြုရပေ၏။

ရွာတောင်ဘက်တွင်ရှိသော စမ်းချောင်းကလေးဘေး နဘူးချုံရိပ်ဝယ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ ထနောင်းပင်များက ချိုးညီနောင်၏ လွမ်းဖွယ်ဖွယ် ကူချွဲသံကိုနားထောင်၍ လယ်ထောက်ခ အဆမတန်ကို ခြို့မှလယ်ပွဲရှင်က အတင်းအဓမ္မလှယ်က် ယူငင်သွားသဖြင့် ဝမ်းစာမှပင် မကျန်ရှာသောကြောင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် တစာစာ ငိုယိုနေရသော လယ်သမားမယား၏ ငိုကြွေးသံကိုနားရတော့မည်လော။

ဤပြဿနာကို ရုတ်တရက်ပင် ကျွန်တော်သည် ရင်ဆိုင်ရပြန်ပေ၏။

ငြိမ်းချမ်းရေး၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော ချိုး၏ ကူချွဲသံသည် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသည်တော့ အမှန်ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ထက် အသက်ရှင်ခြင်းကိုပေးသော ထမင်းနပ်မှန်မှန်စားရခွင့်သည်သာလွန်၍ အရေးကြီးလိမ့်မည်ထင်၏။ တစပြင်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လူသားတစ်ရပ်လုံးက မနှစ်မို့ကြချေ။ ထမင်းငတ်နေရသူသည် ချိုမြိန်ဖွယ်ရာ ချိုးကူသံထက် နောက်ဖေးလမ်းကြားများ၌ စွန့်ပစ်ထားတတ်သော ထမင်းကြမ်းခဲကို သာလွန်၍ တောင့်တမက်မောလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သာဓကတရား၏ အပေါ်ယံမြင်ကွင်းကို အဓိကထားလျက် ရေးသားဖော်ပြခြင်းထက် ထိုသာဓကတရားကို တည်ထောင်ဖြစ်ပေါ်နေစေခဲ့သော လူသားများ၏ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတို့ကို အဓိကထား၍ ကျွန်တော်သည် ရေးသားဖော်ပြရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် နေဝင်ဆည်းဆာ၌ သာဓကတရားမှ အပျိုဖော်တစ်သင်း

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

အညကြ

၂၅

တို့သည် ထာဘီရင်ရှားကလေးများနှင့် ရွာတောင်ဘက် စမ်းချောင်းသို့ ရေအိုးကိုယ်စီရွက် လျက် ရေခပ်ဆင်းကြသောရှုခင်းအလှကိုတော့ ကျွန်တော်သည် တစ်ဖက်သတ် ချန်လှပ် ထားခဲ့မည်ကားမဟုတ်ပါ။

ထူးခြားသော ဝိသေသတော့မရှိ

(၁)

အလွန်တရာ ခေတ်နောက်ကျ၍ စုတ်ပြတ်မွဲတေလှသော ကျေးရွာပေါင်း သုံးသောင်း ကျော်၍နေခဲ့ပြီဆိုသော လွတ်လပ်သည့် ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ‘သာကေတ’ သည် ရွာငယ်တစ်ရွာမျှသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ မီးရထားနှင့် မော်တော်ကားလမ်းများ သင်္ဘောလမ်းများရှိရာ မြို့ပြယဉ်ကျေးမှု၏ နောက်ဖေးဘက်ဝေးလံလှသော တောင်ခြေ အရပ်၌တည်ရှိ၏။ မြို့ကြီးသားများက ငှက်တော၊ ခွေးတောဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။ သို့ရာတွင် မြို့ကြီးသားများ၏ ထိုစကားသည်မှန်၏။ အကြောင်းမူကား ကျေးရွာများ ၌စာသင်ကျောင်းနှင့် ဆေးရုံမရှိသောကြောင့်တည်း။

သာကေတရွာသား အများအပြားပင် မြို့သို့မရောက်ပေါက်ဖူးကြ။ မီးရထား နှင့် မော်တော်ကားများကို မြင်ဖူးသူနည်း၏။ လျှပ်စစ်မီးနှင့် ရေဒီယိုသတင်းစာဆိုသော အရာများသည် သူတို့နှင့်မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်သော အရာဝတ္ထုများကဲ့သို့ သူစိမ်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေကြပေ၏။ သာကေတရွာသားတို့သည် အလွန်တရာ ခေတ်နောက်ကျနေသော နိုင်ငံရှိ အလွန်အလွန် ခေတ်နောက်ကျနေသောရွာမှ ကျေးတောသားများဖြစ်ကြ၏။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှ တင်သွင်းသော စီးကရက် ချောကလက်နှင့်ထောပတ်စသည်တို့ကို ကားထားပါဦး။ ပြည်တွင်းမှရရှိသော ထန်းလျက်၊ ဆေးရွက်ပြားကြီးနှင့် အကြမ်းခြောက် တို့သည်ပင် သူတို့အတွက် ရခဲဖြစ်ခဲ့လှသော ဖိမ်ခံပစ္စည်းတစ်ရပ်ဖြစ်နေ၏။ သူတို့သည် နာမကျန်းသော ကာလများ၌ ပင်နီစီလင်နှင့် ကွီနင်တို့ကိုမသိ။ ချင်းနှင့် ကွမ်းရွက်ပြုတ် ရည်တို့ကိုသာကြိတ်ရ၏။ သည်လိုနှင့် နာလန်ထသူများထ၍ သေခဲ့ရသူများမှာလည်း များလှပေပြီ။

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

သာကေတရွာသည် လယ်နှင့်ကိုင်းကို အခြေပြု၍ တည်ထောင်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသော လူအစေ့ အမှေးကလေး တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုအခါဝယ် သာကေတရွာသားများတို့သည် လယ်နှင့်ကိုင်းလုပ်ငန်းများဖြင့် ထမင်းတစ်နပ်မှန်အောင် မစားကြရပေ။ လယ်နှင့်ကိုင်းများထက်ပင် ခေတ်နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သော 'ယာ' ကိုပင် ခုတ်ထွင်၍ ထမင်းနပ်မှန်မှန်စားရရေးအတွက် သူတို့သည် ဝီရိယရှိရှိနှင့် လုပ်ကိုင်ကြရသေး၏။ သို့ရာတွင် ထမင်းဝသည်ဟူ၍တော့ ပြောသံမကြားခဲ့ရပေ။ ၎င်းတို့၏ ဘိုးဘွားများသည် သာကေတရွာကို စတင်တည်ထောင်ခါစက သာကေတ ရွာသားများသည် ဝဝလင်လင်ရှိကြကြောင်းလောက်တော့ ပြောသံကိုကား ကြားရ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။ အစစအရာရာ၌ ရှေ့သို့သာ တိုးတက်နေသည်ဆိုသော ခေတ်ကာလကြီး၌ ဘိုးဘွားများလက်ထက်က ထမင်းဝခဲ့ပါလျက် သားမြေးတို့ လက်ထက်တွင် ပိုမို၍ဝဖို့သာရှိသင့်သည် မဟုတ်ပါလော့။ သို့ရာတွင် အဘယ့်ကြောင့် တိုးတက်သော ခေတ်၌ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေရပါသနည်း။

အဖြေသည်ရှိ၏။

အကြောင်းမှာမူ သာကေတရွာကို စတင်တည်ထောင်ချိန်က ဘိုးဘွားတို့ ဓားမဦးချခုတ်ထွင်ခဲ့သော လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းတို့သည် သားမြေးများတို့၏လက်ထက်၌ မြို့၌နေထိုင်ကြသော ဗမာမြေရှင်ကြီးများနှင့် ချစ်တီးဘာဘူကြီးများလက်ဝယ်သို့ ဆုံးရှုံးကျရောက်သွားခဲ့ရသောကြောင့်တည်း။ သာကေတရွာ၌ ကိုယ်ပိုင်လယ်ကို ကိုယ်ပိုင်နွား၊ ကိုယ်ပိုင်ငှားသောစာရင်းငှားနှင့် လုပ်ကိုင်နိုင်ကြသည့် လယ်သမားဆို၍ သုံးလေးဦးလောက်သာရှိတော့၏။ သူတို့၌ပင်လျှင် ကြွေးမကင်းသေး။ ကျန်သော ရွာသားများမှာ မြေပိုင်ရှင်၏လယ်ကို မြေပိုင်ရှင်၏နွားဖြင့်ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်ရင်း လယ်ပိုင်ရှင်ကကျွေးသမျှနှင့် မသေရုံတမယ်စားကာ လူမမာရုပ်ပေါ်နေကြသော လယ်ကျွန်ကိုင်းကျွန်များသာ ဖြစ်နေကြပေသည်။

ဘိုးဘွားလက်ထက်အခါက ကိုယ့်လယ်ကိုယ်လုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါလျက် သားမြေးများ လက်ထက်၌ အဘယ့်ကြောင့် ဓားမဦးချ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းများသည် လက်လွတ်ဆုံးပါး၍ မြေပိုင်ရှင်လက်သို့ကျရောက်သွားရသနည်းဟူသော မေးခွန်းသည် သဘာဝအလျောက် မေးစရာကောင်းသော မေးခွန်းပင်ဖြစ်နေ၏။

“သားမြေးတို့သည် ဖျင်း၍လော့၊ သို့မဟုတ် ဖျင်း၍လော့”

ရွံ့နှင့်ဗွက်များထဲ၌ နွားနှင့်ဖက်၍ရုန်းသော လယ်သမားကို ထိုကဲ့သို့ မေးခွန်းထုတ်လျှင် စော်ကားရာရောက်မည်ထင်၏။ သာကေတမှ လယ်သမားများသည် ဗမာလယ်သမားများပြီး အလွန်တရာ ဝီရိယနှင့်ခွဲကောင်းကြသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ တစ်တံး

မောင်းထွန်ကို စာရင်းငှါးမပါဘဲ ကြံနိုင်ကြသူများသာဖြစ်၍ ကြံလည်းကြံနေကြသူများ ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြစ်လျှင် အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

ကံမကောင်း၍လော။ ဘဝက ဒါနပါရမီခေါင်းပါး၍လော။

မဟုတ်ပါ။ လုံးလုံးမဟုတ်ပါ။

လယ်သမားများ အကြွေးတင် ကျွန်ဖြစ်၍ လယ်လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခြင်း၌ ရာဇဝင် ရှိပေသည်။ ထိုရာဇဝင်ကို စစ်ကြောခြင်းဖြင့် အဖြေမှန်ကိုရနိုင်ပေလိမ့်မည်။ နတ်ကတော် နှင့် ဗေဒင်ဆရာကို သွားမေးနေ၍ အကျိုးများဖွယ်မြင်မိ။ ငွေကုန်လိမ့်မည်။ ဆန်ကုန် လိမ့်မည်။

သာကေတရွာကို တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်မှာ သားစဉ်သုံးဆက်ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားသည် ဗမာနိုင်ငံအား အဓမ္မရန်စ တိုက်ခိုက်၍ သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် စူးအက်တူးမြောင်းဖောက်လုပ်ပြီးချိန်တွင် ဗမာ့ဆန်ကို နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရောင်းချခြင်း ဖြင့် အမြတ်အစွန်းများစွာရှိမှန်း သိလာသဖြင့် ဗမာ့စပါးဈေးကိုကစား၍ မြှင့်ပေးခဲ့ခြင်း မှစ၍ ဆန်းစစ်ရပေမည်။ ဗမာဘုရင်များလက်ထက်က ဗမာ့ဆန်သည် နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရောင်းချခြင်းမရှိ၍ ပြည်တွင်းလုံလောက်မှုအတွက်လောက်သာ ထွန်ယက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရာမှ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားလက်ထက်တွင် နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရောင်းချခြင်း ခပါးဈေးကိုကစား၍ မြှင့်ပေးလိုက်ရာ၌ လယ်သစ်တိုးသောလုပ်ငန်းသည် ဗမာလယ် သမားများအတွက် အလွန်တရာ မက်မောစရာ လုပ်ငန်းကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့ပေ၏။ ဆန်စပါး ပိုမိုထုတ်လုပ်ရေး၌ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားသည် ရရှိမည့် အမြတ်အစွန်းတစ်ခု ကိုသာကြည့်၍ ဗမာလယ်သမားများနှင့် မတင်းတိမ်သေးဘဲ အိန္ဒိယပြည် မဒရပ်နယ်မှ ချစ်တီးများကိုပင် လယ်တိုးရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဗမာနိုင်ငံသို့တင်သွင်းခဲ့ပေ၏။ အားပေး ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ လယ်တိုးသောလုပ်ငန်းကို အခြေပြုလျက် သာကေတ ရွာကလေးသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရ၏။

သာကေတရွာကိုစတင်၍ တည်ထောင်ခဲ့ကြသော ဘိုးဘွားများတို့သည် စပါး ချေးကောင်းလာသဖြင့် ယခင်က တောရိုင်းမြက်မည်းကြီးဖြစ်နေသော သာကေတရွာ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို ကျားမကြောက်၊ ဆင်မကြောက် စားမတိုဖြင့် ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်း ၍ လယ်ဖြစ်အောင် ဝီရိယနှင့် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ လယ်တိုး ရသည့်က ကျားနှင့် မြွေကိုက်၍သေသူ၊ ငှက်ဖျားမိ၍သေသူ၊ မည်၍မည်မျှရှိမည်ဟူ၍ကား အဘယ်သူကမှ မမှတ်ထားကြသောကြောင့်တော့ မသိရှိခဲ့ရပေ။

သို့ရာတွင် ဆန်စပါးရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်၍

ထင်သလိုခြယ်လှယ်နေသော ဗြိတိသျှ အရင်းရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများက ၎င်းတို့အကျိုး အမြတ်များတိုးပွားရရှိရေးအတွက် တစ်ခုတည်းကိုသာ အဓိကထားလျက် ဗမာ လယ်သမားများ၏ သွေးချွေးတို့ဖြင့် ထွန်ယက်ရသော ဆန်စပါးကို နှိမ့်ချပစ်လိုက်သော နှစ်ဆယ်ရာပြည့်ဦးမှစ၍ ဗမာလယ်သမား၏ အခြေအနေသည် ဂျမ်းထိုးပက်လက် ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

၁၉၁၅ခုနှစ်နှင့် ၁၉၃၀ခုနှစ်၏အကြား (၁၅)နှစ်ကာလမျှအတွင်း ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ တစ်ခုတည်းတွင်ပင် ဗမာလယ်သမားတို့၏လက်ဝယ်မှ လယ်ဧက တစ်သန်းသုံးသိန်းကျော်သည် ချစ်တီးနှင့် ဗမာမြေပြင်ရှင်ကြီးများလက်သို့ ဆုံးရှုံးအပ်နဲ့ ခဲ့ရ၏။ ဗမာလယ်သမားများသည် ကြွေးတင်၍ နာလန်မထူနိုင်အောင် ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သာယာဝတီသူပုန်ကြီး မထကြွမိ အချိန်အထိ လယ်သမားတစ်ရာလျှင် ငါးဆယ်ကျော် မျှ လယ်လက်လွတ်၍ လယ်ကူလီလက်မဲ့ဘဝသို့ ကျရောက်ခဲ့ကြရ၏။ ကျန်သော ငါးဆယ်ခန့်သည်လည်း တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ငွေနှစ်ရာခန့် ကြွေးတင်လာခဲ့၏။ လယ်ပေါင်ထားခဲ့ရ၏။

ထိုသို့ လယ်လက်မဲ့နှင့် ကြွေးတင်နေသော လယ်သမားလယ်ကူလီ မိဘများမှ မွေးဖွား၍လာခဲ့ရသော လယ်သမားသားသမီးများသည် အမိဝမ်းမှကျွတ်၍ ကမ္ဘာလေ ကို ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြွေးကတက်လာ၏။ သည်လို ကြွေးတင် လျက် လူဖြစ်လာရ၏။ နောက်ဆုံးကြွေးတင်လျက်နှင့်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ရပေ၏။

လယ်သမားတို့၏ဘဝသည် တစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါးကျပ်တည်းခြင်းဖြစ်သည် ထက်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုအကျပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းစသည် ပိတ်နေ၏။ လမ်းဘယ်မြင်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရ၏။ လယ်ကိုထွန်ယက်ခြင်းလုပ်ငန်း၌ အနှစ် တစ်ထောင်ကျော်လောက်ကစ၍ အားကိုးပြုလာခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်တို့ဖြင့် ထွန်ယက် ရခြင်း အခြေမှလည်း တိုးတက်ခြင်းမရှိ။ စက်နှင့်ထွန်ယက်ခြင်းနှင့် သိမ်းဆည်းခြင်း များသည် အိပ်မက်၌ပင်မက်၍ မရစကောင်း။ မျိုးကောင်းကောင်း သန့်သန့်ဟူ၍လည်း မရှိနိုင်မထားနိုင်ခဲ့။ မြေဩဇာကိုလည်းအသုံးမပြုနိုင်။ သို့ရာတွင် မြေဆီတို့သည် ခန်းခြောက်လျက် သီးနှံထွက်သည် ယုတ်လျော့ကျဆင်းနေ၏။ သည်လို ဗမာလယ် သမားတို့သည် ဗမာနိုင်ငံ၏ အသက်သွေးခံဖြစ်သော ဆန်စပါးကို သည်လိုအခြေအနေ အကျပ်အတည်းများမှ ရုန်းကန်ထုတ်လုပ်၍ ရတနာသလောက် ရလာပြန်သောအခါ၌ မြေရှင်မြီရှင်တို့က 'ဒီဃ' တင်းကြီးများဖြင့် ဝမ်းစာမှပင်မချွန်၊ တလင်းထဲတွင်လာ၍ ကျုံးယူသွားတတ်ကြ၏။ လယ်ပြိုးစီးချိန်၌ လယ်သမားတွင် ဝမ်းစာပင်မကျန်သော် လည်း ကြွေးပေါ်တွင် အတိုးက အဆမတန်တက်လာ၏။ ထိုလယ်သမားသည် ၎င်း

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

အညကြ

မျှော်မှန်းသော နိဗ္ဗာန်မရမချင်း ထိုကြွေးတင်ကျွန် ဖြစ်နေရသောဘဝမှ အဘယ်သို့ လွတ်မြောက်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ဤကဲ့သို့ နယ်ချဲ့စနစ်နှင့် မြေရှင်စနစ်တို့၏ ခြယ်လှယ်သမျှကို ခံနေခဲ့ကြရသဖြင့် ဗမာနိုင်ငံလယ်သမားများသည် လယ်လက်မဲ့၍ ကြွေးတင်ရသောအခြေသို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ပေရာ လယ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းခြင်းပြုရသော ရွာပေါင်း သုံးသောင်းကျော် ရှိသည့်အနက်မှ တစ်ရွာမျှသာဖြစ်သော သာဓကတသည်လည်း ထိုကပ်ဘေးကြီးကို လှလှကြီးခံခဲ့ရခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့ သာဓကတရွာသားများသည် ဘိုးဘွားတို့ ၏ စားမဦးချ လယ်မြေများကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရကာ ကြွေးတင်ကျွန် ဖြစ်လာခဲ့ကြ ရာမှ ရွာကိုစွန့်ခွာ၍ မြို့များသို့သွားရောက်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအမှုအတွက် အလုပ်အကိုင်များ ရှာဖွေရအောင်ကလည်း မြို့များ၌ဈေးအပေါစား အလုပ်သမားကို စားမျှနိုင်သော စက်မှုလုပ်ငန်းကလည်းမရှိ။ ၎င်းတို့ မြို့များ၌ပင် အလုပ်လက်မဲ့များ သည် ထပ်ထပ်ကြမ်းနေသေးတော့၏။ ထို့ကြောင့် သစ်တော ဝါးတောကြီးများအတွင်း၌ ကျားမကြောက်၊ သစ်မကြောက်နိုင်ဘဲ သစ်ဝါးခုတ်၍ အသက်မွေးမည် ပြုပြန်သော အခါ၌လည်း ဘာကြီးဝိုင်းညာကြီးဝိုင်းများစသည်ဖြင့် သတ်မှတ်ကာ ဥပဒေပုဒ်မ အမျိုးမျိုးဖြင့် ပိတ်ပင်ထားခြင်းကို တွေ့ကြုံရပြန်၏။ သို့နှင့် ဗမာနိုင်ငံ၏ ကျွန်းသစ် များကို လက်ဝါးကြီးအုပ် ရောင်းဝယ်နေသော ဘုံဘောဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီတွင် သစ်ခုတ် ဆင်စီးပုံချိပ်စသော အလုပ်ကြမ်းများ၌ ဈေးအပေါစား အလုပ်သမားများအဖြစ် အသက်မွေးမှုကို ရှာဖွေရရှာကြသော သူများအတွက် မထောင်းတာလှသော်လည်း အဘယ်သို့မှ ထွက်ရပ်လမ်းမရရှာသော ရွာသားအများအပြားတို့သည် စပါးခိုးမှု၊ ကျွန်းထောက်မှုအပြင် တိုက်မှု၊ ခိုက်မှုများဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်းကို ရှာဖွေခြင်းပြုကြရာမှ သူကြီး၊ စာသင်နှင့် မြို့ပိုင်မင်းတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ထောင်တန်းကျ၍ လူဆိုးကြီးများ လည်း ဖြစ်လာကြ ရကုန်၏။

ကြက်တောအား မွေးဖွားရာ သာဓကတရွာ၏ အခြေအနေကို အကြမ်းအား ဖြင့် ဤမျှလောက် ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ရပ်အတွက် တော်လောက်ပြီဟု ကျွန်တော်သည် သဘောရမိ၏။

(၂)

ကြက်တော၏ ဇာတိဇာစ်မြစ်နှင့် မျိုးရိုးစသည်တို့ကို လေ့လာစုံစမ်းခြင်းပြုရန် သာဓကတရွာသိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိခဲ့သောခေတ်သည် ဖ-ဆ-ပ-လ ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်၍ ကြီးပွားနေသော 'ပြည်ထောင်စု' ခေတ်ဖြစ်သည်ကို စာဖတ်သူမိတ်ဆွေသည်

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

သတိရှိဖို့လိုပေ၏။ ယခင်အခါ လယ်သမားများကို အမျိုးမျိုးညှဉ်းပန်း သွေးစုပ်၍ ခေါင်းပုံဖြတ်ခဲ့သော 'ကျောဘုရင်' ခေတ်မဟုတ်တော့။ ကျွဲဆွဲ၊ စပါးလှ၊ ပါးရိုက်၊ လက် သည်းခွဲခွာ၍ ချွေးတပ်ဆွဲကာ မထင်လျှင် " ဒိုင်း " ခနဲပစ်သတ်လေ့ရှိခဲ့သော 'သာတူ ညီမျှ' ခေတ်လည်းမဟုတ်တော့။ ထို ကျွန်ဖြစ်၍ အမျိုးမျိုး အနှိပ်စက်အညှဉ်းပန်းခံခဲ့ ရသော ခေတ်ဆိုးကြီးများနှင့် ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်ရေးရနေပြီဖြစ်သော ပြည်ထောင်စု ခေတ်ကောင်းကြီးနှင့် လုံးထွေးမသွားဖို့ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေအား သတိပေးထားချင် ပါ၏။

ပြည်ထောင်စုခေတ်၏ သာဓကတရားကို ကျွန်တော် သွားရောက်ရခြင်း၌ တွေ့ကြုံ ရသော အခက်အခဲကားများပြားလှ၏။ ' ဂိတ်ကြေး ' ပေးရခြင်းများ၊ ပါလာသော စားစရာသောက်စရာကလေးများအား ' ဂိတ် ' တွင်ပိုလ်ကျနေသော လက်နက်ကိုင်များက လှယက်ယူလိုက်ခြင်းများနှင့် ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုင်ရခြင်းများ စသည်တို့ကို ကျွန်တော် သည် ယခုအတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ရေးသားစရာ မဟုတ်သေး၍ ရေးသားခြင်း မပြုလိုပေးပေ။ ကွယ်လွန်သူ အညကြကြက်တောက်ကို အမှီသဟဲပြုလျက် သာဓကတသို့ သွားရောက် ခြင်း၌ ရွာခံအသိတစ်ယောက်ပင်မရှိချေ။ ဟိုမေးဒီမေးနှင့် စမ်းတဝါးဝါး စွန့်စားသွား ရောက်ခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

သစ်တော၊ ဝါးတောကြီးများအနီး၌ တည်ထားသော ရွာပင်ဖြစ်သော်ငြားလည်း သာဓကတသည် မိုးမလုံ၊ လေမလုံသော တင်းကုပ်များ၊ တဲပုတ်များဖြင့်သာ ရွာဖြစ် နေ၏။ သာဓကတ၌ အိမ်ခြေ (၁၅၀)ခန့်မျှရှိလေရာ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ အဆောက်အအုံ ဟူ၍ (၃)ခုသာတွေ့မိ၏။ တစ်ခုသောအဆောက်အအုံမှာ ရွာဦးဘက်ရှိ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဖြစ်၍ ဒုတိယအဆောက်အအုံမှာ ရွာလယ်ရှိ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ဖြစ်၏။ ကျန် အဆောက်အအုံမှာ ရွာမြောက်ဘက်၌ရှိသော ဗတလစ သူကြီးအိမ် ဖြစ်ပေ၏။

သာဓကတသို့ ကျွန်တော်ရောက်စက ထိုရိုးသားသော ရွာသားများသည် ကျွန်တော့်အား ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်နေပုံရသည်ဟု အကဲခတ်သတိထားမိ၏။ ကျောပြောင် ပြောင်နှင့် လယ်သမားများသည် ကျွန်တော့်အား သံသယရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုကြ၏။

အကြောင်းအပေါင်းသင့်၍ ကြက်တောနှင့်ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ လယ်ကူလီ ကိုသာဖန်နှင့်တွေ့မှ အကျိုးအကြောင်းကိုနားလည်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုသာဖန်၏ ကြယ်မြင်၊ လမြင် တင်းကုပ်တွင် တည်းခိုရ ပေ၏။ ကိုသာဖန်၌ သားသမီးမရှိပေ။ ထိုသို့ မရှိသည့်အတွက် ၎င်းသည် ကံကောင်း သည်ဟု ကြွားဝါတတ်၏။ သို့ရာတွင်ယောက္ခမအထီးကြီးတော့ ကျွေးထားရသည်။

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ကိုသာဖန်၏ ကြယ်မြင်လမြင် မြေဗိမာန်၌ ကိုသာဖန်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် နှင့် ၎င်း၏ ယောက္ခမအထီးကြီးဖြစ်သော ဘိုးတောင်ကျော်တို့ရှိပေရာ ကျွန်တော်က ကြက်တောကို အကြောင်းပြု၍ ရောက်လာသောကြောင့် လေးယောက် ဖြစ်လာပေ၏။ မရှိဆင်းရဲသော်လည်း တောသူမ ကိုသာဖန်၏ မယား မရွှေမူက ရှိတာကလေးများဖြင့် ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့၏။

“တို့ရွာသားတွေက မောင်ရင်ကို မြေပိုင်ရှင်ကိုယ်စားလှယ် လူသစ်မှတ်လိုကွဲ့” ဟူ၍ မြေပိုင်ရှင်၏ ထုထောင်းညှဉ်းပန်းခြင်းကို အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်နီးပါး မှု အလူးအလိမ့်ခံခဲ့ရသော ဘိုးတောင်ကျော်က ထမင်းဝိုင်းတွင် ထုတ်၍ပြောပြလာပေ၏။

ကျွန်တော်ကပြုံး၍ နားထောင်နေရာမှ မရွှေမူ၏ ချိုလေးလှသော ပုတတ်စာ ဟင်းချိုကို နှစ်ဖွန်းဆက်၍ သောက်လိုက်မိ၏။

“မြို့ကလို ငါးပိတို့ ငံပြာရည်တို့တော့ မတတ်နိုင်ဘူး မောင်ကြီးရဲ့။ နွေတုန်းက ပိတောက်ချောင်းဖျားမှာ ကိုသာဖန်လုပ်ခဲ့တဲ့ ငါးပိနဲ့ပဲ ချက်ကျွေးရတာ” ဟု မရွှေမူက ကျွန်တော်အား အားတောင့်အားနာ ကြည့်ရှုရင်း ပြောလာ၏။

ရိုးသားလှသော လယ်ကူလီ ကိုသာဖန်နှင့်တွေ့ဆုံ၍ ၎င်း၏မြေဗိမာန်၌ နေထိုင် ဘည်းခိုလျက် ကြက်တော၏အကြောင်းကို စုံစမ်းခြင်းပြုဖို့ ကြံစည်ရာ၌ ကြက်တော၏ အကြောင်းသို့ပင် မရောက်နိုင်သေးဘဲ သာဓကတရူ၏ လောလောဆယ် အခြေအနေ များကိုသာ ကျွန်တော်သည် ကြက်တော၏ နောင်တော်ထံမှ ကြားနာနေရပေသည်။ ကျွန်တော် ကြားနာရပြီးသော သာဓကတ၏ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းအရာများ၌လည်း သက်သာခံသာသော အကွက်ဟူ၍ တစ်ကွက်တလေမျှပင်မရှိခဲ့။ အင်္ဂလိပ်နှင့်ဂျပန်တို့ သက်ထက်က ဖွပ်ဖွပ်ညက်ညက်ကြေအောင် အထောင်းအထု ခံစားခဲ့ရသော သာဓကတ ဌာသားများအား နောက်လာသော ‘မောင်ပုလဲ’ များက မတင်းတိမ် နိုင်သေးသကဲ့သို့ ဆောင့်၍ဆောင့်၍များပင် ကန်ကျောက်နေကြတုန်းပါပကောလား။

“ရက်စက်ပါပေကွယ်” ဟူသော ရင်နာစရာ နာမည်ကလေးဖြင့် သာဓကတ ခုန်ရင်း တို့၏ မျက်မှောက်ခံစားနေရသော ဘေးဒုက္ခများကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ ရေးလိုက် ငဲ့လျှင် ကျွန်တော်သည် ဝန်ကြီးရာထူးကိုလည်း လိုချင်လိမ့်မည်မထင်မိပေ။ ငေး၍ ဆွေး၍ရေးနေမည်သာဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ကိုသာဖန်သည် ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မယုံကြည်လောက်သော သတင်းတစ်ရပ်ကို ပြောလာပြန်၏။

“လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျုပ်တို့ကို စပါးသုံးရာဈေးပေးမယ်သာ ပြောသံ ကြားရတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ဖူးပါဘူးဗျာ” ဟူ၍ ကိုသာဖန်က ညည်းညူ။

ပြောကြားလာသောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ထိုလူရိုးတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ စကားကို ပင်လျှင် သံသယဖြစ်လာမိပေ၏။

“နောက်တော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကောင်းကောင်းကြီးတွေရမြင်ရပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့လို ဖိုးသူညတွေ၊ ဖိုးဏကြီးတွေ လူးလိုမိခံနေရတာကတော့ များလှပါကောလေ”

“ဒါထက် လယ်တွေပြည်သူပိုင်လုပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့လိုလယ်ငတ်နေတဲ့ ကျောမွဲတွေကို အလကားဝေပေးမယ်ဆိုတာကတော့ကော”

“အဲဒါကတော့ အရိမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရားသခင် ပွင့်တော်မူမှရမယ့် လယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်ကတော့ ကျုပ်တို့မှာ လယ်ငတ်နေရတာရယ်၊ ထမင်းငတ်နေရတာရယ်၊ ပြီးတော့ ကျီးလန့်စာစားသလို နေရတာရယ်ပဲရှိတယ်။ ဒါတွေကို ရွာထဲက တွေ့ကရာလူလည်း လျှောက်ပြီး မေးမနေနဲ့ဦး ကိုရင်။ သူတို့စပိုင်တွေများသား”

“စပိုင်တွေ သတင်းပေးတွေလဲ ဒီမှာ ရှိသေးသလား”

“သူကြီးက အကြီးဆုံးပဲ၊ သူပြီးရင် ရွာဦးကျောင်းကဘုန်းကြီး”

“မင်းဘုန်းကြီးကလဲ ဗလာတစ ပဲလား”

“သူကြီးရွေးကောက်ပွဲတုန်းက ခုသူကြီးရွေးခံရတဲ့ ဗလာတစဘက်က သူ့ကိုယ်တိုင်တရားဟောတာပဲ။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးလယ်က စပါးထောင့်လေးငါးရာထွက် ရှိသေးတယ်”

“ဪ ဪ ဪ”

“ဒီထက်သိရင်တော့ ကိုရင် ဘယ်လို နေမယ်မသိဘူး”

ယခုလောက်ကြားသိရပြီးသည်ထက် နောက်ထပ်၍သိဖို့ကိုပင် ကျွန်တော်သည် ကျောစိမ့်လာမိ၏။ သေခြင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ အုပ်စိုးလမ်းပြနေကြသည် ဆိုသော သတ္တဝါနှစ်ဦးကမှ ဤမျှ ‘ကြ’နေကြလျှင် သာဓကတရားကို ရတနာသုံးပါး ရှိသည့်အနက် ရတနာနှစ်ပါးလည်း ကယ်ဆယ်နိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိ၏။

အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်သဘော ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်၌ ကျောမွဲတို့အား ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ကရုဏာထားတော်မူသော အစိုးရမင်းဘုရားများက လယ်သမားများ ဘဝသစ်ရောက်ရှိစေရန်အတွက် စပါးတစ်ရာလျှင် မပေးစဖူး မရစဖူးသော သုံးရာဈေးပေး၍ အဝယ်တော်များက ဝယ်ရမည်ဟု စာချွန်တော်အမိန့်နှင့် ထုတ်ပြန်ကြေညာထားခြင်းသည်ကား ဧကန်အမှန်ဖြစ်ပေ၏။ အစိုးရ၏ ပြန်ကြားရေးဌာနမှ တီထွင်ထားသော ဝေါဟာရများအတိုင်း ခေါ်ဝေါ်ရလျှင် ‘ဆိုရှယ်နီ’ တို့သည်

လည်းကောင်း၊ 'တောခိုသောင်းကျန်းသူ' များသည်လည်းကောင်း ငြင်းနိုင်ကြမည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ကိုသာဖန်က သာကေတရွာသားများသည် စပါးဈေးသုံးရာ တစ်ခါမျှ မရခဲ့ဖူးကြောင်း ညည်းတွားပြောဆိုလာသောအခါ၌ ထိုသူ၏ စကားကို ကျွန်တော် သည် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာမိသည်အလျောက် "စပါးတစ်ရာ ငွေသုံးရာဆိုတာ ကတော့ အစိုးရကိုယ်တိုင် အမိန့်ထုတ်ထားတဲ့ ကိစ္စကြီးတစ်ရပ်ပဲ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သာ ခင်ဗျားတို့က မရတာလဲ" ဟု ပြန်လည်မေးကြည့်မိ၏။

"အစိုးရထုတ်ထားတဲ့ အမိန့်ကိုတော့ ကျုပ်တို့လဲသိသပေ၊ ကိုရင်။ ဒါတွေတွင် မကသေးဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ လက်ထက်က ကျုပ်တို့ လယ်သမားတွေ အတွက် စီမံကိန်းတွေ ရေးဆွဲထားခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ သိကြသားပေါ့။ ဒီလို စီမံကိန်းတွေ ဆွဲ အမိန့်တွေထုတ်တိုင်းသာ ဖြစ်ကုန်ကြမယ်ဆိုရင် ရွှေမိုးငွေမိုးတွေရွာတဲ့ ခေတ် ကတည်းက ကျုပ်တို့လယ်သမားတွေ ဗိုက် ခွေးနမ်းနေကုန်ကြရောပေါ့။"

တောသားဖြစ်သော ကိုသာဖန်၏ ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်ပုံကို ကျွန်တော်သည် စိတ်ဝင်စားမိ၏။ သူသည် သူ၏ ဘဝနှင့်အတွေ့အကြုံများမှ အပြောနှင့်အလုပ်ကို ခွဲခြားစိစစ်၍ ပြောဆိုသွားခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

စီမံကိန်းကြီးတွေ စာအုပ်ကြီးတွေထဲမှာနဲ့ စာချွန်တော်ပြန်တမ်းတွေထဲမှာတော့ အားလုံးပဲ ကောင်း၊ အမယ်လေးလေး ကောင်း၊ သောက်ကျိုးနဲ့ ကောင်းတာပဲပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့အဖို့ကတော့ နားရှိလို့ကြားပြီး မျက်စိကမကန်းလို့ မြင်လိုက်ရပေမယ့် မျောက်လောင်းဟာ မျောက်လောင်းပဲဆိုတာကိုတော့ လက်တွေ့ခံနေရတဲ့ ကျုပ်တို့ လူငဏ္ဍားတွေထက် ဘယ်သူတွေကကော သိနိုင်ဦးမှာတဲ့လဲဗျာ"

"ရှင်းစမ်းပါဦး ကိုသာဖန်ရဲ့။"

"ကဲ နားထောင်၊ ကျုပ်ရှင်းရှင်းကလေး ပြောပြမယ်။ ကျုပ်တလင်းထဲက စပါး တင်းတစ်ရာကို စက်ထဲသွားရောင်းပြီဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီ စပါးကို ကျုပ်သဘောနဲ့ ရောင်းချင်တိုင်း ရောင်းရတာမဟုတ်ဘူး။ ဗလာတစ လက်မှတ်ပါမှ ရောင်းလို့ရတာဗျ။ ဒီလက်မှတ်ပါမှလဲ စက်ကဝယ်တယ်။ ဗလာတစ လက်မှတ်ရဖို့ အတွက်က ဆက်ကြေး ဘို့ ဘာကြေးညာကြေးတို့ ပေးရတယ်။ ဒါနဲ့ စက်ထဲရောက်ပြန်တော့ စက်သူဌေးက သားကို စိုတယ် သံပါတယ် ဆိုပြီး (၅၂)ပေါင်နဲ့ ချိန်ယူလိုက်ပြန်ပါရော။ ဒီလိုနဲ့ ပြီးသေး ဘာက မဟုတ်သေးဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါ ငွေမလွယ်လို့ဆိုပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက် မြို့မှာ နဲ့ယုံစရိတ်နဲ့ကိုယ် စောင့်နေရသေးတယ်။ ဒီတော့ စပါးတစ်ရာ ငွေသုံးရာ ဘယ်လို ငဏ္ဍဲမှာလဲ"

“ဪ ဒီလိုလား အင်း အင်း အင်း”

“ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ဝယ်သုံးနေရတဲ့ ကုန်ဈေးကိုကော ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အစိုးရ ပြောသလို စပါးတစ်ရာ ငွေသုံးရာပဲထားဦးတော့။ စပါးဈေးဟာ နှစ်ဆပဲတက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်တုန်းက စပါးတစ်တောင်းရောင်းလိုရတဲ့ ငွေတစ်ကျပ်နဲ့ ချည်လုံချီ ကောင်းကောင်းတစ်ထည် ဝယ်လိုရတယ်။ ခု စပါးသုံးပိဿာခေတ်မှာ ချည်လုံချည်အညံ့ စားအပေါစားတစ်ထည်ရဖို့ အနည်းဆုံးစပါး နှစ်တောင်းသုံးတောင်းလောက် ရောင်းနေ ရတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မျောက်လောင်းတုန်းကမှ တော်သေးတယ် ဆိုရဦးမယ်”

တက္ကသိုလ်၌ ဘောဂဝိဇ္ဇာ ပညာရပ်ကိုသာ မသင်ကြားခဲ့ဖူးသော်ငြားလည်း လက်တွေ့ခံစားနေရသော ဘဝပေးပညာများဖြင့် ကိုသာဖန်သည် လုပ်အား၏ တန်ဖိုး နှင့် သုံးအား၏ တန်ဖိုး ညီမျှခြင်းမရှိသောအကြောင်းကို တွက်ချက်ပြောဆိုသွားခဲ့ပေပြီ။

အလွန်တရာစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပေသည်။ သို့ရာတွင် သာဓကတစ်ခုကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် စွန့်စွန့်စားစား လာရောက်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက် သည် ပြည်ထောင်စုခေတ် လယ်သမားများ၏ အခြေအနေမှန်ကို သုတေသနပြုရန် အတွက်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်ရေးသားရန် ကြံရွယ်ထားသော အညကြတစ်ဦး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှ ဇာတ်ကောင်ကြက်တော၏ ဇာတ်ဇာစ်မြစ်များကို လေ့လာစုံစမ်းခြင်းပြုရန် အတွက်သာ လာရောက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာရောက်စဉ် လက်ရှိ ဖြစ်ပျက်ခံစားနေကြရသော ကြက်တော၏ ဆွေမျိုးညတကာများ၏ အခြေအနေ ကို ရင်နာစဖွယ် ကြားရနာရပြန်သော အခါ၌လည်း ကျွန်တော်သည် နားပိတ်ထား၍ မနေနိုင်ပေ။ သူတို့ တိုင်ကြားပြောပြသမျှကိုတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် နားထောင်ရပေ လိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ နားထောင်ရန်လည်း ကျွန်တော်၌ တာဝန်ရှိသည်ဟု သဘောထားမိ ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့နားထောင်၍ မှတ်သားလာခဲ့ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ တာဝန်ကို ရပ်ထားဖို့ လုံလောက်ပြီဟု ထင်ပေသည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် မဟုတ်ဘူးထင်လျှင် မခံချင်တတ်သော သဘောဖြင့် ပြည်ထောင်စုအစိုးရသည် ကျောခွဲလယ်သမားများထံမှသာလျှင် စပါးတစ်တောင်းကို သုံးကျပ်ဈေးနှင့် ဝယ်ယူနေသော်လည်း ထမင်းငတ်နေသော ကမ္ဘာဈေးကွက် ခြား၌ ဗမာ့စပါး တစ်တောင်းလျှင် (၇)ကျပ်မှ (၈)ကျပ်အထိ ရောင်းနေကြောင်း ကျွန်တော် သည် ပြောလိုက်မိချေသော် ချောက်ကပို့မြင်နေ၏။

အကယ်၍ စရိတ်ကို နုတ်ပြီးနောက် စပါးတစ်တောင်းလျှင် အသားတင်မြတ်ငွေ သုံးကျပ်ကို အဘယ်သူ ‘ဘုံး’ သနည်းဟူ၍ ကျွန်တော်အား ပြန်လှန်စစ်ကြော မေးမြန်း ခြင်းပြုလာပါက ကျွန်တော်သည် အဘယ်သို့ ဖြေရပါမည်နည်း။

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

မှန်ရာပြောသစ္စာဟူသော စကားအရလည်းကောင်း၊ ဒီမိုကရေစီစည်းပိုင်းကြီးအတွင်း၌ မှန်တာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရေးကြပြောကြပါ။ လုပ်ကြပါဟူသော စကားကို အားကိုး၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်သည်ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ထိုလယ်သမားများ၏ အစွန်း ထွက်တန်ဖိုးကို ဘုံး နေသူမှာ အခြားသူမဟုတ်ပဲ ပြည်ထောင်စုအစိုးရဖြစ်ပါသည်ဟူ၍ ရေးမိပြောမိခဲ့ချေသော် မိမိလည်ပင်း၌ကြိုးကွင်းကို စွပ်သော သူမိုက်ထက် ကျွန်တော်သည် မိုက်မဲသူသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ထိုမျှလောက် မိုက်မဲသူသည် အညကြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်း ရေးသားနိုင်ဖို့ လမ်းမရှိတော့ပေ။

ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်နည်းသာကျန်ရှိ၏။ ထိုနည်းမှာ လယ်သမားခေါင်းဆောင်လုပ်ဖို့သာဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် စာရင်းအင်းတွက်ပြတတ်လောက်ရုံနှင့် လယ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ အရေးကိုတော့ ကျွန်တော်သည် လက်မခံနိုင်ပေ။ လယ်သမားခေါင်းဆောင်ဆိုသူသည် လယ်သမားဘဝကိုခံယူနိုင်ရလိမ့်မည်။ ထယ်လည်းထိုးတတ်ရပေလိမ့်မည်။ ရွံ့ဗွက်ကိုကြောက်၍တော့ မဖြစ်။ အထက်ပါ အရည်အချင်းများသည် ကျွန်တော်၌မရှိသည်ကို ကျွန်တော်သိ၏။ ထို့ကြောင့် ပေတစ်ရာလမ်းမပေါ်မှ လယ်သမားခေါင်းဆောင်တော့ ကျွန်တော်သည်မလုပ်ရဲပေ။ ထိုကဲ့သို့ လုပ်ရဲသူများမှာ အိမ်ဖြူတော်၏ သစ္စာခံများသာ ဖြစ်ပေ၏။

၎င်းပြင် ကျွန်တော်က ဖိုးသူည လယ်သမားများအား ပြည်ထောင်စု အစိုးရသည် လယ်သမားများ၏ ချွေးနည်းစာကို ယခင်က ချစ်တီး ဘာဘူကြီးများနှင့် ဗြိတိသျှဘဏ်တိုက်ကြီးများအစား ကြားဖြတ်၍ ဘုံးနေကြောင်း ဟောပြောချက်ကို ပြည်ထောင်စုကြီးကြီးမာစတာများ၏ ရွှေနားတော်သို့ ပေါက်ကြား၍သွားခဲ့ပါက ကျွန်တော်သည် ကျွန်ကြားလှသော ပုဒ်မ ၅ နှင့် အဆွဲခံရပေတော့မည်။ သို့မဟုတ်က ညအချိန်၌ နောက်ကျားများက ကျွန်တော့်အား အပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းဖြင့် နောင်တမလွန်ဘဝသို့ ခြံဆောင်ကြပေလိမ့်မည်။

ထိုကဲ့သို့သော အလားအလာများကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့လျက် ကျွန်တော်သည် သာကောတမှ ရန်ရှင်းတို့၏ ငိုချင်းရှည်ကြီးကိုသာ နှုတ်ပိတ်၍ နားဖွင့်ထားရပေ၏။ ဆို ငိုချင်းရှည်ကြီးအားလည်း မြန်မြန်ဆုံးပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိပေ၏။ သို့ရာတွင် သာကောတ၏ ငိုချင်းကား ရှည်လျားလှပေသည်တကား။

ကြက်တော၏ရက်ချုပ်နှင့် လက်သည်ကြေး

(၁)

မည်သည့်အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာမဆို အတ္ထုပ္ပတ္တိရှင်၏ မွေးဖွားသောနေ့ရက်၊ နာရီစသော ရက်ချုပ်အား ဂရုတစိုက်နှင့် အရေးတကြီးရေးသားဖော်ပြကြသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ အဘယ်နကွတ်နှင့်ယှဉ်၍ အံသာမည်မျှ၌ မွေးဖွားသည်စသည်ဖြင့်ပင် အသေးစိတ်ရှာကြ၍ ဖော်ပြကြသေးတော့၏။ ထို့ကြောင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ရပ်၌ ကာယကံရှင်၏ မွေးနေ့ရက်ချုပ်သည် အရေးကြီးသောအချက်ဟု ယူဆစရာ ရှိနေပေသည်။

ထိုကဲ့သို့သောအချက်ကို သဘောထားလျက် အညကြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌လည်း ၎င်း၏ မွေးနေ့ရက်ချုပ် စသည်တို့ကို အခြားအခြားသော အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၌ တွေ့ရှိရတတ်သကဲ့သို့ ရေးသားဖော်ပြခြင်းပြုနိုင်ရန် ကျွန်တော်သည် အားထုတ်ကြိုးပမ်းမိ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုသာဖန်အား အကြောင်းပြုလျက် ကြက်တော၏ ရက်ချုပ်ကို သာဓကတရွာရှိ သက်ကြီးအိုမများနှင့် အမှတ်အသားကောင်းသူများထံ၌ ချဉ်းကပ် ခဲ့စမ်းခြင်းအမှုကိုပြုခဲ့ရပေ၏။ သို့ရာတွင် သာဓကတရွာ တစ်ရွာလုံး မည်သူတစ်ဦး ဘစ်ယောက်မျှ ကြက်တော၏ ရက်ချုပ်ကို ဂရုတစိုက် မှတ်သားထားခြင်း မရှိကြပေ။ ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ထံမှမသိရလျှင် နောက်တစ်ယောက်အား ချဉ်းကပ်စုံစမ်းခဲ့ရာ အချို့အချို့သော အမှတ်အသားကောင်းသည် ဆိုရမည်ဖြစ်သော လူကြီးများထံမှ ဘစ်စွန်းတစ်စဆို့သကဲ့သို့တော့ ကြားခဲ့ရပေ၏။ ကိုသာနိုးလယ် ချစ်တီးသိမ်းသောနှစ် ဘဟူ၍ ပြောသူကပြော၏။ မြစ်ရေလျှံ၍ လယ်တွေပျက်သော မိုးကဟု ပြောသူကပြော၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့် ခုနှစ်သက္ကရာဇ်ဟူ၍တော့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ကြ။ သို့အတွက် အံ့သြစရာတော့ကား မရှိပေ။ အကြောင်းမူကား သာဓကတ၌ ကိုယ်က

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

မွေးထုတ်လိုက်ရသော သမီးမြေမြေတို့၏ ရက်ချုပ်ကိုမသိလိုက်ကြသော မိဘ၊ဘိုးဘွား မြောက်မြားစွာကို တွေ့ရှိခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် ဝမ်းနည်းစရာ လည်း မရှိဟုထင်၏။ အကြောင်းမူကား သာဓကတ၌ မိမိသည်ပင် ဘာနေ့သားဖြစ်၍ အသက်ဘယ်ရွှေ့ဘယ်လောက်ရှိပြီကိုမှ မသိရှာကြသော လူပေါင်း အများအပြားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံခဲ့ရသောကြောင့်တည်း။

ဤနေရာ၌ အလျဉ်းကလည်း သင့်နေသောကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကြားသိမှတ်သားထားလာခဲ့ရသော သာဓကတရွာသား ကြက်တော၏ဦးရီးတော်စပ် သူ ဘကြီးခိုင်၏ အကြောင်းအရာကလေးတစ်ရပ်ကို ကြားဖြတ်၍ ရေးသားဖော်ပြချင် ၏။

သာဓကတရွာသားများတို့ အပိုင်လယ်များ ချစ်တီးနှင့် မြေပိုင်ရှင်လက်သို့ ဆုံးရှုံး အပ်နှံလိုက်ခဲ့ရသော ခေတ်မှစ၍ ဘကြီးခိုင်သည် လယ်ကူလီဖြစ်လာခဲ့ရသူဖြစ်၏။ လယ်ကူလီဘဝတွင် သူ၏မယားသည် အတိတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် ဆုံးပါးသွားရပြန် သောအခါ၌ သူသည် ဆိုးဝါးလှသော လယ်ကူလီဘဝကို စွန့်လွှတ်၍ သာဓကတနှင့် ရွာနီးနားတစ်ဝိုက်တွင်တွေ့ကရာ ကျပန်းအလုပ်ကိုသွားလာရာဖွေရင်း လုပ်ကိုင်စား သောက်နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ဘကြီးခိုင်သည် မုဆိုးဖိုဖြစ်ခဲ့ရစဉ်က အသက် ၄၀ ခန့်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း နောက်ထပ်အိမ်ထောင်သစ် ပြုချင်ပါလျက်နှင့် ကြိုက်မည့်သူ တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမ များမရှိကြသောကြောင့် တစ်ယောက်ထီးတည်း မရေမရာနေထိုင်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘကြီးခိုင်၌ အတည်တကျ နေထိုင်သောနေရာဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ တွေ့ရာကြိုရာအရပ်မှ သူ့အား ကျပန်းအလုပ်များကိုခေါ်ယူငှားရမ်းစေမည့် အလုပ်ရှင်ထံတွင် အလုပ်မပြီးမချင်း နေထိုင်လေ့ရှိ၏။ ထိုအလုပ်ရှင်ထံ၌ လုပ်စရာကိုင်စရာများပြီးစီးသွားသောအချိန်၌ သူသည် ထိုအရပ်မှထွက်ခွာလာတတ်လျက် အခြားခေါ်ယူငှားရမ်းခိုင်းစေခြင်းပြုသော အလုပ်ရှင်ကိုရှာဖွေပြန်၏။ ထိုသို့အလုပ်ရှင်ကိုတွေ့လျှင်တွေ့၊ မတွေ့လျှင် သူသည်အ စားရချောင်သော ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ခိုဝင်ကာ ကပ္ပိယယောင်ယောင် လုပ်နေ တတ်၏။

ဤကဲ့သို့ အလုပ်အကိုင်အတည်တကျလည်းမရှိ၍ အိမ်ခြေ၊ အိုးခြေ မတည် သောလူတစ်ယောက်အား လင်ယူရခြင်း အလုပ်ဖြင့်သာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုနေ ရသော အဘယ်သတို့သမီး၊ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမနှင့် အပျိုစင်တို့သည် ယှဉ်ပါမည်နည်း။ ၎င်းပြင် ဘကြီးခိုင်၌ ရွာသူတို့၏အမြင်၌ ဉာဉ်ဆိုးတစ်ခုရှိနေ၏။ အမှန်စင်စစ်တော့ ဉာဉ်ဆိုးကား မဟုတ်ပေ။ မူမှန်သောသတ္တိ ဟူ၍သာဆိုရပေမည်။ ထိုဉာဉ်ဆိုးခေါ်

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

သတ္တိမှာ အခြားတော့ကားမဟုတ်။ တရားမျှတမှုမရှိခြင်းနှင့် ဖိနှိပ်ခြင်းကို အောက်ကပင် ရောက်နေရပါလျက် အရှုံးမပေး အနိုင်မခံဘဲ ပြန်လှန်တတ်သောအကျင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

လယ်ကူလီဘဝက လယ်ပိုင်ရှင်၏ နိုင်ထက်စီးနင်း ညှဉ်းပန်းခြင်းကို မခံနိုင်၍ အိမ်ရှေ့သို့သွားကာ ကော်ဆဲသဖြင့် သူကြီးအိမ်သို့ရောက်ခဲ့ရ၏။ သူကြီးကပါ လယ်ရှင် ဘက်မှ ပင်း၍ သူ့အား နှိမ်နင်းပြောဆိုလာပြန်သောအခါ၌ ဘကြီးခိုင်သည် တရားလို လယ်ရှင်ရော၊ တရားသူကြီးကိုပါ 'ငါ' နှင့် ကိုင်၍ ကလော်တုတ်ခဲဖူးသူဖြစ်လေ၏။

ဘကြီးခိုင်သည် ဝိရိယကောင်းသလောက် အလုပ်လည်းကောင်းသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အလုပ်ရှင်တိုင်းသည် သူ့အား မငှားရမ်းရဲကြ။ အကြောင်းမူကား ထိုသို့မငှား ရမ်းရဲသူများမှာ သူတစ်ပါးအား မတရားသဖြင့် ညှဉ်းပန်းခိုင်းစေကြသူများနှင့် လိမ်လည် ကြချင်သူများ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အခါတစ်ပါး၌ ဘကြီးခိုင်သည် သူ့အား ပင်ပန်းကြီးစွာခိုင်းစေသော အလုပ်ရှင် ထံမှ ရသင့်ရထိုက်သောလုပ်ခကို ပြေလည်အောင်မရသဖြင့် စကားများကြလေသည်။ အလုပ်ရှင် ကိုသာဝဆိုသူသည် သူကြီးနှင့် သမီးယောက်ဖလည်း တော်စပ်၍ ရွာကျောင်း ဘုန်းကြီးသို့ ဆွမ်းအုပ်မှန်မှန်ကပ်နိုင်သဖြင့် ဩဇာကြီးသော ဘုန်းကြီးနှင့်ပါ အလွမ်း သင့်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာဓကတ၌ ကိုသာဝသည် အတော်အတန်ဩဇာရှိလေ၏။

ဘကြီးခိုင်သည် ကိုသာဝထံမှ သူ၏ လုပ်ခကို အကြိမ်ကြိမ် တောင်းသော်လည်း ခပြလည်အောင်မရသဖြင့် ရွာလယ်ခေါင်၌ တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ စကားများကြရာက ဘကြီးခိုင်သည် အလုပ်ရှင် ကိုသာဝအား သည်းညည်းမခံနိုင်တော့၍ ရိုက်ပစ်လိုက် ၏။ ထိုရိုက်မှုဖြင့် သူ့အား သူကြီးကဖမ်းဆီး၍ အထူးအာဏာရပီပီ တရားခံအား ထိပ်တုံးခတ်၏။ ထိုမျှသာလျှင်မကသေး၊ ရွာကျောင်းဘုန်းကြီးကလည်း သူတစ်ပါး လှူဒါန်းသောဆွမ်းကို အေးအေးဘုဉ်းမပေးနိုင်လိုက်သေးဘဲ သူ၏ဒကာ သူတော် နကောင်း ကိုသာဝကို ပြစ်မှားသဖြင့် တရားခံ ငခိုင်သည် အဝီစိငရဲ၌ ခံရပေမည်ပင်ဟု ဆွမ်းစားကျောင်းပေါ်မှ ကြုံးဝါးလိုက်သေးတော့၏။

ထိုအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဘကြီးခိုင်သည် ပုလိပ်လက်သို့ရောက်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် မြို့အုပ်မင်းရုံးတော်သို့ လက်ထိတ်နှင့်ရောက်ရ၏။ ထုံးစံအတိုင်း မြို့အုပ်မင်းက အမှုကို ခံဆေးလေသည်။

- “ တရားခံမောင်မင်း နာမည်ဘယ်သူတုလဲ ” မြို့အုပ်မင်းမေး။
- “ မှန်လှပါဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးနာမည် မောင်ခိုင်ပါဘုရား ” တရားခံဖြေ။
- “ မောင်ခိုင် အသက်ဘယ်လောက်လဲ ”
- “ ကျွန်တော်မျိုးအသက် အတော်လောက်ပါပဲ ဘုရား ”

“ ဘာ အတော်လောက်လဲ ” မြို့အုပ်မင်း စိတ်တိုလာ၍ ငေါက်ကာမေး။

“ ဘုရားကျွန်တော်မျိုး အသက်အတော်လောက်ပါဘုရား ” တရားခံ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာနှင့် လက်အုပ်ချီ၍ပြော။

“ အတော်လောက်ပါပဲဆိုတာ ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ အသက် ၄၀လား၊ ၄၅ နှစ်လား၊ အဲဒါမေးတာ ”

“ အဲဒီလိုတော့ ဘုရားကျွန်တော်မျိုးမသိပါဘုရား ”

“ မောင်မင်းရူးသလား ” မြို့အုပ်မင်း အလွန်တရာ စိတ်တိုလာ၍ အော်ငေါက် ကာမေး။

“ ကျွန်တော်မျိုး မရူးပါဘုရား၊ အသက်ကတော့ အတော်လောက်ပဲရှိလိမ့် မယ်ထင်ပါတယ်ဘုရား ”

သို့နှင့် ဘကြီးခိုင်သည် ထောင်(၉)လကျခဲ့ရ၏။

အထက်ဖော်ပြပါ ဘကြီးခိုင်ကဲ့သို့သော သာဓကတစ္ဆာသူ၊ ရွာသား မြောက် မြားစွာကို တွေ့ကြုံနေရပြန်သောအခါ၌ ကြက်တော၏ ရက်ချုပ်ကို ကျွန်တော်သည် အဘယ်သူထံ၌ မေးမြန်းစုံစမ်းရပါဦးမည်နည်း။ အညတြ ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှ ကြက်တော၏ မွေးဖွားသောနေ့ရက်ချုပ်ကို ကျွန်တော်သည် ရှာဖွေဖော်ပြခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့ ပါလျှင် ကျွန်တော်သည် အလွန်တရာ တာဝန်ကင်းမဲ့၍ ညံ့ဖျင်းလှသော အတ္ထုပ္ပတ္တိရေး ဆရာတတ်ယောင်ကားမျှသာလျှင်ဖြစ်တော့မည်။ နောင်လာနောက်သားတို့သည် ကျွန်တော်၏ အရိုးဆွေးမြည့်ချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်အား ‘တတ်ယောင်ကား စာရေးဆရာ’ ဟုဆိုကြပေတော့မည်။

အထက်ပါအခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်သောအခါ၌ ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအား ရေးသားခြင်းအမှုကို စွန့်လွှတ်ရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု ကျွန်တော်သည် စဉ်းစား ကြံစည်မိပေ၏။ အမှန်တော့မူ ကျွန်တော်သည် ‘အကြောင်းအရာ’ ကိုအဓိက မထားဘဲ ‘ဟန်’ လောက်ကိုသာ အရေးထားနေသော ‘ဟန်ရေးသမား’ ၏ သူရဲဘောင်ကြောင့်စိတ် ဝင်လာခြင်းသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ်ကိုမညာမတာ ဝေဖန်စစ်ဆေး ခြင်းပြု လိုက်သောအခါ၌ ကျွန်တော်၏ မကုန်စင်တတ်သေးသော ‘ဟန်ရေးအဘိဓမ္မာ’ များကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရပေ၏။

ကြက်တော၏ ရက်ချုပ်ကလေးတစ်ခုကို မရရှိရုံမျှနှင့် ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကြီး တစ်ခုလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါက ကျွန်တော့်လောက် ညံ့ဖျင်း၍ မိုက်မဲလှသော စာရေးဆရာသည် ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်၌ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟုသာ ဆိုရလိမ့်မည်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဘဝ၌ မွေးနေ့သည် အဓိကမဟုတ်သကဲ့သို့ သေဆုံးသော

နေ့သည်လည်း အဓိကမဟုတ်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူမှန်သမျှ မွေးနေ့ရှိ၍ သေနေ့ရှိခဲ့ကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် လူတစ်ယောက်၏ဘဝ၌ သူ့အသက် ရှင်စဉ်ကာလ၌ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ခဲ့သောအကြောင်းအချက်များသည်သာ အဓိကဟု ဆိုရ ပေမည်။

ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအား မွေးနေ့ရက်ချုပ်ကို အဓိကထား၍ရှာဖွေစုံစမ်း မရသဖြင့် ၎င်းငယ်စဉ်က နေထိုင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောအကြောင်းအရာများကိုပါ စုံစမ်း ရေးသားခြင်းမပြုတော့ဟု ဆိုချေလျှင် ကြက်တောအား စော်ကားရာလည်း ရောက် ချိမ့်မည်ကို ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားလာမိပြန်၏။ ထိုကြောင့် ကြက်တောမွေးဖွား သောနေ့ရာ၊ ၎င်း၏မိဘနှင့် ၎င်းမြို့သို့ မရောက်လာမီ ကြီးပြင်းနေထိုင်လာခဲ့သော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များကို ဆက်လက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သာကေတနှင့် ရွာနီးချင်းတစ်ဝိုက်တွင် ကြက်တော၏အကြောင်း အရာများကို လိုက်လံမေးမြန်းစုံစမ်းရင်းနှင့် အခန့်သင့်၍ ကြက်တော၏ မွေးနေ့ရက်ချုပ် အား ခိုင်မာတိကျစွာ ပြောပြနိုင်မည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကို ကျွန်တော်သည် သာကေတ ရွာနှင့် ခရီးနှစ်တိုင်သာသာခန့် အရှေ့တောင်ဘက်တွင်ရှိသော ညောင်ပင်သာရွာ၌ တွေ့ခဲ့ရပေ၏။

ထိုအဒေါ်ကြီးမှာ အခြားမဟုတ်။ ကြက်တောအား သူ့မိခင်သည် လယ်ထဲ၌ မွေးဖွားခဲ့စဉ်က ကြက်တော၏ အချင်းကိုဖြတ်၍ ကောက်ယူရေချိုးပေးခဲ့သော လက်သည်အဒေါ်ကြီးပင်တည်း။

ကြက်တောမွေးဖွားစဉ်က လက်သည်လုပ်ခဲ့ရသော အဒေါ်ကြီးအား တွေ့ရလျှင် ကျွန်တော်သည် များစွာအားရဝမ်းသာမိ၏။ ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ဝမ်းသာ အားရခြင်း အမှုကို လူကြွေမှ မဆည်နိုင်ဘဲ လက်သည်အဒေါ်ကြီးအား ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် နှုတ်ခွန်းပါ ဆက်သောအခါ ထိုအဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား သံသယမကင်းသော မျက်လုံး ကြီးများဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်၏ ချွတ်ယွင်းချက် ဘာများ ရှိလေမည်နည်းဟု ပြန်လည်ဆင်ခြင်စဉ်းစားရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်၌ ချွတ်ယွင်းချက်ကို မတွေ့မိပေ။ ထို့ကြောင့် “ကြီးတော် နဲ့ မထင်ဘဲတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ” ဟူ၍ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားကို ပြောကြား လိုက်မိပေသည်။

“မင်းကဘယ်ကလဲ၊ မြို့ကလား” လက်သည်အဒေါ်ကြီးသည် သံသယမကင်း သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်အား ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ကာ မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မြို့ကပါပဲ၊ ဒါထက် ကြီးတော် လက်သည်လုပ်လာတာ တော်တော် ကြာပြီမှတ်တယ်”

“ ငါလက်သည်လုပ်တာကြာတာနဲ့ မင်းတို့မြို့သားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွဲ့ ”

ကျွန်တော်သည်ရုတ်တရက်သော် ကြောင်ရွှံသွားမိပေ၏။ ကျွန်တော်သည် ယဉ်ကျေးပြေပြစ်စွာနှင့် ဆက်ဆံပြောဆိုနေသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော့်အား ‘ဘု’ ခပ်ကျကျ ဆက်ဆံနေသော အမယ်ကြီးအိုအား အဘယ်ပုံအဘယ်နည်းဖြင့် ချဉ်းကပ် ရပါ ဦးမည်နည်း။

“ ငါက မရှိဆင်းရဲလို့ လက်သည်လုပ်စားရပေမယ့် ဒီလို လူသတ်တဲ့အလုပ်ကို တော့ ငတ်သေသွားတောင် မလုပ်ဘူးဟေ့ ” အမယ်အိုကြီးသည် သူ့အရိန်နှင့်သူ ကြိမ်း နေချေ၏။ ထိုစကားကိုလည်း ကျွန်တော်သည် အဘယ်သို့မှ ဆက်စပ်၍ မရမိ။

“ နေစမ်းပါဦး ကြီးတော်ရဲ့၊ လူသတ်တဲ့အလုပ်ကိုဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲ ဗျ ” ဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့်မိ၏။

“ ဘာကို ပြောရဦးမှာလဲကွဲ့၊ မင်းတို့ မြို့သားတွေက တို့လိုတောက လက်သည် တွေ မရအရလောခေါ်ပြီး မင်းတို့ဘာသာတိတ်တိတ်ပုန်းကမြင်းလို့ ပေါ်လာတဲ့ ဗိုက်တွေ ကို ဖျက်ခိုင်းတဲ့အလုပ်ပေါ့။ ဒါလူသတ်တာမဟုတ်လို့ ဝိပဿနာအလုပ် ဆိုချင်ကြသေး သလား ”

ကျွန်တော်သည် ယခုမှပင် သဘောပေါက်ကာ ကျော့၌စိမ့်သွားမိပေ၏။ မြို့၌ ဤသို့ တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်ပျက်နေခဲ့သော သပွတ်အူ လူသတ်မှုကြီးများအား ကြက်တော ကို အကြောင်းပြုလျက် ယခုမှပင် ရိုးဖြောင့်သော တောသူလက်သည်ကြီးထံမှ ကြားသိ လာရတော့၏။ ထိုသို့ သိရှိရတော့မှပင် ကြက်သီးများထမိ၏။

“ မြို့မှာတိတ်တိတ်ပုန်း ဗိုက်တွေဖျက်ချပြီး လူတွေသတ်နေတယ်ဆိုတာက တကယ်ပဲလား ကြီးတော်ရဲ့ ” ဟု ကြက်သီးမွေးညင်းများတထထဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဗဟုသုတဆည်းပူးရန် မေးမြန်းကြည့်မိ၏။

“ မင်းလို မြို့သားတစ်ယောက်ကပဲ ပြန်ပြီး အဆန်းလုပ်မေးနေရသေးသလား ကွယ် ”

“ ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ မေးနေတာပါ ကြီးတော်ရယ် ”

“ ဒီလိုနဲ့ မင်းတို့မြို့သားတွေလိုမို့တိုင်း ငါက ယုံကြည်ရမှာလား ”

“ ကြီးတော်က ကျွန်တော့်ကို အထင်မှားနေပြီ ထင်ပါတယ်ဗျာ ”

“ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကို လက်သည်လုပ်နေတာ တော်တော်ကြာပလားလို့ မင်းက ဘာဆိုင်လို့ မေးရတာလဲ ”

“ ကျွန်တော်မေးတာက အကောင်းမေးတာပါ ”

“ အကောင်းမေးရအောင်က ငါလက်သည်လုပ်နေတာနဲ့ မင်းနဲ့ဘယ်လိုသက်ဆိုင် လို့တုံး ”

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

“သာကေတရွာက ကြက်တောကို ကြီးတော် မွေးပေးလိုက်ရတယ်ကြားလို့ပါ”

“ဘိုးခိုင်တူ ကြက်တောလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီကြက်တောနဲ့ မောင်ရင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တဲ့အကြောင်းကို ပြောရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲပေါ့ ကြီးတော်ရယ်။ ဒါပေမယ့် ခပ်တိုတိုသာ ရုန်းရရင် ကျွန်တော်က စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒါ ကြက်တောရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စာတစ်အုပ်ဖြစ်အောင်ရေးချင်လို့ ရန်ကုန်မြို့ကနေပြီး ကြက်တောရဲ့ ဇာတ်ဖြစ်တဲ့ သာကေတကို လာခဲ့တာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကြက်တောရဲ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ဇာတ်ဖြစ်ကို စုံစမ်းရတယ်ဆိုပါတော့။ အဲသလို စုံစမ်းရတဲ့အချက်အလက်တွေထဲမှာ ကြက်တောကို မွေးဖွားတဲ့နေ့ရက်တို့ နာရီတို့လဲ သိချင်တာပေါ့။ ကြီးတော်က ကြက်တောကို မျက်နှာမြင် ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ကြားရတော့ ကြက်တောရဲ့ မွေးနေ့ရက်ချုပ်ကလေးကို မှတ်မိဦးမလားဆိုတာ စုံစမ်း ကြည့်ချင်လို့ပါဗျာ”

“ကြက်တောရဲ့ ရက်ချုပ်ဆိုလို့ သတိရတာနဲ့ ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကြက်တောကို မွေးသာပေးလိုက်ရတယ်။ ငါ့ကို လက်သည်ခတောင် ပြေလည်အောင် သင်းအမေနဲ့ အဖေက ပေးမသွားကြဘူး”

“ညော် ညော် ညော်”

“ငါ့မှာဖြင့် မရွံ့မရှာလုပ်လိုက်ရတာ။ သင်းတို့ လင်မယားတော့ သေသာသွား ကြတယ်။ လက်သည်ခတောင် ပြေလည်အောင်ပေးဖို့မှ သတိမရသွားကြဘူး”

“လက်သည်ခက ဘယ်လောက်များလို့လဲ ကြီးတော်”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွဲ့”

“အဲဒီထုံးစံအတိုင်းဆိုတာကကော”

“ဆန်တစ်ပြည်နဲ့ ငွေတစ်မတ်ပေါ့ဟဲ့”

“ညော် အဲဒါကလေးကိုပြေလည်အောင်မှကြီးတော်ကို မပေးသွားနိုင်ကြရဘူး လား”

“ကြက်တောနှစ်ခါလည်သားလောက်အထိ ငါတောင်းရတာ အာပေါက်မတတ် ပဲ။ မီးထွက်စကပေးတဲ့ ပိုက်ဆံ (၁၀) ပြားနဲ့ ဆန်နို့ဆီဘူး ငါးလုံးသာ ရလိုက်ပါ တယ်ဟယ်”

ကျွန်တော်သည် အိတ်ကတ်ထဲ၌ အသင့်ရှိသော ငါးကျပ်တန်စက္ကူတစ်ချပ်ကို

ထုတ်ယူ၍ ယခုထက်တိုင် ပြေလည်အောင် မပေးခဲ့ရသေးသော ကြက်တော၏ မီးနေစရိတ်ကို လက်သည်အဒေါ်ကြီးအား လှမ်း၍ပေးရ၏။

“အလို ငါးကျပ်တန်ကြီးပါလားဟဲ့၊ ဒါငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

လက်သည်အဒေါ်ကြီးသည် ငါးကျပ်တန် ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို အလွန်ထူးခြားသော ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကဲ့သို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။ ကျွန်တော်က ကြက်တောမီးနေစရိတ်ကို လှမ်းပေးနေသည်ကိုပင် ယူရမှန်းမသိပေ။

“ယူလေ ကြီးတော်” ဟု ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းပြောကြားရပေသည်။

“ဒီငါးကျပ်တန်ကြီးကို ငါဘာလုပ်ရမှာလဲဟဲ့”

“ကြက်တောအတွက် လက်သည်ခကျန်တာလေ”

“ဟယ် ငါ့မှာ ငါးကျပ်တန်စက္ကူလဲဖို့ နေနေသာသာ တစ်ခါမှတောင် မကိုင်ဖူးပါဘူးဟယ်”

“လဲဖို့ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး ကြီးတော်။ ကြက်တော မီးနေစရိတ်အတွက် ကျွန်တော်က ငါးကျပ်ကန်တော့တာပါ”

လက်သည်အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းပြောရန် ကန်တော့နေသော ငါးကျပ်တန်စက္ကူ မယူပုံ မယူရဲသေးဖြစ်နေပုံရ၏။ ၎င်း၏တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်တွင် မရစဖူးခဲ့သော ထိုငွေငါးကျပ်တန်အား တစ်ယောက်က ရိုးသားစွာ ပေးကမ်းခြင်းကိုပင်လျှင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်နေပုံရပေ၏။

“ကျွန်တော်က ကန်တော့တာကို ယူမှပေါ့ ကြီးတော်ရဲ့”

“ငါ့ကို ကြက်တောမီးနေစရိတ်အတွက်ကို ငါးကျပ်တောင်မှ ကန်တော့သတဲ့လား”

လက်သည်အဘွားကြီးသည် ကျွန်တော်၏ စကားကို မယုံကြည်နိုင်သေးသကဲ့သို့ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် မေးနေ၏။ ၎င်းအပြင် လက်သည်အဘွားကြီး၏ အသံမှာ တုန်ယင်နေ၏။

ငါးကျပ်တန်မျှသော ငွေစက္ကူတစ်ချပ်သည် တောလက်ကျေးရွာများ၌ ချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေပေ၏။

“ကျွန်တော် ကန်တော့တာကိုယူမှပေါ့ ကြီးတော်ရယ်” ဟုပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဘွားကြီး၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သောအခါ၌ အဖွားကြီး၏ လက်များသည် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်ကိုသတိပြုမိပေသည်။

“သာဓုပါကွယ်၊ ငါ့သားကြက်တော၏အသက် တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှည်ပါစေဟယ်”

လက်သည်အဘွားကြီးသည် မျက်ရည်များဝဲကာ သူမွေးပေးခဲ့ရသော ကြက်တော

အညကြ

အား အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှည်ပါစေဟူ၍ပင် ဆုတောင်းပေးနေရာ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် သူ့အတွက် အသက်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှည်စေရန် ဆုတောင်းပေးနေ လိုက်ရှာသော လက်သည်အမေအို၏ ဆုတောင်းသံကို မကြားနိုင်ရှာတော့။ ၎င်းအပြင် ထိုဆုသည်လည်း ကြက်တောအတွက် နှောင်းသွားခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောအား လက်သည်လုပ်ပေးခဲ့ရသည်ဆိုသော အမေအို ထံမှ ကြက်တော၏ မွေးနေ့နှင့် ရက်ချုပ်များကို သေသေချာချာ မေးမြန်းစုံစမ်း၍ မှတ်သားခဲ့ပေသည်။ တောမှမြို့သို့ရောက်ရှိ၍ ကြက်တော၏ မွေးနေ့ရက်ချုပ်အား ကောဇာသက္ကရာဇ်မှ ကမ္ဘာသက္ကရာဇ်သို့ ကူးပြောင်း ညှိနှိုင်းကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာသတိထားလိုက်မိ၏။ ထိုထူးခြား ချက်မှာ အခြားတော့ကားမဟုတ်။ ယခုအခါဝယ် နတ်ရွာစံခမည်းတော် ဂျောဘုရင်၏ ထီးမွန်နန်းမွေကို ဆက်ခံစိုးစံနေရသော အယ်လီဇဘက် ဘုရင်မနှင့် ကျွန်တော်၏ ကြက်တောသည် တစ်ခုတစ်လတစ်နေ့နှင့် တစ်ချိန်တည်းတွင် အတူတကွ မွေးဖွားလာ ခဲ့ကြသော မွေးဖက်ဖွားဖက်များ ဖြစ်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် အညကြ ကြက်တော တစ်ယောက်သည် ယခုအခါ၌ မထင်မရှားနှင့် ကွယ်လွန်သွားရှာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ၎င်း၏ ဖွားဖက်ဖြစ်သော အယ်လီဇဘက်သည် ကြီးမားသော ဗြိတိန်ကျွန်းစုနှင့် ဓနသဟာယအုပ်စုနိုင်ငံများ၏ ထီးဖြူရိုက်ရာကို ဆက်ခံ ခိုးစံလျက် သားသမီးနှစ်ယောက်ပင် ရရှိနေပေပြီ။

လူက မွေးလာသော လူများသာဖြစ်၏။ တစ်ချိန်တည်း မွေးလာခဲ့ရ၏။ သို့ရာ တွင် လူချင်းတော့ကား မတူခဲ့ကြပေ။ ကြက်တောအတွက် ကျွန်တော်သည် ရင်နာ ခံပေသည်။

မိဘမဲ့ ကြက်တော

(၁)

ကျွန်ဖြစ်ရသောကြောင့် ခေတ်နောက်ကျနေရသော နိုင်ငံ၏ အလွန်တရာ ခေတ်နောက် ကျကာ မွဲတေလှသော တောလက်ကျေးရွာတွင် ကျွန်နှင့်မခြား လုပ်ကိုင် စားသောက် နေရရှာသော လယ်ကူလီလင်မယားမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရသည့် ကြက်တောသည် 'သားပေါက်' အဖြစ်ဖြင့် လူဖြစ်မွေးဖွားလာခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ထင်၏။ လက်သည်ခ ဖြစ်သော ဆန်ကလေးတစ်ပြည်နှင့် ငွေသားတစ်မတ်ကိုမျှပင်လျှင် သေသာသွားကြ သည်အထိ ပြေလည်အောင် မပေးဆပ်သွားနိုင်ခဲ့ကြရှာသော မိဘတို့၏ သား ကြက်တော သည် အဘယ်ကဲ့သို့ လူဖြစ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရမည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်လောက်ပေသည်။

ကြက်တောကို မွေးဖွားရစဉ်က လက်သည်အဒေါ်ကြီး၏ ပြောစကားအရ ဖျာကြမ်းကလေးတစ်ချပ်ပင် မခင်းနိုင်သဖြင့် ကောက်ရိုးခင်းပေါ်သို့ မွေးချလိုက်သည်ဟု သိရှိရပေ၏။ ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ၌လည်း ကြက်တောအား ပတ်စရာအနီးသည်မရှိ။ သူ့အဖေ၏ တစ်ထည်တည်းသာရှိသော နံငယ်လုံကွင်းပိုင်းအစုတ်နှင့် ထွေးခဲ့ရ၏။ သေးစိုသောအခါ၌လည်း လဲစရာမရှိ။ အစိုအတိုင်း ထားရ၏။

ကြက်တောငယ်စဉ်က အလွန်တရာအငိုသန်လှသည်ဟု သာဓကတရားများ ကပြောလိုက်ကြသည်။ ဟုတ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ကတွေးမိ၏။ ဆာလောင်ရ ခြင်းနှင့် နာကျင်ခြင်း အဖြစ်ကို ငယ်ရွယ်သော ကလေးသည် ငိုခြင်းတစ်ခုဖြင့်သာ ခြောက်ရှာပေလိမ့်မည်။ ကြက်တောသည် ငိုရလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ငိုခြင်းတစ်ခုဖြင့်သာ သူ၏ သေးလောင်၍ နာကျင်ခြင်းများနှင့် ဗိုက်နာ၍ ပင်ပန်းခဲခက်လှခြင်းများကို ကြက်တောသည် လူ့လောကအား တိုင်တန်းပြောကြားနိုင်လိမ့်မည်ပင် မဟုတ်ပါသလော။

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ကြက်တောသည် ငယ်စဉ်က အင်မတန်ချူချာလှသော ကောင်ကလေးဟု သာကောတရွာသူတို့က ပြောပြလိုက်ကြသေး၏။ ထိုအချက်သည် ထူးခြားချက်ဟူ၍ ကျွန်တော်သည်မထင်မိပေ။ တောရွာများ၌ စီးပွားရေးက အလွန်အမင်းချို့ငဲ့သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရသင့်ရထိုက်သောအဟာရနှင့် ဆေးဝါးများချို့ငဲ့ လစ်ဟင်း၍ လည်းကောင်း၊ မသေသင့်၊ မသေထိုက်သော နို့စို့ကလေးသူငယ်များ အဘယ်မျှ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် သေကြေပျက်စီးခဲ့ရသည်ကို အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အရေးထားကြပါသနည်း။ ဂရုတစိုက် ရေတွက်ကြပါ သနည်း။ ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းလှအောင် သေကြေပျက်စီးနေရသော နို့စို့ကလေး သူငယ်ပေါင်း ရေတွက်ခြင်းမှာ မတတ်နိုင်အောင်ရှိနေသည့်အကြားမှ သေကြေပျက်စီး ခြင်းမှ လွတ်မြောက်လျက် ပိန်ကာလိမ်ကာနှင့် ချူချူချာချာ လူဖြစ်လာခဲ့ရသေးသော ကြက်တောသည် 'ခေါစာ' အပစ်ကောင်းသော ၎င်း၏ မိခင်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရ မည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ရိုးရာနတ်မင်းပယောဂဆရာ အကျော်အမော်တို့ကိုသာ ကျေးဇူးတင်ရမည်လော။ တိတိကျကျနှင့် အမှန်အကန်ကိုမူကား ဘုရားသခင်ဆိုသူ တကယ်ရှိလျှင်တော့ သူတစ်ယောက်သာလျှင် သိကောင်းသိရှိလျက် ပြောပြကောင်း ပြောပြနိုင်လိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့လိုက်ရပေ၏။

အမိဝမ်းစိုက်မှုကျွတ်လွတ်လာ၍ လူဖြစ်လာခဲ့ရပြီးမှ မသိနားမလည်မှု၊ ဆေးဝါးနှင့် အဟာရချို့ငဲ့မှုနှင့် အခြားအကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မသေသင့် မသေထိုက်ပါဘဲနှင့် သေဆုံးပျက်စီးသွားခဲ့ကြရသော လူ့ဘောင်၏ အသီးအပွင့်ကလေးများကို ထားလိုက် ကြပါဦး။ လူ့အဖြစ်မမွေးဖွားလာရမီ မိခင်၏ ဝမ်းစိုက်အတွင်း၌ပင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် ပျက်စီးဆုံးပါးသွားခဲ့ရသော လူ့အမွေအနှစ်အကြောင်းကိုလည်း သာကောတ၌ ကျွန်တော်ကြားခဲ့ရသေး၏။ အဖြစ်အပျက်များကိုကြားနာရစဉ် ကျွန်တော်သည် ရင်တုန်မိ၏။ မခံစားရဖူးသေးသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းအမှုကိုလည်း ခံစားရ လိုက်၏။

မိမိတို့ လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်အတွက်ပင် ထမင်းနပ်မှန်မှန်စားရဖို့က ကျပ်တည်းခက်ခဲလှသောကြောင့် သဘာဝအလျောက်တည်ရှိလာသော အမွေသားကို ဖျက်ဆီးပစ်နေကြသော မယ်ကာကနှင့် မောင်ကာကတို့၏ အဖြစ်အပျက်များသည် သာကောတနှင့် တောရွာများတွင် ရိုးသားလျက်ရှိသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်နေပေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုရိုးသားလှသော အကြောင်းအရာသည် အဘယ်မျှ ထိတ်လန့်ချောက်ချား စရာကောင်းသော ရာဇဝတ်မှုကြီးများဖြစ်နေပါသနည်း။ လူ့ဘောင်၏ တိုးတက် စည်ပင်မှု၊ ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ကျူးလွန်ဖျက်ဆီးနေခြင်းပင်လျှင် မဟုတ်ပါသလော။ မိဘတို့သည်

မျက်နှာကိုပင် မမြင်ရသေးသော ရင်သွေးကလေးများအား သားအိမ်ထဲ၌ ရက်ရက်စက်စက်ကြီး သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးနေကြသည်ဆိုသော အဖြစ်မှာ အသဲတုန်စရာ ကောင်းလှပါ၏။ သို့ရာတွင် မမျှတလွန်းလှသော စီးပွားရေးစံနှစ်ဆိုးကြီးက မိမိတို့၏ သားသမီးကလေးများကို အသက်နှင့်ထပ်တူ ချစ်မြတ်နိုးကြသော လူသားမိဘတို့အား ထိုမျှ ပက်စက်ကြီးလေးလှသော ရာဇဝတ်ကြီးများကို ကျူးလွန်နေစေခဲ့ပေပြီ။

ထိုကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ၊ စိတ်နှလုံးနောက်ကျိဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက် အကြောင်း အရာများ၏ အကြားမှ ရင်မောဖွယ်ရာကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ရင်နာဖွယ်ရာကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ခံစားရသေးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကိုလည်း ချန်လှပ်မထားဘဲနှင့်ရေးသား ဖော်ပြချင်သေး၏။

သားသမီးများ၍ သားသမီးနီးသော အိမ်ထောင်များတွင် တွေ့ကြုံရလေ့ရှိသော အဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

အချို့အိမ်ထောင်များတွင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရေးကလည်း ကျပ်တည်း၊ သားသမီးကလည်းများ၊ ၎င်းအပြင် မယားဖြစ်သူက သားသမီးနီးသဖြင့် ညအိပ်ရာဝင်ချိန်များ၌ ဆူဆူပူပူနှင့် ရန်ဖြစ်တတ်ကြသော အကြောင်းအရာဖြစ်လေသည်။ သဘာဝက ခံမဲပေးအပ်ထားသော အရေးအခွင့်နှင့် သာယာမှုကို လင်ဖြစ်သူက မယားဖြစ်သူထံ၌ ဘောင်းခံရာတွင် နောက်ထပ် သားသမီးရှိလာမည့်အရေးကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ မယားဖြစ်သူက ငြင်းဆန်ခြင်းပြုရာမှ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်များ၌ ဖြစ်ပွားကြရသော အကြင်လင်နှင့်မယားတိုက်ပွဲမှာ အဘယ်မျှ ရင်နာစရာ ကောင်းလှသနည်း။ ပေါ့ပေါ့တွေးလျှင် ဘော့ ရယ်မောစရာကဲ့သို့ ရှိပေသည်။

‘မနုဿတ္တဘာဝေါဒုလ္လဘော’ ဆိုသည်မှာ သည်လိုနှင့် အောက်ကလူများအတွက် အဘယ်မျှ ဟုတ်မှန်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ရတနာ(၇)ပါးဟု ပြောဆိုနေကြသည့် အနက် သားသမီးရတနာ ဆိုသည်မှာကော အဘယ်မှာနည်း။

ဤကဲ့သို့သော ဒေသပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မိဘတို့၏ သားအိမ်မှ ကြက်တောသည် ဘွတ်ထွက်၍ ကမ္ဘာလေကို ထူးထူးချွန်ချွန်ရှိုက်ခဲ့ရရာ၏။ သေးစို၍ ငိုခဲ့ရ၏။ ဗိုက်နာ၍ အော်ခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး ချူချူချာချာနှင့် လူဖြစ်ခဲ့ရပေတည်း။

ကြက်တောသည် လေးနှစ်သားအရွယ်အထိသာ မိဘတို့နှင့် နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ သို့နောက် ၎င်း၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံးသည် ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့် သေဆုံးသွားကြသဖြင့် ၎င်းသည် မိဘမဲ့သား ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

လေးနှစ်သားအရွယ်အထိ မိဘစုံစုံညီညီနှင့် နေခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း ‘ဒုလ္လဘကာမ ညစားရသော ၎င်း၏မိဘများသည် ကြက်တောအား ‘လူကလေးရွှေသွေး’

လုပ်မနေနိုင်ခဲ့ကြပေ။ အမေဖြစ်သူက လယ်ထွန်၍ အမေဖြစ်သူမှာလည်း ပျိုးနုတဲနေရစဉ် ကြက်တောသည် ရွံ့အပေဗ ဗွက်အပေလေနှင့် နေခဲ့ရ၏။ နို့ဆာလွန်း၍ ငိုမိသောကြောင့် ပျိုးနုတဲ၍ မအားနိုင်ရှာသော အမေဖြစ်သူက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ရိုက်နှက်ခြင်းကို အခါ လည်သားလောက်မှစ၍ တာတေလန်အောင်ခံခဲ့ရ၏။ နို့ဆာ၍ငိုမိသဖြင့် အရိုက်ခံရ သောကြောင့် ငိုရပြန်ရာမှ မော၍သာ မြေကြီးပေါ်တွင် ခွေခွေကလေးအိပ်ပျော်ခဲ့ရခြင်းများ မှာ ကြက်တော၏ သူငယ်ဘဝဟုဆိုရပေမည်။

နို့လွတ်၍ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာဖွေစားတတ်သော အချိန်အရွယ်၌ ကြက်တော အတွက် သရေစာမှာ မြေအိုးတွင်ကပ်နေသော ထမင်းကြမ်းခဲနှင့် ချိုးသာဖြစ်၏။ အင်္ကျီ အဝတ်အစားများဟူ၍မရှိ၊ တုံးလုံးနေရသဖြင့် မိုးအေးသောအခါများ၌ အအေးမိကာ ဖျားခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ ဖျားနာရသော ကာလများ၌လည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ခြုံစရာ စောင် မရှိ။ မိဘတို့ကလည်း ခုလုပ်မှ ခုစားရသောကြောင့် သားလူမမာကို ယူယမနေနိုင်ကြ။ ပေပေတေတေနှင့် ပစ်ထားကြရ၏။ လေနှင့်မိုးထဲတွင်လည်းကောင်း၊ ရွံ့နှင့်ဗွက်များထဲ တွင်လည်းကောင်း ကြက်တောသည် နာကျင်ငိုယိုရရင်း ပေပေတေတေနှင့် နေထိုင်ခဲ့ ရ၏။ ချူချူချာချာနှင့် ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပေ၏။

ဖျားနာရခြင်းမှ နာလန်ထစ အခါများ၌ ကြက်တောသည် အလွန်တရာ စားချင် သောက်ချင်တတ်၏။ သို့ရာတွင် မြေအိုးထဲမှ ထမင်းကြမ်းခဲထက် ဘာမျှရှာမတွေ့သော အခါ သူသည် ပိုးဟပ်ကလေးများကို လိုက်လံဖမ်းဆီးကာ မီးကင်၍စားတတ်၏။ တစ်ခါက ကြက်တောသည် ပိုးဟပ်ကလေးသုံးလေးကောင်ကို မီးခဲတွင် တုတ်ကလေး နှစ်ချောင်းဖြင့် မီးကင်နေသည့်အခိုက် သူ့အမေက ကောက်စိုက်ရာမှအပြန်တွင် တွေ့သွားသောကြောင့် ကြက်တောအား ကြိတ်ဖန်ဖန်ဆော့ရကောင်းလားဟု အပြစ်တင် ကာ နာကျင်အောင် ရိုက်နှက်ခဲ့ဖူး၏။ မိခင်သည် သား၏အဖြစ်မှန်ကိုတော့ သူမသိ ရှာခဲ့။

ပိုးဟပ်ကို နာလန်ထစ၌ မီးကင်စားမိသောကြောင့် အမေဖြစ်သူက ရိုက်သဖြင့် ကြက်တောသည် ပိုးဟပ်အား ရှာဖွေ၍ မီးကင်စားခြင်းအတတ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက် ခဲ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် နာမကျန်းရာမှ နာလန်ထရသောသူသည် အစားငမ်းတတ်သည် မှာ သဘာဝဖြစ်သောကြောင့် ကြက်တောသည် သဘာဝကိုမဆန့်ကျင်နိုင်ရှာပေ။ သူ သည် သူတစ်ပါးစွန့်ပစ်ထားသော အကြွင်းအကျန်ကလေးများကို လိုက်လံရှာဖွေ၍ ကောက်စားတတ်သော အကျင့်ကိုလည်း ရရှိခဲ့ပြန်၏။ ထိုအလုပ်ကို သူ့အမေက တွေ့ရှိ သွားပြန်သောအခါ၌လည်း ကြက်တောသည် နာကျင်အောင် အရိုက်ခံခဲ့ရလေသည်။ သုံးလေးနှစ်သားအရွယ်လောက်မှစ၍ လူ့အဖြစ်သည် အဘယ်မျှကျပ်တည်း

ခက်ခဲသော တိုက်ပွဲဖြစ်သည်ကို ကြက်တောသည် ၎င်းကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစားလာခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများဖြင့် နားလည်ကြွယ်ဝနေလောက်ပြီဟု ဆိုနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ကြက်တောလေးနှစ်သားအရွယ်၌ ၎င်း၏မိဘနှစ်ပါးတို့သည် ကျယ်ပြောသောကမ္ဘာမြေပြင်၌ ငယ်ရွယ်သော သားငယ်ကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ထား၍ ကွယ်လွန်သွားကြလေသည်။

ငယ်ရွယ်သော ကြက်တောသည် ၎င်း၏မိခင်သေဆုံးခြင်းကို သူသည် မသိမမြင် လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ငယ်ရွယ်သော ကြက်တောသည် ၎င်း၏မိခင် သေဆုံးခြင်းကိုလည်း မသိ။ သေဆုံးနေသော သူ့အမေ၏ အလောင်းဘေးတွင်တစ်ယောက်တည်း ငှက်တုတ်ကလေး ထိုင်ကာ အိပ်ပျော်ခြင်းမှ အဘယ်ကဲ့သို့မျှ မထနိုင်တော့သော သူ့မိခင်ကို ကြက်တောသည် နှိုးနေ၏။

“အမေထ ကြက်တော ထမင်းဆာပြီ”

သားဖြစ်သူက ထမင်းဆာ၍ လှုပ်ကာလှုပ်ကာ နှိုးနေခြင်းကိုပင် ကြက်တော အမေသည် မကြားနိုင်တော့။

(၂)

ချူချူချာချာနှင့်လူဖြစ်လာရသော ကြက်တောသည် လေးနှစ်သားအရွယ်၌ မိဘမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုသို့ မိဘမဲ့သားဖြစ်ခဲ့ရသောကြောင့်ကို ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ မဖော်ပြလျှင် မသင့်လျော်သော အဖြစ်အပျက်ဟူ၍ ယူဆစရာအကြောင်းရှိသောကြောင့် ခပ်တိုတို တုတ်တုတ်ပင် ဖော်ပြချင်ပေ၏။

ကြက်တောအဖေအား ဂဠုန်သူပုန်တပ်သားအဖြစ်နှင့် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားက ဖမ်းဆီးရရှိသွားရာမှ ခေါင်းဖြတ်သတ်၍ သေဆုံးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ဂဠုန်သူပုန်ရွာဟူ၍ သတ်မှတ်ခြင်းခံခဲ့ရသော သာဓကတရား အပြစ်ရှိသူနယ်ချဲ့သမား၏ ကြေးစားစစ်တပ်များသည် ပစ်ခတ်ဝင်ရောက်လာကြပြီးနောက် ရွာရှိအမျိုးသမီးများအား နိုင်ထက်စီးနင်း ဖော်ကာခြင်းအမှုကိုပြုရာမှ ကြက်တောအမေသည် မရှုမလှ သေဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကြက်တောမိဘမဲ့ရခြင်းအကြောင်းကို ဖော်ပြရလျှင် လယ်ငတ်နေရသော ဗမာလယ်သမား လယ်ရရှိရေးအတွက် ထကြွတော်လှန်ခဲ့ကြသော သာယာဝတီ လယ်သမားသူပုန်ကြီး အကြောင်းကိုလည်း အနည်းငယ်ဖော်ပြဖို့ လိုအပ်လာပေသည်။

ဗမာနိုင်ငံ လယ်သမားများ၏ ရာဇဝင်ပြောင်မြောက်လှသော သာယာဝတီ သူပုန်

ကြီး မထမီအထိ ဗမာနိုင်ငံရှိ တောသူတောင်သား လယ်သမားများ၏ ဓားမဦးချ ဘိုးဘွားပိုင်လယ်မြေများ ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်ရ၍ ချစ်တီးနှင့် တိုင်းရင်းသားမြေပိုင်ရှင် များက သိမ်းယူခဲ့သောအကြောင်းကို ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီးသော အခန်း၌ ကျွန်တော် သည် ဖော်ပြခဲ့ပြီးပေပြီ။

ထိုလယ်သမားသူပုန်ကြီးမထကြွမီ လယ်ဆုံး၍ ကြေးလည်ပင်းခိုက်နေခဲ့ရသော လယ်သမားများ၏ အခြေအနေမှာ ချောင်လည်သက်သာသော အကွက်တစ်ကွက်မျှ မရှိခဲ့ပေ။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားက ၎င်းကိုယ်စားပြုနေသော ကုမ္ပဏီကြီးများ၏ အမြတ် အစွန်းရရှိရေး တစ်ခုတည်းကိုသာ အဓိကထား၍ စပါးဈေးကိုနှိမ်ချပေးခဲ့၏။ သန်းနှင့်ချီ ၍ရှိသော လယ်သမားများ၏ ဒုက္ခကိုလုံးဝ အရေးမထားခဲ့။

စပါးဈေး ချလိုက်သဖြင့် ချေးငှားပေါင်နံ့၍ တစ်မိုးနှင့်တစ်ဆောင်းလုပ်ခဲ့ရသော လယ်သမားများလက်တွင် ကျန်ရှိသည့်စပါးသည် တန်ဖိုးမရှိအောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပေ၏။ ထို့ကြောင့် လယ်နှင့်နွားများဆုံး၍ ကြေးလည်းတင်ခဲ့ကြရ၏။

ဤကဲ့သို့ နှစ်ရှည်လများခံလာခဲ့ကြရာမှ မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး၌ လယ်သမား များသည် လက်နက်စွဲကိုင်၍ ထကြွတော်လှန်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဖိနှိပ်၍လည်းကောင်း၊ ငတ်ပြတ်၍လည်းကောင်း၊ ထကြွတော်လှန်ခဲ့ကြသော လယ်သမားများအား ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ဖိနှိပ်သတ်ဖြတ် ခြင်း ပြုလာပြန်၏။

ဤကဲ့သို့ လယ်သမားတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ထကြွတော်လှန်ခဲ့ကြ သော သူပုန်ကြီး၌ လယ်လက်လွှတ်၍ ငတ်နေရသော ကြက်တော၏ဖခင်သည် သူပုန် တပ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်လာ၏။ သူသည်သူ၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်လည်း ကောင်း၊ လယ်သမားတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရမှ ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကြက်တော၏ဖခင်အား ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားက ဖမ်းဆီးရမိ၍ ခေါင်းဖြတ် သတ်လိုက်စဉ်က တစ်နယ်တစ်ကျေးတွင် ဖြစ်သောကြောင့် ကြက်တောတို့ သားအမိ သည် မသိလိုက်မမြင်လိုက်ကြရပေ။

သာဓကတရားလေးအတွင်းသို့ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမား၏ ကြေးစားစစ်တပ်များ တရကြမ်းပစ်ခတ်၍ ဝင်ရောက်လာကြပြီးနောက် သာဓကတရားသူ အပျိုအဖိုမရွေး နိုင်ထက်စီးနင်းစော်ကားခြင်းအမှုကို ခံလိုက်ရတော့မှ ၎င်းတို့၏ အရေးတော်ပုံကျ ဆုံးကြောင်း သိရှိရပေ၏။ ကြေးစားစစ်သားများသည် ရွာ၌ကျန်ရှိသော မိန်းမသား

များကို တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ ရိုင်းရိုင်းယုတ်မာစွာပြုကျင့်စေကာခြင်းနှင့် အားမရလိုက်ကြသေးဘဲ ရွာတွင်လူယူရသော ပစ္စည်းဟူသမျှကို သိမ်းကျုံးယူငင်၍ အချို့အိမ်များကို မီးရှို့ကာ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြသေး၏။

ကြေးစားစစ်သားများသည် အောင်သေအောင်သားကိုစား၍ သာကောတရွာမှ ထွက်ခွာသွားကြသောအခါ သာကောတသည် တစ်ပြင်နှင့်မခြား ငြိမ်သက်၍ကျန်ရစ်ခဲ့ရပေ၏။

ကြက်တောသည် မဂ္ဂမလှနှင့် သေဆုံးနေရသော ၎င်းမိခင်၏ ဘေးတွင် မျက်လုံး သူငယ်နှင့် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေပေ၏။ သူ့အမေသေဆုံးနေသည်ကိုမှ ကြက်တောသည် မသိရှာသေး။ အမေအိပ်ပျော်နေသည်ဟုသာ သူကထင်နေ၏။ အမေ အိပ်ရာမှ အနီးကို သူသည် ကြာမြင့်စွာစောင့်နေရှာ၏။ သို့ရာတွင် သူ့အမေသည် နိုး၍မလာတော့။

ကြက်တောသည် အမေအနီးကို ကြာမြင့်စွာ စောင့်၍နေရာမှ မနိုးနိုင်သော သူ့အမေ၏ အနီးကိုစောင့်ရခြင်းအတွက် မောပန်းဆာလောင်လာ၏။ ဆာလောင်၍ လာနေသော်လည်း သူသည်အမေ့ကို မနိုးရဲပေ။ တစ်ကြိမ်က အမေအိပ်ပျော်နေသဖြင့် နိုးမိ၏။ သူ့အမေသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ့ကိုခပ်နာနာကလေးရိုက်မိ၏။ ထိုအရိုက်ခံခဲ့ရသောအခါမှစ၍ ကြက်တောသည် အိပ်ပျော်နေသော အမေ့ကို နိုးခြင်းအမှုအား မပြုလုပ်ဝံ့တော့ပေ။

ကြက်တောသည် ဆာလောင်နေ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ထမင်းအိုးကိုသွား၍ နှိုက်သောအခါ ထမင်းကြမ်းခဲကို မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် အမေ၏ ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ပြန်၏။ အမေ၏အနီးကို စောင့်နေမိ၏။

သို့နှင့်ညနေသာလျှင် စောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ကြက်တောအမေသည် မနိုးသေး။ ကြက်တောသည်ပင် အမေ၏အနီးကိုဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ရင်း မောပန်းဆာလောင်၍ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာမှ နိုးလာခဲ့ပေပြီ။ အမေသည် မနိုးသေး။

ကြက်တောသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆာလောင်လာ၏။ သို့ရာတွင် အမေရိုက်မည်ကိုလည်း တွေး၍ကြောက်သေး၏။ သို့နှင့် သူသည် မည်ကဲ့သို့မျှ မခံနိုင်တော့သည်၏ အဆုံးတွင် အမေ့ကို မရဲတရဲနှင့် ခပ်တိုးတိုးနိုးရင်းလှုပ်ကြည့်မိပေ၏။

“အမေထ ကြက်တောထမင်းဆာလှပီ”

သည်တစ်ခေါက်ဝယ် သူ၏အမေသည် အိပ်ရာမှနိုး၍ သားကြက်တောကို မရိုက်နိုင်တော့။

“အမေထ ကြက်တောထမင်းဆာလှပီ”

အမေတစ်ယောက်လုံး သေဆုံးနေသည်ကို မသိရှာသော ကလေးသူငယ်သည် ၎င်း၏ဆာလောင်ခြင်းကို အကြောင်းပြလျက် အမေ၏အလောင်းဘေးတွင် ငုတ်တုတ် ကလေးထိုင်ကာ မျက်လုံးသူငယ်နှင့် နှိုးနေရှာ၏။

အိပ်နေတာကို နှိုးရကောင်းလားဆိုပြီး ကြက်တောကို ထရိုက်ပါဦးတော့လား အမေရယ်။

(၃)

လေးနှစ်သား အရွယ်မှစ၍ မိဘမဲ့ဖြစ်လာခဲ့ရသော ကလေးသူငယ် ကြက်တော သည် အဘယ်ကဲ့သို့ လူဖြစ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ပေသနည်း။ သေရေးထက် ရှင်ရေးက ခက်ခဲ ကျပ်တည်းလှသော လူ့ဘဝ၏ တိုက်ပွဲများကို ငယ်ရွယ်သော ကြက်တောတစ်ယောက် သည် အဘယ်ပုံအဘယ်နည်း တိုက်ခိုက်ကျော်နင်းလျက် လူ့အဖြစ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ပေ သနည်း။

ထိုမေးခွန်းများသည် အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော မေးခွန်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။ ၎င်းအပြင်လည်း အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ရပ်၌ ထိုမေးခွန်းများသည် ပြဿနာ ကြီးများဖြစ်ကြပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပြဿနာကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ တိတိကျကျရေးသားဖော်ပြရန်အတွက် အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသူ၌ တာဝန်ရှိပေ၏။

ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ထင်ရှားကျော်ကြားခြင်းရှိနေသော အတ္ထုပ္ပတ္တိများ ၌ ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးများ၊ ငယ်ရွယ်စဉ်က ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ၊ အကြောင်းအရာများမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိဖတ်ရှုရငြားသော်လည်း ကျွန်တော် ၏ အညကြကြက်တော၌ ထိုသူတို့နှင့်တူညီသော အဖြစ်အပျက်မျိုး တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိခဲ့ပေ။

ဣသရေလ အမျိုးသားတို့အား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အရတ္တဘုရင်၏ ကျန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်စေခဲ့သည်ဆိုသော 'လောရေ' အား သူ့မိဘတို့က မြစ်ထဲ၌ ပစ်ချလိုက်သော်လည်း ဘုရင့်သမီးတော်က တွေ့ရှိကောက်ယူ၍ ကျွေးမွေးကြီးပြင်းစေခဲ့ သည်ဟု ဣသရေလအမျိုးသားတို့၏ သမ္မာကျမ်းစာ၌ ရေးသားဖော်ပြထား၏။ ကမ္ဘာ ရာဇဝင်၌ ကျော်ကြားခြင်းရှိလှသော 'ရောမ' မြို့ကို တည်ထောင်ခဲ့သူ 'ရိုမူလပ်စ်' အား ဝံပလွေမက နို့တိုက်ကျွေးမွေး၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့စေသည်ဟု 'ပလူးတပ်(ချ်)'က ရေးသား ခဲ့၏။ ထို့အတူ ဗမာနိုင်ငံရာဇဝင်၌ ကျော်ကြားသော အာနန္ဒာဘုရား၏ ဒကာတော် ကျန်စစ်သားမင်းကြီးအား မင်းမဟာဂီရိနတ်မင်းသည်လည်းကောင်း၊ နဂါးမင်းတို့ သည်လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုးကာကွယ်စောင့်ရှောက်၍ ကြီးပြင်း လူဖြစ်လာခဲ့စေ

သည်ဟု ရှေးမြန်မာပညာရှိ ရာဇဝင်ဆရာကြီးများတို့က ရေးသားခဲ့ကြပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ အညွှတ်ကြက်တောတစ်ယောက်ကိုမူ အဘယ်ဘုရင့်သမီးနှင့် ဝံပုလွေမ တို့ကလည်းကောင်း အဘယ်ဂဠုန်မင်းနှင့် နဂါးမင်း တို့ကလည်းကောင်း ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခြင်းပြုခဲ့သည်ကို မတွေ့ရှိ မကြားသိခဲ့ရပေ။ ထို့အတွက်ကြောင့်ပင် သူသည် မထင်ရှားသော အညွှတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်လားတော့ မပြောတတ်။

အိန္ဒိယပြည်၏ ဝန်ကြီးချုပ်နေရူးသည် ငယ်စဉ်က ၎င်းတို့အိမ်၌ ဆရာမကြီး များနှင့် ပညာသင်ကြားပြီးနောက် အနည်းငယ် ကြီးပြင်းလာသောအခါ၊ အင်္ဂလန်ပြည် ရှိအကောင်းဆုံးသော 'ဟဲရီး' ကျောင်းတိုက်၌ လူဖြစ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်ဟု ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ဖတ်ရှုရပေ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တော၌ ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုး အကျိုးခံစား ခွင့်မျိုးမရှိပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် အညွှတ်ကြက်တောဖြစ်လာရသည်ထင်၏။

ကြက်တောငယ်ရွယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာများကို သာဓကတ ရွာသားများအား ကျွန်တော်သည် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းအမှုကို သေချာပြုလုပ်ခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အရေးယူမှတ်သားထားခြင်း မရှိကြသော ကြောင့် တိတိကျကျပြောဆိုခြင်းရှိသည်ကိုကား မတွေ့ခဲ့ရပေ။ တစ်ဦးထံမှ တစ်မျိုးကြား သိရ၍ နောက်တစ်ဦးထံမှလည်း နောက်တစ်မျိုး ကြားသိခဲ့ရပြန်၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အခြားအခြားသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးများနည်းတူ ပြည့်ပြည့် ခံစုံ ရေးသားဖော်ပြနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်သည် သာဓကတရွာသားများ ရိုးသားစွာ ဆြောဆိုလိုက်ကြသော အချက်အလက်များကို ရရှိနိုင်သမျှစုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့ပေ၏။

“ဆရာသမား မိဘဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့ကွာ” ဟု ပြောသူကပြော၍ “သူ၏ ဘုသိုလ်ကံကြောင့်ထင်ပါရဲ့” ဟု ခပ်လွယ်လွယ်ပြောသူကပြော၏။ အချို့က “သူ့ဘဝ က ပါရမီကြောင့်ပေါ့” ဟူ၍လည်း လုပ်လိုက်ကြသေး၏။

သူတို့ပြောသမျှ ဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကိုအပထား၍ မှတ်သားဖို့ကတော့ ကျွန်တော်၏ တာဝန်ဖြစ်သောကြောင့် မှတ်သားခဲ့ရ၏။ နောက်တော့မှသာ မိမိဘာသာ ခံခြားစိစစ်၍ အမှန်ကို ထုတ်နုတ်ရှာဖွေဖို့ရှိပေသည်။

(၄)

လေးနှစ်သားအရွယ်၌ မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရသော ကြက်တောတစ်ယောက်လူဖြစ် ကြီးပြင်း၍ လာရခြင်းကို တစ်ခါတစ်ခါ၌ ကျွန်တော်သည် အံ့ဩခြင်းဖြစ်မိပေ၏။ သို့ရာ တွင် မွေးဖွား၍ လူဖြစ်လာခဲ့ရသော ဒေသနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရိုးသားဖြူစင်သော ဘာအရပ်ဒေသဖြစ်သည့်အကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရ၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသော

အခါ စောစောက အံ့ဩခြင်းအဖြစ်သည် လျော့ပါး၍သွားပေ၏။

ဗမာလယ်သမားများဖြစ်ကြသော တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသားတို့သည် ရိုးသား၍ ကြင်နာတတ်သူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ လူချင်းလူ ချစ်ရ၊ ခင်ရမှန်း သနားကြင်နာရမှန်း သိရှိကြသူများဖြစ်ကြ၏။ မိမိတို့၌ ရှိစေ့စရာလေးဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေသူအား ပြုစုကျွေးမွေးတတ်ကြ၏။ ကြက်တောသည် ထိုလူဆန်ဆန်ကြင်နာတတ်သော လူများရှိရာ တောအရပ်ဒေသ၌ လူဖြစ်ကြီးပြင်းလာခြင်းသာဖြစ်၏။ ဤအချက်၌ တောနှင့်မြို့တော်တို့သည် တောင်နှင့်မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းများကဲ့သို့ ကွာခြားနေ၏။ အကယ်၍ ယဉ်ကျေးမှုရှိသည်ဆိုသော မြို့တော်အရပ်၌သာ ကြက်တောသည် မိဘမဲ့ဖြစ်ရပါမူ သူသည် လူဖြစ်ကြီးပြင်းလာဖို့ရန်အတွက် လမ်းမမြင်မိပေ။ အကြောင်းမှာမူ မြို့အရပ်၌ လူဆက်ဆံရေးသည် 'အရောင်းအဝယ်' မျှသာ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ကြက်တော၌ ဆွေမျိုးသားချင်းတော့ များများစားစား မရှိခဲ့ပေ။ ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဆွေတော်စပ်ခြင်းအဖြစ်မှ စီးပွားရေးတော်စပ်ခြင်းအဖြစ်သို့ ခုန်ကျော်ကူးပြောင်းနေသော ခေတ်၌ ကြက်တောအတွက် ဆွေမျိုးခေါင်းပါးခြင်းမှာ ဆန်းကြယ်လှသည်တော့မဟုတ်ပေ။ ၎င်း၏ ဘကြီးတော်စပ်သူ ဦးခိုင်မှာ အိုးခြေ အိမ်ခြေမတည့်၊ ရပ်တကာ ရွာတကာ လှည့်လည် လျှောက်သွားရင်း တွေ့ရာရရာ ကျပုန်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်နေသော ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လူတန်းစားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်တော၏ဘကြီးသည် သူ့တူကြက်တောကို သုတ်သင်မွေးမြူဖို့ဝေးလေးစွာ သူ့ချေးကိုပင် အနိုင်နိုင်ယိုနေရသူဖြစ်၏။ ၎င်းမိခင်၏ အစ်ကိုတော်စပ်သော ဘကြီးခိုင်မှလွဲလျှင် ကြက်တော၌ ဒွေးလေး တစ်ယောက်တော့ဖြင့်ရှိသေး၏။ ထိုဒွေးလေးဆိုသူမှာ ၎င်းမိခင်၏ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဖြစ်သတည်း။

အကယ်၍ ကြက်တော၌ ထိုဒွေးလေးတစ်ယောက်သာ မရှိတတ်ခဲ့ပါလျှင် သူသည် လူဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းကျပ်တည်းလိမ့်မည်။ ထိုဒွေးလေးဆိုသူမှာ ခပ်စောစောက ကျွန်တော် တည်းခိုခြင်း ပြုခဲ့သည်ဆိုသော တဲရင်ကိုသာဖန်၏ မိခင်ဖြစ်လေသည်။ ထို ကြက်တောတို့ ဒွေးလေးခမျာ ဆင်းရဲရသည့်အထဲ သားသမီးတစ်ကျိပ်နီးပါးအထိ တိုးပွားသဖြင့် ကြက်တော၏ ပါးစပ်တစ်ပေါက် တိုးလာခြင်းအတွက် ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်ခဲ့ရပေ၏။ မိမိ၏ သားသမီးများနှင့်မှ အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေရသော ဒွေးလေးသည် ကြက်တော၏ တစ်ဝမ်းနှင့်တစ်ခါး တိုးလာခြင်းအတွက် ပိုမိုကြီးလေးသော တာဝန်ကြီးသာဖြစ်ပေ၏။

တစ်နပ်နှင့် တစ်နပ် အလျဉ်မီအောင် ထဘီမနိုင်ပုဆိုးမနိုင်နိုင်အောင် ပြေးလွှားလုပ်ကိုင်ရင်း ရှာဖွေနေကြရသဖြင့် သူတစ်ပါးသားသမီးကို ထားလိုက်ပါဦး။ ကိုယ့်သွေး

ကဖြစ်သော သားကလေး သမီးကလေးကိုပင် စားတတ်သောကံတတ်ရကောင်းလား ဟူ၍ “ဆိုဟဲ့ အပင်း” စသဖြင့် (၇)အိမ်ကြား၊ (၈)အိမ်ကြား အော်ဟစ်ကျိန်ဆဲ နေကြသော မိသားတစ်စု၌ ကြက်တောသည် ခိုကပ်၍ သူ့အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ကိုမွေးလာခဲ့ရ၏။ ဒွေးလေးဖြစ်သူက ဆိုခိုင်းမျိုးခိုင်းသော အပင်းများဖြင့် သူသည် အသွေးအသားဖြစ်၍ ကြီးပြင်းလူဖြစ်လာခဲ့ရပေ၏။

(၅)

သားသမီးကလည်းများ၊ ရှာဖွေရတာလည်းကျပ်၊ ၎င်းအပြင် ဒွေးလေးနှင့် တော်စပ်ခါမှ ဘဒွေးတော်စပ်ရသော သူစိမ်း၏ ထမင်းတစ်လှုတ်ဖြင့် အသက် တစ်ချောင်းကို ကတ်သီးကတ်သတ် မွေးလာခဲ့ရသော ကြက်တောသည် သက်သက် သာသာနှင့် လူဖြစ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်တော့မဟုတ်။ ကြက်တောအတွက်နှင့် ၎င်း၏ ဒွေးလေးနှင့် ဘဒွေးတို့ ဆူဆူပူပူ စကားများရန်ဖြစ်ခဲ့ကြရသော အကြိမ်ပေါင်းမှာ ရေတွက်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်လိမ့်မည်လည်း မဟုတ်တော့။ အမှန်စင်စစ် ဒွေးလေး၏ ယောက်ျားသည် များစွာဆိုးသွမ်းလှသူ တစ်ယောက်တော့ကား မဟုတ်ပေ။ သူသည် သူတစ်ပါးကို စေတနာထား၍ ခင်မင်တတ်သော ဗမာလယ်သမားများထဲမှ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် သားသမီးလည်းများ၊ ရှာ၍ကလည်း အဘယ် သို့မျှ မရနိုင်သည့်အထဲ အပိုပါးစပ်တစ်ပေါက်ပါ ကျွေးနေရသောကြောင့် အဘယ်ကဲ့ သို့ရှာဖွေ၍ အပေါက်အလမ်းမတည့်နိုင်သော ကာလများ၌ လင်မယားချင်း စကားများ ရာက ဆူပူရန်ဖြစ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

၎င်း၏ မိဘနှစ်ပါး မကြာခဏ စကားများ ရန်ဖြစ်လေ့ရှိကြသော ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရိုးသားသော ကိုသာဖန်သည် ၎င်းမှတ်မိသလောက် ကျွန်တော့်အား ပြောပြလိုက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များကို အမှတ်ရမိ၏။

ညမိုးချုပ်၍ တဲ၌ချက်စရာကလည်း ဆန်ဖြူဖြူတစ်ခွက်မျှ မရှိသောအခါ ကာလ များ၌ မိဘတို့၏ရှာဖွေ၍ မရနိုင်သော အကျပ်အတည်းကို ဘာမျှသိနားမလည် ကြသော ကလေးများသည် “ထမင်းစားမယ် ထမင်းစားမယ်” နှင့် တပူပူတစာစာ အော်ဟစ်တောင်းဆိုလေ့ ရှိကြပေ၏။ ထိုသို့ဆာလောင်၍ တောင်းဆိုကြရာမှ ထမင်း မစားရသောအခါ မသိတတ်သေးသော ကလေးများပီပီ ငိုယိုကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ယောက်ျားဖြစ်သော ကိုသာဖန်၏ဖခင်သည် သည်းညည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာကာ ကလေးများအားလုံးကို သိမ်းကျုံး၍ ရိုက်နှက်တတ်၏။ ထိုသို့ ထမင်းမစား ရသောကြောင့် ဆူပူငိုယိုသော သားသမီးများနှင့် ကြက်တောကိုပါ ရိုက်နှက်ပြီးသော

အခါ စိတ်သည်မပြေတတ်သေးသဖြင့် ဘာမပြော ဘာမဆိုနှင့် နို့ဖိုကလေးကို ထောင့် တစ်ထောင့်၌နို့တိုက်နေရှာသော ၎င်း၏မယားကိုပါ ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ခြင်းအမှုကို တိရစ္ဆာန်ထက် ရိုင်းစိုင်းရက်စက်စွာပြုပြန်၏။ အပြစ်ကင်းမဲ့သော သားမယားတို့ကို ထိုကဲ့သို့ ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ပြီးသောအခါ၌လည်း သူ၏ဒေါသသည် မငြိမ်းသေးပေ။ သူသည် မိမိဦးခေါင်းကိုပင် တိုင်နှင့်ဆောင့်နေပြန်တော့သတည်း။

ရင်နာစရာ ကောင်းလှ၏

တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နပ်မှနှစ်နပ်အထိ ထမင်းမစားကြရသဖြင့် ပျော့ဖတ်ဖတ်နှင့် ငိုမဲ့ယိုမဲ့လုပ်နေကြသော ကလေးများအား “ နင်တို့ကိုငါဓားနဲ့ ခုတ်သတ်ပစ်မယ် သီလား၊ ကောင်းကောင်းသာ သတိထားနေကြဟင်း ” ဟူ၍ ဓားမကြီးကိုငါကာ ကြိုးဝါး ခြိမ်းခြောက်တတ်၏။ ၎င်း၏မယားဖြစ်သူကိုလည်း “ အားတိုင်း ယားတိုင်း မွေးနိုင်တဲ့ ကမြင်းမ ” ဟူ၍ အော်ဟစ်ဆဲရေးပြန်၏။

နယူးအိမ်မှ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခင်စုံမက်၍ ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော မယားအား အဘယ့်အတွက် တိရစ္ဆာန်ထက်ပင် ယုတ်ညံ့စွာ ဆဲရေးကန်ကျောက်ခြင်းအမှုကို ထို လူသားသည် ပြုခဲ့သနည်း။ လူလောက် စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သော အသိဉာဏ်မရှိ ရှာတတ်ကြသော အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တို့သည်ပင် မိမိတို့၏ ရင်သွေးကလေးများကို အသက်နှင့်ဖက်၍ ချစ်ခင်တတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုလူသားသည် အဘယ့်အတွက် ကြောင့်များ မိမိ၏ရင်သွေးကလေးများတို့အား ရိုက်နှက်လျက် သတ်ဖြတ်မည်ဟု ကြိုးဝါးခြိမ်းခြောက်ခြင်းပြုနေပါသနည်း။

အမှန်မှာတော့ ထိုလူသားသည် အသက်ရှင်ရေးတိုက်ပွဲ၌ ကျပ်တည်းခက်ခဲလွန်း မက ကျပ်တည်းခက်ခဲခြင်းကို တွေ့ရှိရာဝယ် ထိုကျပ်အတည်းကို မခံနိုင်တော့သည် ၏အဆုံး၌ ကိုယ့်တပ်ကိုယ်ပြန်၍နင်းရန် မသိမိုက်မိစွာ ပြုလုပ်နေခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ သူသည် အဘယ့်ကြောင့် ထိုမျှကျပ်တည်းခက်ခဲနေခြင်းကိုမသိ။ တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသား လယ်သမားများအား တစ်နေ့တခြား ဆင်းရဲနစ်မြွန်းသည်ထက် နစ်မြွန်း အောင် အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသော မြေပိုင်ရှင်စနစ်နှင့် ထိုစနစ်ကို ၎င်း၏ အကျိုးစီးပွား တည်မြဲရေးအတွက် အထောက်အပံ့ပေးနေသော ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမား၏ ကိုလိုနီစနစ်ကိုလည်း သူသည်မသိနိုင်ရှာ။ သူသည်သူ၏ ဆင်းရဲကျပ်တည်းရခြင်းကို ဖန်တီးနေသော အဓိကရန်သူကြီးကို မျက်ခြည်ပြတ်လျက် အပြစ်အနာအဆာကင်းမဲ့၊ အလွန်တရာ သနားဖွယ်ရာကောင်းနေသည့် ရင်သွေးကလေးများနှင့် နှစ်လို့ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ချစ်ဇနီးကိုသာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ထက်ပင် ယုတ်ညံ့စွာ ရန်လုပ်

အညကြ

နေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဤကဲ့သို့သော ရင်နာစရာအဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများသည် ကြက်တော လူဖြစ်ကြီးပြင်းရာ သာဓကတနှင့် တောရွာဒေသများ၌ ထူးခြားလှသော ကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်တော့ဘဲ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကဲ့သို့သော အကြောင်းအရာသာ ဖြစ်နေခဲ့ပေ၏။

မိမိသားသမီးကလေးများကို ကျပ်တည်းဒုက္ခရောက်သဖြင့် မကျွေးမွေးနိုင်၍ ခွန့်ပစ်ကြသော မိဘများ၊ မလွဲသာမရှောင်သာ မိမိသားသမီးများအား ရောင်းစားကြ သော မိဘများ၏အကြောင်းသည် ဆင်းရဲကျပ်တည်းလှသော တောလက်များ၌ သာမန်အကြောင်းအရာဖြစ်နေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးထက် ဆိုးဝါးရက်စက်လှသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုလည်း သာဓကတ၌ ကျွန်တော်သည် ကြားသိမှတ်သားလာခဲ့ ရ၏။ ထိုအဖြစ်မှာ အခြားတော့မဟုတ်။ ငတ်နေရှာသော သားသမီးကလေးများကို အဘယ်ကဲ့သို့မျှ မကြည့်ရက် မမြင်နိုင်သည်၏အဆုံး၌ သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြသော မိဘတို့၏အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်၏ ချစ်စွာသော ကြက်တောသည် ထိုကဲ့သို့သောပတ်ဝန်းကျင်၌ ဆွေးဖွား၍ လူဖြစ်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကြက်တော

(၁)

အသက်ရှင်နေခဲ့စဉ်ကာလများက ၎င်းသည်ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဟု ကြက်တောသည် နာနာကြည်းကြည်းနှင့် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောဆိုခဲ့တတ်ခြင်းများကို ကျွန်တော်သည် သတိရမိ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် မည်ကဲ့သို့သော အချက်အား ရည်ရွယ်၍ ၎င်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းကို ကျွန်တော်သည် နားမလည်နိုင်သောကြောင့် အဘယ်အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ရသနည်းဟု ကြက်တောအား မေးမြန်းကြည့်ခဲ့ မိပေ၏။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းချက်ကို ကြက်တောသည်စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပေ။

“ဒါတွေ ကျုပ်ပြောမနေချင်ပါဘူးဗျာ” ဟု စကားပိတ်ခဲ့၏။

မိမိကိုယ်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ကြောင်းတော့ ပြောဆိုခြင်းပြုလျက် အဘယ် အတွက်ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ရကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောကြားခြင်းမပြုလိုသော ကြက်တော၏ တင်းမာမှုကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။ ကြက်တော သည် ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်သည့်အတွက် ခရစ်ယာန်သော်လည်းကောင်း၊ မဟာမေဒင် သော်လည်းကောင်း မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိ၏။ သူသည်အလ္လာအရှင်၏ တမန် တော်ကြီး ဗိုဟာမက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ နာဒရက်မြို့သား ယေရှုကိုသော် လည်းကောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ချီးကျူးခြင်းလည်း မပြုခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားကာ သိရှိလိုသော အကြောင်းအချက်ကလေးများ ထွက်လာလိုလာငြား

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

“မင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ရင် မွတ်စလင်များလား။ ဒါမှမဟုတ် ယေရှုခရစ်လားကွ”
ဟု ဘုထိုး၍ မေးမြန်းကြည့်မိ၏။

“ကျုပ်က အမေဗမာ အဖေဗမာပဲဗျ။ ဘာဆိုလို့လဲ” ကြက်တောသည် အခံရ
ခက်သဖြင့် စကားစထွက်လာပုံရပေသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို ကောင်းစွာအသုံးချ၍
ကျွန်တော်လိုရာအချက်ကို ဆွဲထုတ်နိုင်ရန်အတွက် “ဗမာဆိုရင်တော့ မင်းဗုဒ္ဓ ဘာသာပဲ
ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာလူမျိုးဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိနေမင့်ဟာ” ဟု ဆက်လက်
၍ ထိုးဆွဲလိုက်မိ၏။

“ဗမာတိုင်းသာ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းလဲ ဗမာဖြစ်
ရတော့မှာလား။ ဗုဒ္ဓ ကိုယ်တိုင်ကကော ဗမာလားဗျာ။ ခင်ဗျားဟာက မဟုတ်သေး
ပါဘူး” ကြက်တောကပြန်၍ ကျွန်တော့်အားနှုတ်လေ၏။

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်ရပေသည်။ သို့ရာတွင် စကားကိုတော့ ဆုံးအောင် နှိုက်ချင်
နေသေးသဖြင့် “ဒါထက် မင်းငယ်ငယ်တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာကော မနေခဲ့
ရဘူးလား ကြက်တောရ” ဟု နောက်မေးခွန်းတစ်ခုဖြင့် စရပြန်၏။

“နေဖူးသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ဒီအကြောင်းတွေ မမေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းက ကြက်တောရ”

“အို ကျုပ်ကို မမေးပါနဲ့တော့လို့ဆိုနေဗျာ”

“ဧကန္တ မင်းဟင်းခိုးစားတာနဲ့ ဘုန်းကြီးက မင်းကိုတွယ်ဖူးလို့ ထင်တယ်
ဟုတ်လားကွ”

“ကျုပ်ကို ဒီအကြောင်းတွေ မမေးပါနဲ့လို့ဆိုနေဗျာ” ဟု ကြက်တောသည်
နာနာကြည်းကြည်း တားမြစ်ပိတ်ပင်နေချေ၏။

“ဘာများဖြစ်လို့ မင်းဟာက ဒါလောက်တောင်မှ နာနာကြည်းကြည်း ဖြစ်နေ
ရတာများလဲကွာ”

“ကျုပ် မမေးပါနဲ့ဆိုတာကို ခင်ဗျားက ဇွတ်တိုးမေးနေရင် ကျုပ်သွားတော့
မယ်ဗျာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်သွားမည်ပြုနေသော ကြက်တောအား ကမန်း
ကတန်းပင် ကျွန်တော်သည် ဖမ်း၍ဆွဲထားခဲ့ရပေ၏။

“မင်းမသွားပါနဲ့ကွာ၊ နောက်ထပ်ပြီး မင်းမမေးစေချင်တာကို ငါမမေးတော့ပါဘူး”
ဟု ချောမောဆွဲထားရ၏။

အသက်နှင့် နေခဲ့စဉ်ကာလများက ၎င်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဟု ကြက်တော
က နာနာကြည်းကြည်းနှင့် ပစ်ပစ်ခါခါပြောဆိုတတ်ခဲ့ခြင်းများကို ကျွန်တော်သည်
သတိရအောက်မေ့မိ၏။ မယ်ဗမာ၊ မောင်ဗမာတို့၏ သားသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌

နေခဲ့ရပါလျက် ၎င်းကိုယ်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဟု ခါးခါးသီးသီးပြောဆိုတတ်သော ကြက်တောအား စိတ်ဝင်စားမိသောကြောင့် ၎င်းသည် မကြာခဏ ကျွန်တော့်ဆီသို့ အလည်အပတ်လာတိုင်း ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ဟိုခဏ သည်ခဏနှင့် ထိုးဆွမ်းမြန်းကြည့်ခဲ့ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် ၎င်း၏ နာကြည်း ထိမ်ရှက်ချက်ကို ၎င်းနှင့်အတူ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့သာ တိတ်ဆိတ်စွာ ယူဆောင် သွားခဲ့သဖြင့် စိတ်ဝင်စားမိသော ကျွန်တော့်အတွက် ပဟောဠိကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေခဲ့ရ ပေသည်။

၎င်း၏ နောက်ဆုံးသော ထွက်သက်ကို ရှုထုတ်သွားခဲ့သည့် နေ့ရက်နှင့် နာရီ များအထိ ဘာသာတရားမရှိသော လူတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် နေထိုင်သွားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော ကြက်တောအား ကျွန်တော်သည် အံ့ဩရမည်လောဟု စဉ်းစားမိ ၏။ အဘယ်ကဲ့သို့သော အဘိဓမ္မာရရှိသဖြင့် အညကြကြက်တောသည် တမလွန်ဘဝ ကို ဥပေက္ခာထားရှိနိုင်ခဲ့ပေသနည်း။

တမလွန်ဘဝနှင့် ပရလောကများအတွက် ကြောင့်ကြပူပန်၍ ဘာသာတရား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံကို ရှာဖွေကိုးကွယ်နေကြရသေးသော လူ့ဘောင်အတွင်းမှ တစ်ယောက် မှုသာဖြစ်သော ကြက်တောသည် တမလွန်ဘဝနှင့် ပရလောကများအတွက် ပူပန်ရမှန်း မသိ၍လော ကျွန်တော်ထင်၏။ သူသည် တမလွန်ဘဝနှင့်ပရလောကများထက် ဥလာလော ဆယ်ရင်ဆိုင်နေရသော ပစ္စက္ခဘဝ၌ ကြောင့်ကြပူပန်ခြင်းက များပြားလွန်း သောကြောင့် အလုပ်ပိုကို ဘေးချိတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ကြက်တော ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို စုံစမ်းရင်း ကြက်တော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝက အကြောင်းအရာများသိရှိလာခဲ့ရသောအခါ၌ ကျွန်တော် ၏အယူအဆနှင့် ထင်မြင်ချက်များသည် တက်တက်စင်လွဲမှားနေတော့ကြောင်း ရိပ်မိ လာခဲ့ရပေ၏။ ခပ်စောစောက ပဟောဠိသည်လည်း ပြေလည်၍ သွားခဲ့ပေ၏။

ကြက်တော၌ အဘိဓမ္မာမရှိ။ ထိုနည်းအတိုင်း တမလွန်ဘဝသည်လည်းကောင်း၊ ပရလောကသည်လည်းကောင်း မရှိ။

(၂)

ကြက်တော ဆယ်နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်ရှိကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ ၎င်း ၏ဒွေးလေးသည် သားသမီးတစ်ကျိပ်မွေးဖွား၍ ဆယ်ယောက်မြောက်သောသမီးထွေး တို့ မျက်နှာမြင်ရင်း သေဆုံးခဲ့ပြန်လေ၏။ ကြက်တော၏ဘဒ္ဒေးသည် ၎င်း၏သားသမီး မှားကို ၎င်း၏ အစ်မများ၊ နှမများအား ခွဲဝေပေးလေသည်။ သို့ရာတွင် ကြက်တော

တစ်ယောက်ကိုတော့ ၎င်းတို့နှင့် သွေးသားမတော်စပ်၍ သူတို့က လက်မခံကြပေ။ ထို့ကြောင့် 'မကောင်းကျောင်းပို့' ဆိုသော ဗမာစကားအတိုင်း မည်သူကမျှ လက်ခံ ကျွေးမွေးခြင်းမပြုလိုသော ကြက်တောအား ၎င်းနှင့် သွေးမတော်စပ်သော ဘဒ္ဒေးက ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ပို့သဖြင့် ကြက်တောသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကြက်တော ဖြစ်လာခဲ့ရပေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝသည် ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ အရေးကြီးသော ကဏ္ဍဖြစ်၏။ လူ့လောက အတွင်းသို့ မဝင်ရောက်မီကာလ ပညာသင်ကြားရာကဏ္ဍ သည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ အကြောင်းအရာများကို ၎င်းတို့၏အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၌ ဖတ်ရှုရသော အခါ ပညာသင်ကြား ကြီးပြင်းရာကာလနှင့်ဒေသအား အရေးတကြီးဖော်ပြသည်ကို တွေ့ရှိကြရလေသည်။ ကမ္ဘာကျော်စစ်ဘုရင်ကြီး နပိုလီယံသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော သဒ္ဒါကျောင်းများနှင့် စစ်တက္ကသိုလ်များတွင် ပညာသင်ကြား တတ်မြောက်၍ လူဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ပညာသင်ကြားကြီးပြင်းလာရာဒေသနှင့် ကာလကို ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ အရေးကြီးသည်ဟု ကျွန်တော်သည် ဆိုလိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အမှန်စင်စစ် ကြက်တောသည် လူ့ဘဝတိုက်ပွဲအား ရင်မဆိုင်ရမီအတွင်း ပြင်ဆင် သင်ကြားရသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်ကိုတော့ သတိထားစေလို၏။ သူ၏တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် အဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ကမူ မကျွေးနိုင်မဆင်နိုင်ကြသောကြောင့် မကောင်းကျောင်းပို့အနေနှင့် ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား ဖြစ်လာခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်တောအား ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားဟု သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသည်ပင် မှန်ကန်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။ သူသည် ကပ္ပိယအငယ်စားကလေးမျှသာ ဖြစ်နေလေသည်။

ကျောင်းသားအနေနှင့် မဟုတ်လှဘဲ မှီခိုကပ်ရပ်ရသောကပ္ပိယကလေး အနေနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ လေးငါးခြောက်နှစ်ကျော်မျှ နေထိုင်လာခဲ့ရသော ကြက်တောသည် ဘုန်းကြီး၏ ဒကာသားမဟုတ်သဖြင့် မည်မျှ အောက်ကျနေောက်ကျ နေထိုင်ခဲ့ရမည့် အရေးကိုတွေးတော ခန့်မှန်းနိုင်လောက်ပေသည်။ လျှင်နိုင်တန်းနိုင်၍ ပေးကမ်းနိုင်ကြ သော ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတို့၏ သားမျက်ရှုလောက်ကိုသာ ရွှေရေးတော်ပေး တတ်ကြသော ဘုန်းဘုရားနှင့်ဖွတ်ဘိုးအေ၏ မြေး ကြက်တောသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ကြက်တောအား နှိမ်ထားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တော၌ မခံတတ် သော လူ၏ သတ္တိကလေးက ရှိနေသောကြောင့် သူသည် မကြာခဏ အတွယ်ခံရ၏။ ဒဏ်ကျ၏။

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

အညကြ

ထိုကဲ့သို့ ကြက်တော၏ သတ္တိနှင့်ပတ်သက်၍ ကြက်တောဘုန်းကြီးကျောင်းသား
ဘဝသို့ရောက်ရှိသောနေ့က အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ရပ်ကို ရေးသားဖော်ပြလိုပေ၏။

ကြက်တောအား ၎င်း၏ဘဒ္ဒေးဖြစ်သူက ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးထံ၌ ကျောင်းသား
အဖြစ်အပ်နှံ၍ ပြန်သွားသောအခါ ကြက်တောသည် ၎င်း၏တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင်
နေထိုင်ခဲ့ရသော တင်းကုပ် တံပုတ်ကလေးများထက် အဆပေါင်း ရာထောင်မက
ကျယ်ဝန်းကောင်းမွန်လှသော ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အလွန်တရာ အံ့ဩခြင်းဖြစ်နေ
ခဲ့ပေ၏။ လူ့တစ်ဖက်စာလောက်သော ကျွန်းတိုင်ကြီးများနှင့် ကျူရီးတိုင်ထူ၍ အင်ဖက်
ကိုပင်လုံအောင် မပုံးနိုင် မကာနိုင်ခဲ့သော တံပုတ်များကို နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားနေမိ၏။

သို့ရာတွင် ထိုမျှလောက် ကျယ်ဝန်းကောင်းမွန်လှသော အဆောက်အအုံ၌
လေလုံမိုးလုံနှင့် မနေစဖူးနေရတော့မည်ဖြစ်သည့်အတွက် ကြက်တောသည် ပျော်ရွှင်
လာ၏။ ထိုသို့ ပျော်ရွှင်နေရာက ရွာထဲ၌ ထိုကဲ့သို့ ကောင်းမွန်နေသော အိမ်များကို
သာဓကတရားများသည် အဘယ့်အတွက် ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခြင်း မပြုကြသည်
ကို သတိရစဉ်းစားမိကာ နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်လာပေ၏။ ကြက်တောသည်
သာဓကတရားများအား ကရုဏာဒေါသလည်းဖြစ်လာမိ၏။ ဘုန်းကြီးနေဖို့ ကျောင်း
ကိုတော့ ဤမျှကောင်းအောင်ဆောက်လုပ်နိုင်ပါလျက် သာဓကတရားများသည်
၎င်းတို့နေထိုင်ရန် နေအိမ်ကိုတော့ အဘယ်အတွက် လေလုံမိုးလုံနှင့် ကောင်းကောင်း
မွန်မွန် ဆောက်လုပ်ခြင်းမပြုဘဲ တင်းကုပ်ကလေးများဖြင့် နေကြသနည်း။ သာဓကတ
ရားများသည် ပျင်းရိမိုက်မဲသူများ ဖြစ်သည်ဟု ကြက်တောက ထင်လေ၏။

ထိုသို့ ၎င်း၏ အသိဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားမိသော အချက်အလက်ကလေးများကို
ရှင်းလင်းသိသာခြင်းအလို့ငှာ ကြက်တောသည် စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြင့် ကျောင်းသို့
ရောက်သောနေ့ခင်းက သပိတ်များကိုရေဆေးရင်း ဘုန်းကြီးကြိုက်တတ်သော ဝက်သား
ဟင်းကလေးကို ကျီချက်နေသည့် ကပ္ပိယအိုကြီးထံ၌ မေးမြန်းကြည့်မိလေသည်။

“ ဒီကျောင်းကြီးကို ဘုန်းကြီးကသူနေဖို့ သူ့ဘာသာသူဆောက်တာလား
ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူက ဆောက်ပေးတာလဲ ဦးကြီးရဲ့ ” ဟု ကြက်တောသည် ၎င်းစိတ်
ထဲ၌ ရှိနေသော ဝိဝါဒကို ကပ္ပိယအိုကြီးအား မေးကြည့်လေ၏။

“ဟဲ့ ကြက်တော ဘာတွေ တွေ့ကရလျှောက်မေးတာလဲ ” ဟု ထုံးစံအတိုင်း
ကပ္ပိယအိုကြီးကဟန်၏။

“ကျွန်တော်မသိလို့ မေးတာ။ မမေးရတော့ဘူးလား ခင်ဗျား ” ဟု ကြက်တော
ကတော့ ဟုတ်တာပြောနေ၏။

“ တယ်လေ ဒီကောင်လေး၊ ငါဘုန်းကြီးကို သွားလျှောက်လိုက်ရမလား ” ဟု

ကပ္ပိယကြီးသည် ကျောင်းသားများ၏ ငယ်နိုင်ကို ကိုင်၍ ခြောက်လိုက်ပြန်၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းသားသစ်ကို ဘုန်းကြီးလျှောက်လိုက်ရမလားနှင့် ခြောက်ခြင်းသည် စောနေကြောင်းကို ကပ္ပိယအိုသည် မေ့လျော့နေပုံရ၏။

“ဘုန်းကြီးလျှောက်တယ် ဆိုတာကကော ဘယ်လိုဟာလဲဗျ ဦးကြီး” ဟု ကြက်တောကမူ ရိုးဖြောင့်စွာမေးလေသည်။

“တယ် ဒီကောင်လေး ကနေ့ပဲကျောင်းရောက်လာသေး၊ ငါတယ် မပြောလိုက်ချင်ပါဘူးကွာ”

“မသိတာကိုသိရအောင်လို့မေးတာပဲ၊ မမေးရတော့ဘူးလားခင်ဗျ”

“ဒါတွေမေးရအောင်က မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်သိချင်တာ မေးတာပဲဦးကြီးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွား သွား ငါ့ကိုမမေးနဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမေးရမတုံး”

“မင့်အမေလင် ဘုန်းကြီးကိုသွားမေးကွာ။ တယ်လေ ငါပြောရရင် ကောင်းကုန်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော့်အမေလင်က ကျွန်တော့်အဖေပါဦးကြီးရဲ့။ ဘယ်ကလာ ဘုန်းကြီးရမှာလဲ”

ကျောင်းသားပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ဘုန်းကြီးလျှောက်လိုက်ရမလားဟူသော ဂါထာဖြင့် အနိုင်ယူလာခဲ့သောကပ္ပိယကြီးသည် ကြက်တောနှင့်ကျတော့မှပင် လက်မြောက်အရုံးပေးလိုက်ရပေ၏။

(၃)

အလွန်တရာကျယ်ဝန်းကောင်းမွန်လှသော ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အံ့ဩခဲ့ရသော ကြက်တောသည် ဘုန်းကြီးနေ့ဆွမ်းစားသောအချိန်၌လည်း အံ့ဩရပြန်ပေ၏။

ဘုန်းကြီးဆွမ်းဘုဦးပေးနေသော ဆွမ်းစားပွဲကို မလှမ်းမကမ်းမှ မျှော်၍ကြည့်ရင်း ကြက်တောသည် ၎င်း၏မျက်လုံးကို မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်လာမိပေ၏။ သူ့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်တွင် မတွေ့့မမြင်ဖူးသော ကြက်၊ ဝက်၊ ဘဲ၊ ငါးနှင့် အချို၊ အချဉ်၊ အသုပ်ပွဲများသည် ဆွမ်းစားပွဲ၌ပြည့်ကျပ်နေ၏။ ထိုမျှလောက်များပြား၍ ကောင်းမွန်လှသော ဟင်းများကို ဘုန်းကြီးသည် ကုန်အောင်စားနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဘဲနှင့် အဘယ့်ကြောင့် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားရပေသနည်း။ ထိုထမင်းဟင်းများကို ဘုန်းကြီးအတွက် အဘယ်သူကများ ဤမျှ များပြားကောင်းမွန်လှစွာ ချက်ပြုတ်သေးသနည်း။ ထိုကဲ့သို့သော

ဟင်းများကို သာကေတရွာသားများသည် ချက်ပြုတ်နိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူက ထင်၏။ သာကေတရွာသားများသည် ငါးပိကိုပင် ငန်ငန်စားသုံးနိုင်ကြသူများ မဟုတ်။ ဟင်းရွက်ရေလုံပြုတ်နှင့်သာ လွေးကြရသူများဖြစ်၏။ ကြက်တောသည် အလွန်တရာ အံ့သြနေမိ၏။

သာကေတရွာသားများသည် ငါးပိငန်ငန်မခတ်နိုင်သောဟင်းရွက်ရေလုံပြုတ်နှင့် သာ ကုန်း၍လွေးနေကြစဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ဤမျှကောင်းမွန်များပြားသော ဟင်းတို့ သည် အဘယ်ကရောက်ရှိလာသနည်း။ အံ့သြမည်ဆိုကလည်း ကြက်တောတစ်ယောက် အတွက် အံ့သြစရာကဲ့သို့ဖြစ်ပေ၏။

ထိုနေ့ နေ့ခင်း၌ပင် စားပြီးအိပ် အိပ်ပြီးစားနေရသဖြင့် ခူလာထနေသော ကိုရင်ကြီး တစ်ပါးက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား အသစ်စက်စက်ဖြစ်သော ကြက်တောအား ခေါ်၍ တံတောင်နှင့်အကြိတ်ခိုင်းလေရာ ကြက်တောအတွက် ၎င်းအလိုရှိသောအချက်အလက် များကို မေးမြန်းစုံစမ်းခွင့်ရပြန်လေ၏။

“ကိုရင်ကြီး”

“ဘာလဲကွ”

“မနက်က ဘုန်းကြီးဘုဉ်းပေးတဲ့ဆွမ်းဟင်းတွေကို ကျောင်းမှာချက်တာလား”

“ဘယ်က ကျောင်းမှာချက်ရမှာလဲကွ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကရတာလဲ”

“ရွာထဲကလှူတာပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲကလား”

“ဒါပေါ့ကွ”

“ရွာထဲမှာ ဒီလိုဟင်းမျိုးစားတာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး”

“ဒါကတော့ သူတို့မစားပေမယ့် ကုသိုလ်ရအောင် ဘုန်းကြီးအတွက် သက်သက် လှူတာပေါ့ကွာ”

“ဟင် ရွာသားတွေက သူတို့မစားနိုင်တာကို လှူသတဲ့လား”

“ဟာ မင်းသိပ်စကားရှည်တဲ့ အကောင်ပဲကွာ”

“ကျွန်တော်မသိလို့ မေးတာပဲ”

“ဒါတွေ မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ”

“မဆိုင်တာနဲ့ကော မသိရတော့ဘူးလားဗျ”

“မင်းတယ်စကားများတဲ့အကောင်ပဲကွာ၊ ခပ်နာနာကလေးကြိတ်စမ်းပါဦး”

အငြိမ်းစားရသဖြင့် ခူလာထနေသော ကိုရင်ကြီးက ဟန့်လိုက်သောကြောင့်

ကြက်တောသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်စွာတံတောင်နှင့် ကြိတ်နေရပေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ထဲ၌ မကျေနပ်သော အချက်အလက်များနှင့် မရှင်းလင်းသော အကြောင်းအရာများကိုကား အရိပ်အကဲကြည့်၍ မေးမြန်းရန် စဉ်းစားနေမိပေသည်။

ကြက်တောစိတ်၌ မကျေနပ်သောအချက်မှာ သာကေတရွာသားများသည် ၎င်းတို့မစားနိုင်သော အလှူကို ကုသိုလ်ရအောင် လှူကြသည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဘုန်းကြီးအား မနာလိုမရှုစိမ့် ဖြစ်နေခြင်းတော့ကားမဟုတ်ပေ။ သာကေတရွာသားများ၏ စေတနာကို နားမလည်ရှာသေးခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ “တစ်ပဲရလို့ တစ်မူးလှူ တို့ဗမာအလှူ တူနိုင်ရိုးလား” ဟူသောသံချပ်ကိုကြားဖူးသော်လည်း ငယ်သောကြက်တောသည် အဘယ်သို့ နားလည်နိုင်ပါမည်နည်း။

“ကိုရင်ကြီး”

“ဟေး”

“ရွာသားတွေက သူတို့မစားနိုင်တာကို လှူတဲ့အတွက် ဘယ်လိုကုသိုလ်မျိုးတွေ ရသလဲဗျ”

“နောင်ဘဝကျတော့ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတွေဖြစ်တာပေါ့ကွာ”

“နောင်ဘဝဆိုတာဟာက ဘယ်လိုဟာလဲဗျ”

“ဟာ မင်းဘာတွေ လျှောက်မေးတာလဲကွ”

“ဒါဖြင့် နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းဆိုတာကတော့ကော”

“ဟေ့ကောင်ကြက်တော၊ မင်းသိပ်ခွကျတဲ့ အကောင်လေးပဲ”

“ကျွန်တော်မသိလို့ သိရအောင် မေးတာပဲခင်ဗျာ”

“ဒါတွေ ငါ့လာမမေးနဲ့ကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို သွားမေးရမှာလဲ”

“မင်းအမေ့လင် ဘုန်းကြီးကို သွားမေးကွာ။ တယ်လေ ငါပြောလိုက်ရရင် ကဲ မင်းသွားတော့ သွားတော့”

နောင်တမလွန်ဘဝနှင့် နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ အကြောင်းအရာများကို ခူလာခဲ့သည်ထက် ကြောက်လန့်ပုံရသော ကိုရင်ကြီးသည် ကြက်တောအား သူ့အခန်းတွင်းမှ မောင်းထုတ်ခြင်းပြုသဖြင့် ကြက်တောသည် ထွက်လာခဲ့ရပေ၏။

ကြက်တောသည် အမှန်ကိုသိရှိလိုသည့်အတွက် သူ့အမေသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် သေမနေလိုက်ရသေးဘဲ ဘုန်းကြီး၏မယား အဖြစ်ခံလိုက်ရသေးတော့၏။

အကယ်၍ သူ့အမေသည် ဘုန်းကြီး၏တကယ့်မယားသာ ဖြစ်ခဲ့ရမူအလွန်

တရာကောင်းမွန်သောကျောင်း၌ အလွန်တရာကောင်းမွန်စွာစားသောက်၍ နေထိုင်ရမည် လောဟု ကြက်တောသည် အတွေးခေါင်လိုက်ချေသေး၏။

(၄)

ကြက်တော၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝသက်တမ်း၌ သူ့အားပိုင်းဝန်း နှိမ်နင်းကြသူများထဲတွင် ကပ္ပိယကြီးနှင့် ကိုရင်ကြီးတို့အပြင် ဦးပွင်းကြီးတစ်ပါးလည်း ရှိပေသေး၏။ ကြက်တောကျောင်းသို့ရောက်စက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုန်းကြီးသည် ကြက်တော စာအံတန်းရတနာရွှေချိုင့်သို့ရောက်ရှိသောအခါ ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် စောစောက ကြက်တောအားနှိပ်ခဲ့သော ဦးပွင်းကြီးသည် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအမွေ ကို ရရှိလေသည်။ ထိုဦးပွင်း ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဖြစ်လာခဲ့ပြီး နောက်များမကြာမီအတွင်း ကြက်တောသည် ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ခေါင်းနှင့်ပြေးခဲ့ရ၏။

ထို ဦးပွင်းနှင့်ရန်စဖြစ်ရသော အကြောင်းမှာ ကြက်တော၏ အပြစ်ဟူ၍တော့ ကျွန်တော်မယူဆမိပေ။ ထိုသို့ မယူဆမိသည့်အတွက် ဦးပွင်း၏ အပြစ်ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်သည် မဆိုလိုပေ။ အဆင်မပြေမှုလောက်သာ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။

အကြောင်းအရာကို အနည်းငယ်ဖော်ပြဖို့ကောင်းလိမ့်မည်ထင်၍ ကျွန်တော်သည် ရေးသားဖော်ပြခြင်းပြုလို၏။

ထိုဦးပွင်းဘွဲ့မှာ ဦးနန္ဒိယဖြစ်လေ၏။ ဦးနန္ဒိယသည် မူလက သာဓကတရားသား မဟုတ်ပေ။ သူသည် ဦးနန္ဒိယဘဝသို့ မရောက်လာမီက သာဓကတရားနှင့် ခရီးငါး တိုင်ခန့်ဝေးသော ချောင်းဆုံရွာမှ ကိုထွန်းခိုင်ဆိုသူဖြစ်ပေသည်။

ထွန်းခိုင်သည် ရုပ်ရည်သပ်ရပ်၍ သန်မာသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဥစ္စာ ပစ္စည်းက မရှိသောကြောင့် ချောင်းဆုံရွာ မြေပိုင်ရှင် ဦးသာဝအိမ်တွင် စာရင်းငှားပြု လုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသူဖြစ်သည်။ မြေပိုင်ရှင်ဦးသာဝသည် ပိုက်ဆံ ကြေးငွေပေါများသူဖြစ်သဖြင့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်တွင် ၎င်း၏သမီးသာသာမျှရှိ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားမယားမြှောက်ခဲ့ရာ ၎င်းအသက် (၇၀)ခန့်တွင် ၎င်း၏မယားဖြစ်သူမှာ အရွယ်ကောင်းတုန်းဖြစ်နေ၏။ လေးဆယ်ပင် မရှိတတ်သေး။ ထိုအခါ ဦးသာဝ၏မယား မရွှေတင့်သည် ၎င်း၏လင် သက်ကြားအိုမသိအောင် အိမ်တွင် ငှားရမ်းခိုင်းစေသော ထွန်းခိုင်နှင့် ရည်ငံဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသို့ မရွှေတင့်သည် ထွန်းခိုင်နှင့် ရည်ငံဖြစ်ပျက်လာသောကြောင့်ကို ၎င်း၏သက်ကြားအိုသည် ရိပ်မိသော အခါ သေနတ်ဆွဲကိုင်ခြင်းပြုသဖြင့် မရွှေတင့်သည် ထွန်းခိုင်အား ပွင်းအမအနေနှင့် ပွင်းခံပေး၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပို့ထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ထိုဘယာဘေးကြောင့် ထွန်းခိုင်ဘဝမှ နန္ဒိယဘဝသို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့ရသော ဦးနန္ဒိယနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကြက်တောတို့ စတင်ဖြစ်ပွားရသောကိစ္စမှာ အခြား တော့မဟုတ်။ ဦးသာဝသေဆုံး၍ မှဆိုးမဖြစ်လာခဲ့ရသော ပွင်းအမကြီး မရွေ့တင့် သည် ၎င်း၏ နေထိုင်ရာချောင်းဆုံရွာမှ တကူးတက ဥပုသ်အပတ်တိုင်း ဦးနန္ဒိယရှိရာ သာကေတကျောင်းသို့ ဥပုသ်လာစောင့်ရခြင်းမှ ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရသော အဆင်မပြေမှု ကလေးသာဖြစ်ပေသည်။

ပွင်းအမကြီးဒေါ်ရွှေတင့်နှင့် ဦးနန္ဒိယတို့၏ အတွင်းရေးကို သေဆုံးသွားသူ မြေပိုင်ရှင်ဦးသာဝမှလွဲလျှင် မည်သူတစ်ဦးမျှ မသိရှိခဲ့ကြပေ။ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးသာ သိရှိ၍ ပီပီရီရီနေထိုင်ကြသဖြင့် ဘေးမှရိပ်မိရန်ပင် ခဲယဉ်းလှပေ၏။

ပွင်းအစ်မကြီးဒေါ်ရွှေတင့်သည် ဥပုသ်အပတ်တိုင်း ဦးနန္ဒိယရှိရာ သာကေတ ကျောင်း၌ လာရောက်ဥပုသ်သီတင်းတည်ဆောက်လေ့ရှိခြင်းကို အများတကာက ရိုးရိုး သားသားပင်မှတ်၍ ချီးမွမ်းကြလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခုခုသော ဥပုသ်သီတင်းပတ်၌ ကျောင်းနောက်ဖေးဘက် ငှက်ပျောတောထဲ၌ ဦးနန္ဒိယနှင့် ဒေါ်ရွှေတင့်တို့ နှစ်ယောက်အား အလွမ်းသယ်နေကြသည်ကို ကြက်တောက တွေ့သွားခဲ့ရာမှ ကြက်တောတို့၏ ရန်စသည် ဖြစ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကြက်တောသည် ထိုလွမ်းဆွတ်စရာ ဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံးကြည့်ရှုခဲ့ရ ပြီးနောက်၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးနန္ဒိယအခန်းသို့ဝင်သွားပြီးလျှင် ၎င်းဖြစ်ခဲ့ရသောအဖြစ် ကို သေချာအောင် ဦးနန္ဒိယကိုပင် မေးမြန်းခြင်းပြုလေတော့သည်။

“မနေ့က ညနေစောင်း ကျောင်းနောက်ဖေးက ငှက်ပျောတောထဲမှာ ဦးပွင်းကို တပည့်တော်တွေပါတယ်” ဟု ကြက်တောက ရိုးသားစွာပြောဆိုလိုက်ရာ ဦးနန္ဒိယသည် မျက်လုံးပြူး၍သွားလေသည်။

“ပွင်းအမကြီးက ဦးပွင်းခေါင်းကိုပွတ်ပေးနေတာက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးပွင်းရဲ့”

“ဟဲ့ကောင် မင်းမဟုတ်က ဟုတ်ကဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ငါဘုန်းကြီး သွားလျှောက်လိုက်လို့ အရိုက်ခံထိနေဦးမယ်”

“ဦးပွင်းက ဘာလိမ့်နေတာလဲ။ တပည့်တော် အကုန်လုံးမြင်ပါတယ်”

ဦးနန္ဒိယသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြန်လေ၏။

“ပွင်းအမကြီးရဲ့ နဖူးကိုတောင် ဦးပွင်းက စမ်းကြည့်နေသေးတယ် မဟုတ် လား”

ဦးနန္ဒိယသည် ကြက်တော၏ သျှောင်ထုံးကိုဆွဲလေ၏။

“မင်းမဟုတ်တာ မပြောနဲ့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ၎င်းအိပ်ရာအောက်မှ စားမြောင်ကို

ထုတ်ယူပြီးလျှင် ကြက်တောအားခြောက်လှန့်လေ၏။

“မင်းနောက်တစ်ခါ ဒီအကြောင်းပြောရင် ဟောဒီစားမြှောင်မြင်သလား၊ အဲ ကြပ်ကြပ်သာမှတ်ထား။”

ကြက်တောသည် ချွန်ထက်သော စားမြှောင်ကို ကြောက်သဖြင့် “ကြောက်ပါပြီတုရား၊ တပည့်တော်မပြောတော့ပါဘူး။” ဟုထိတ်လန့်စွာ ရှိခိုးတောင်းပန်လေ၏။

သူသည် ဦးပွင်းဦးနန္ဒိယ၏ စားမြှောင်ကို အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် နောက်တစ်ခါပြောဆိုဖို့ဝေးစွ။ ဥပုသ်အပတ်အတိုင်း ကျောင်းနောက်ဖေးဘက်ရှိ ငှက်ပျောတောဘက်သို့ပင် မျက်စောင်းထိုး၍ပင် မကြည့်ရဲတော့ပေ။

(၅)

ကြက်တော၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝဟု ခေါ်ဆိုထားရသော ကပ္ပိယ အသေးစားဘဝသည် သက်သာလှသည်တော့ကား မဟုတ်ပေ။ ဝါတော် ၄၀ကျော် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးကလွဲလျှင်သူ့အား မလိုမုန်းထားကြသူများ၏ အကြား၌ ဖိနှိပ်နှင်းခံရရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။ ကြက်တောအား ညာတာကြင်နာခြင်းရှိသူမှာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသာ ရှိသောကြောင့် ဦးပွင်းနန္ဒိယ၊ ကိုရင်ကြီး ဝါသဝနှင့် ကပ္ပိယကြီးဦးဆိတ်တို့သည် ဘုန်းကြီး၏ မျက်ကွယ်ရာ၌ သူ့ကို အမြဲတစေ ရိုက်နှက် ခြိမ်းခြောက်ကြ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားသည် လူလုပ်ရန် မဟုတ်သော်လည်း ဘုန်းကြီးလုပ်ရန် စာပေပရိယတ္တိကိုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ သင်ကြားကြရသည်ဖြစ်သော်လည်း ကြက်တောတစ်ယောက်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ လေးငါးခြောက်နှစ်မျှ နေထိုင်ခဲ့ရ သည့်တိုင်အောင် စာသင်ခဲ့သည်ဟူ၍ကား မရှိလှပေ။ ကျောင်းဝတ်ကိုသာ မနားမနေ ပြုလုပ်နေရသောကြောင့် သူသည် ရတနာရွှေချိုင့်ထက် မတက်နိုင်ခဲ့ပေ။

ဆွမ်းခံထွက်၊ ရေခပ်၊ သပိတ်ဆေး၊ သင်္ကန်းလျှော်၊ ကနုတ်ဆေး၊ မြက်နုတ်၊ ဘဲမြက်လှုံ၊ ကြမ်းတိုက်၊ ဆွမ်းတော်တင် စသော ဘုန်းကြီးကိစ္စ၊ ကျောင်းကိစ္စနှင့် ဘုရားကိစ္စများကိုသာ ပြုလုပ်နေရသည်နှင့် အချိန်က ကုန်၍ကုန်၍ သွားသောကြောင့် ကြက်တောသည် သင်ပုန်းကြီးကုန်ရန် နှစ်ဝါဆိုခဲ့ရ၏။

ထိုကဲ့သို့ စာလည်း ကောင်းကောင်းမသင်ကြားရ၊ ကျောင်းဝတ်ကိုသာ မနား မနေပြုလုပ်နေရသည်နှင့်လည်း မပြီးလိုက်သေးဘဲနှင့် ကပ္ပိယကြီးများတို့၏ ညှဉ်းပန်း ခိုက်နှက်မှုများကို နာနာကျင်ကျင် ခံရတတ်သောအခါများ၌ ကြက်တောသည် ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှ စွတ်ရွတ်ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်စိတ်ကူးခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီး

ကျောင်းမှ ထွက်ပြေးပြန်လျှင်လည်း နေစရာ၊ စားစရာကို မမြင်သောကြောင့် ထို အကြံ အစည်မှာ လက်တွေ့ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

သို့နှင့် ကြက်တောသည် တစ်စထက်တစ်စ အရွယ်ရောက်၍လာခဲ့လေရာ ရှင်ပြုဖို့ အချိန်သည် ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံ သားယောက်ျားများအား ရှင်သာမဏေအဖြစ် သာသနာ့ဘောင်သို့သွတ်သွင်းချီးမြှင့်ရိုးရှိသော်ငြားလည်း မိဘမဲ့ ကြက်တောအား အဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကများ သာမဏေအဖြစ် ချီးမြှင့်ကြပါ မည်နည်း။

ကြက်တောသည် အများနည်းတူ ရှင်သာမဏေဖြစ်ချင်၏။ သူနှင့် ရွယ်တူတန်း တူများသည် သူ့မျက်စိအောက်၌ သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်ရောက်ကြပြီးနောက် အသီးသီး ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကြက်တောသည် ငေး၍သာကြည့်နေ ခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်တောသည် တွေးကြည့်၏။ သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက် ကများ ရှင်ပြုပေးခဲ့လျှင် သူသည် သာသနာ့ဘောင်မှ ဘယ်သောအခါမှ မထွက်တော့ ဘဲ မသေမချင်း ဘုန်းကြီးလုပ်သွားဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။ သူသည်သာသနာ့ဘောင်၌ တစ်သက်ပန် နေထိုင်ရလျှင် စားသောက်နေထိုင်ဖို့အရေးအတွက် ဘာမျှပူပင်ကြောင့် ကြစရာ မလိုကြောင်းလည်း စဉ်းစားမိပေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏အတွေးနှင့် စိတ်ကူး တို့သည်လည်း လက်တွေ့ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ သူ့အား ရှင်ပြုနိုင်ရန် အတွက် သင်္ကန်းတစ်စုံနှင့် ငှက်ပျောတစ်ပွဲကို တာဝန်ခံပေးမည့်သူ မရှိခဲ့သောကြောင့် တည်း။

တစ်စထက်တစ်စ အသက်အရွယ်ကရလာ၍ လူပျိုပေါက်ကလေးဖြစ်လာ သည့်တိုင်အောင် သာမဏေဖြစ်ရဖို့အရေးက လမ်းမမြင်မိသောအခါ ကြက်တောသည် ကောင်းစွာ မကျန်းမာနေပြီဖြစ်သော ဆရာတော်ဘုန်းကြီးအား ၎င်းသည်သာမဏေ ဝတ်လိုကြောင်းကို မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် လျှောက်ထားတောင်းပန်ခြင်းပြုမိလေ၏။ အိပ်ရာထက်၌ ကောင်းစွာမထိုင်နိုင်သော ဘုန်းကြီးသည် မိဘမဲ့ကျောင်းသား ကြက်တော အတွက် များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးက ၎င်းနေထိုင်ကောင်း သောအခါ ကြက်တောအား ရှင်သာမဏေအဖြစ် ချီးမြှင့်ပေးမည်ဟု နှစ်သိမ့်ပြောကြား ခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်ဘုန်းကြီးထံမှ ထိုကဲ့သို့ကတိပေးစကားကိုကြားရပြီးသောအခါ ကြက်တောသည် ပျော်ရွှင်နေမိပေ၏။ သူ့ အလွန်တရာ မျှော်မှန်းတပ်မက်နေသော ရှင်သာမဏေဘဝကို ရရှိတော့မည်ဖြစ်၍ ကြက်တောသည် အားရဝမ်းသာစွာနှင့် ၎င်း ၏ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ သာမန်ကို ထိုအကြောင်းအား ပြောကြားခဲ့သေး၏။

“ဟေ့ အစ်ကိုကြီးသာဖန်၊ ငါ့ကို ဘုန်းကြီးက သူမလာတဲ့နေ့ကျရင် သင်္ကန်းဆီးပေးမတဲ့ကွ” ဟု ဆွမ်းခံမှအပြန် နွားကျောင်းနေသော သူ၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲကိုသာဖန်အား လမ်းတွေ့သဖြင့် ကြက်တောသည် အားရဝမ်းသာ ပြောကြားလိုက်၏။

“ဟေ့ ဟုတ်လား ဒါဖြင့် မင်းတော့ ဟန်တာပဲကွ”

“ငါတော့သင်္ကန်းဆီးပြီးရင် ဘယ်တော့မှ လူမထွက်တော့ဘူးကွ”

“တကယ်လားကွ ကြက်တောရ”

“တကယ်ပါကွ ကိုကြီးသာဖန်ရဲ့။ ငါတော့ အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်ခင် ကိုရင်ဘဝနဲ့နေသွားပြီး နှစ်ဆယ်လဲပြည့်ရော ရဟန်းဘောင်ဘက် တက်လိုက်မှာပဲ”

“မင်းက ဘုန်းကြီးလုပ်တော့မလို့လား”

“အေးပေါ့ကွ”

“ဘာစိတ်ကူးနဲ့များလဲကွာ”

“ငါလို နေ့ကပြန်လှည့်ကြည့်လို့မှ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှမရှိတဲ့ အကောင်အတွက် ဘုန်းကြီးလုပ်ရတာက အနေရအစားရလဲချောင်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကလေး ဘာကလေးလဲ ရချင်ရဦးမယ်”

ကြက်တောသည် လူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် အသက်ရှင်ရေးအတွက် ကျပ်တည်း ခက်ခဲလှသော ၎င်း၏ဘဝကို သိရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သာမဏေဖြစ်ရသော အခါ၌ ထိုမှတစ်ဆင့်တက်၍ တစ်သက်တစ်လျှာဘုန်းကြီးဝတ်ရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည်ဘုန်းကြီးဖြစ်ဖို့ဝေးစွ။ သာမဏေပင် မဖြစ်လိုက်ခဲ့ရသော အကြောင်းသည် ဖြစ်ပျက်လာခဲ့ရလေ၏။ ထိုအကြောင်း ဆိုသည်မှာ အခြားတော့မဟုတ်။ ကြက်တောအား ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းချီးမြှင့်ပေးမည်ဆိုသော ဆရာတော်ဘုရား နာမကျန်းဖြစ်လာရာမှ ရုတ်တရက်ပျံလွန်တော်မူသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုန်းကြီး ပျံလွန်တော်မူသွားသောအခါ၌ သာမဏေတစ်ဦးနှင့် အနီးအနားရွာများမှ ဆရာတော်ဘုန်းကြီး၏ တကာနှင့် တပည့်သားမြေးတို့သည် လောင်တိုက်ကြီးများကို ငွေကြေးအကုန်အကျခံကာ ဆောက်လုပ်၍ ပွဲလမ်းသဘင် အမျိုးမျိုးဖြင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကို ပြုလုပ်ကြကုန်၏။

တောဘုန်းကြီးပျံသည် ထုံးစံအတိုင်း အလွန်တရာစည်ကား၏။စီးပွားရေး ချိုင်၍ ပွဲလမ်းသဘင် ခေါင်းပါးသော အရပ်ဖြစ်သောကြောင့် ဘုန်းကြီးပျံသည် ဘုန်းကြီးပျံနှင့် မတူတော့ဘဲ ပျော်ပွဲလန်းပွဲနှင့်တူနေ၏။ မည်သည့် အကြံအကြားမှ ရှာဖွေတူးဖော်လာရမှန်းမသိသော ပိုက်ဆံကလေးများကို စုဆောင်းကာ လောင်တိုက် ပြာသာဒ်ကြီးများ၊

ခုံးပျံနှင့်ဆင်ရပ်ကြီးများကိုပြုလုပ်ကြပြီးသည့်နောက် မီးရုံ့ပစ်လိုက် ကြကုန်၏။
 သာဓကတရားများသည် ဘုန်းကြီးပျံ၌ သူ့ထက်ငါအပြိုင်အဆိုင်ပျော်ပါး
 နေကြစဉ် ကြက်တောတစ်ယောက်သည် ၎င်းဘာသာတစ်ယောက်တည်း ဝါးကျောင်း
 ပေါ်၌ ကုပ်နေ၏။ သူ့အဖို့ မျှော်လင့်ခြင်း ဆုံးရှုံးသွားပေပြီ။ ၎င်းအပြင်လည်း သူမုန်းတီး
 ရွံရှာသော ဦးနှစ်နှစ်သည် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဖြစ်လာတော့မည်ဖြစ်၍ သူသည်
 ဤကျောင်း၌ ကပ်ရပ်နေ၍ကော ရပါဦးမည်လော။

သာဓကတရား ကိုလူပျိုတို့သည် ၎င်းတို့၏ဘုံကေကို အုန်းဆီရွှေနေအောင် လူး၍
 ဘုန်းကြီးပျံ၌ လူပျိုလုပ်ကောင်းနေကြစဉ် ကြက်တောသည် ၎င်း၏ပြေးပေါက် နှင့်
 ထွက်ပေါက်ကိုရှာဖွေနေရရှာ၏။

ဘုန်းကြီးပျံပွဲပြီး၍ အရိုးကောက်ပြီးသောအခါ တစ်ကြိမ်က ကြက်တောအား
 ဓားမြှောင်နှင့် ခြောက်၍ နှုတ်ပိတ်ခဲ့သော ဦးနှစ်နှစ်သည် ကျောင်းထိုင်ရာထူးကို ဆက်ခံ
 လေ၏။ ထိုသို့ ဦးနှစ်နှစ်သည်ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအမွေကိုခံယူ၍ သုံးလခန့်အကြာတွင်
 ကြက်တောသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ခေါင်းနှင့်ဆင်းပြေးရ၏။

အကယ်၍သာ ဆရာတော် ဦးနှစ်နှစ်သည် ကြက်၌ မကျက်တကျက်ကို ၎င်း
 ကိုယ်တိုင် ဓာတ်မီးဖိုကလေးနှင့် ၎င်း၏အခန်းတွင်ပြုတ်၍ နွားနို့နှင့်မွန်းလွဲဘက်တွင်
 စားသောက်ကြောင်းကို ကြက်တောသည် ကောင်းစွာသိရှိနေသည့်အတိုင်း တစ်စုံ
 တစ်ယောက်ကို ပြောကြား၍ ဦးနှစ်နှစ်သည် သိရှိခဲ့ပါမူ ကြက်တောသည် သာဓကတရား
 ၌ပင် နေနိုင်ဖို့ ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။ ဦးနှစ်နှစ်သည်တစ်ခုလုံးကို အစိုးရပြီးကာမှ
 ချောင်းဆုံရွာက ပဉ္စင်းအမကြီးဒေါ်ရွှေတင့် ကျက်သရေခန်းထဲဝင်၍ အဘယ်အထိ
 သောင်းကျန်းလိုက်ပုံများကို ကောင်းစွာသိရှိနေသော ကြက်တောသည် နှုတ်မငြိမ်တတ်ခဲ့
 ပါမူ ကြက်တောသည် အရိုးနှင့်အသား အိုးစားကွဲသွားပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းအရာများကို ကြက်တောသည် ဘာမျှပြောဆိုခြင်း
 မပြုခဲ့ပေ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ၌ ဤမျှခံခဲ့ရသော ကြက်တောတစ်ယောက်၏
 ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ပါဟု နာနာကြီးကြီးနှင့် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောဆိုနေခြင်းကို ယခင်က
 ကျွန်တော်သည် နားမလည်နိုင်သလိုရှိခဲ့သော်လည်း ၎င်း၏ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ
 ကို သိရှိလာရသောအခါ၌ ချိန်ဆလာနိုင်ခဲ့ပေ၏။

ဗုဒ္ဓ၏သားမြေး ဖြစ်ရာချင်လွန်း၍ သင်္ကန်းတစ်စုံနှင့် ငှက်ပျောတစ်ပွဲလောက်
 ကို တကုန်ခံမည့်သူတော်ကောင်းအား အဘယ်ကဲ့သို့မျှရှာဖွေ၍ မရနိုင်ခဲ့သော
 ကြက်တောတစ်ယောက် ဒိဋ္ဌိကြီးအဖြစ်နှင့် သေဆုံးသွားရခြင်းသည် ကြက်တော၏

အညကြ

အဆိုလော။

“ကျုပ်ကို ဒီအကြောင်းတွေမမေးပါနဲ့လို့ဆိုနေဗျာ” ဟူ၍ ကြက်တော မကွယ်လွန်မီက ခါးခါးသီးသီးပိတ်ပင်ပစ်ခဲ့သော စကားကလေးများကို ကျွန်တော်သည် ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့တော့သည့်အတွက် ကြက်တော၌ ပရလောကချုပ်ခဲ့၏။ တမလွန်ဘဝလည်း မရှိတော့။

ယခင်က ဘာသာတရားမရှိဟု ကြေညာသော ကြက်တော၌ ထူးခြားရဲရင့်သော အဘိဓမ္မာတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုအထင်ကြီးခဲ့မိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ အယူအဆသည် ယခုအခါ၌ မှားယွင်းခဲ့လေပြီ။

ကြက်တော၌ လူတစ်ယောက်အဖြစ် အသက်ရှင်ရှာသော သူလိုငါလို အဘိဓမ္မာထက် ထူးခြားသော ဘာအဘိဓမ္မာမျှမရှိ။

လောလောဆယ်နေရစားရဖို့အတွက် ကြံစည်နေရသောကြောင့် ကြက်တော၌ တမလွန်ဘဝလည်းချုပ်နေ၏။ ထိုကာလ၌ ပရလောကဆိုသည်မှာ ကြက်တောအတွက် ဘာသွားလုပ်ရဦးမည်နည်း။

ကျပန်း အလုပ်သမား ကြက်တော

(၁)

သာကေတဦးနန္ဒိယသည် အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ရှိသောအခါ ၎င်း၏ငယ်ကျိုးငယ်နာကို အတွင်းကျကျသိရှိနေသော ကျောင်းသားကြီး ကြက်တောအား ၎င်း၏ပိုင်နက်အတွင်းမှ ကန်ထုတ်လိုက်သောကြောင့် ကြက်တောသည် လူတစ်ယောက်အဖြစ် ၎င်း၏ အသက်ရှင်တည်တံ့နိုင်ရေး တိုက်ပွဲကြီးကို စတင်တိုက်ခိုက် ခြင်းပြုရပေတော့၏။ အကယ်၍သာ ကြက်တောသည် ၎င်းနှင့်ဘဝတူချင်းဖြစ်ကြသော ကိုရင်ကြီးဝါသဝနှင့် ကပ္ပိယကြီးများတို့ကဲ့သို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စားနေတတ်ခဲ့လျှင် သူသည် ကျပ်တည်းပင်ပန်းလှသော လူ့ဘဝတိုက်ပွဲကို ယခုကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်ရစရာအကြောင်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ အလိုက်သင့်အလျားသင့် ဦးနန္ဒိယဘုဦးပေးတတ်သော ကြက်ဥမကျက်တကျက်ကို ကျောင်းသားလိမ္မာ ဘုန်းကြီး အာပတ်လွတ်ဆိုသော စကားအတိုင်း ကြည့်ရှုလုပ်ကိုင်ပေးတတ်လျှင် တစ်နေ့သောအခါ ကြက်တောအား သာကေတရွာသားများသည် ခူးတုပ်ရှိခိုးကြရဖို့ အလားအလာများစွာရှိပေ၏။ သူသည် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်စရာကို ဆွေ့ရမည်မဟုတ်ဘဲ သက်သက်သာသာနှင့် အဆီအဆီမို့တို့ကို ဦးဦးဖျားဖျားစားသောက်နေရဖို့သာရှိပေ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တော၌ ငြိမ်ငြိမ်မနေတတ်သော ဝသီရှိခဲ့၏။ မသိတာကိုသိချင်၍ မတော်တာကို ပြောတတ်သော အကျင့်ကလေးများက ၎င်း၏ကြီးပွားရန် အလားအလာကို ပိတ်ပင်ခဲ့ပေသည်။

ကြက်တောသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှထွက်၍ သာကေတရွာအတွင်းသို့ဝင်လာသောအခါ ၎င်းအား အဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ လက်ခံလိုသော အမှုအရာကို မပြုကြပေ။ သူသည် ရွာဦးမှ ရွာဖျားအထိ ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း သူ့အား

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

အသိအမှတ်ပြုကြမည့် လူများကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေရင်းလျှောက်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင်မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ကြက်တောအား လူရာသွင်းလျက် အရေးတယူ မေးမြန်းခြင်းမပြုကြပေ။ လမ်း၌ တွေ့သောလူများကပင် သူ့အား မသိချင်မမြင်ချင် ပြုသွားကြ၏။

ကြက်တောသည် အခက်အခဲများကို စ၍တွေ့ရပေပြီ။ အဘယ်ကြောင့် သာဓကတရားများသည် သူ့အားယခုကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းကားကား ပြုလုပ်နေကြရ သနည်း။ ကြက်တောသည် ၎င်းတွေ့ရသော အခက်အခဲကို နားမလည်သဖြင့် စဉ်းစား ကြည့်မိ၏။ သူသည် သာဓကတရားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ထိုရွာသားများ သည် သူ့အား အဘယ့်အတွက်ကြောင့် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဆက်ဆံနေကြသနည်း။

ကြက်တောသည် ရွာဖျားမှ ရွာဦးသို့ လျှောက်ပြန်လေ၏။ သူကြီးအိမ်မှ ခွေး သုံးလေးကောင်ကထွက်၍ သူ့အားဟောင်ကြခြင်းထက်လွဲ၍ အဘယ်သူတစ်ဦးတစ် ယောက်ကမှ အသိအမှတ်ပြုတုံ့ပြန်ခြင်းကို သူသည် မရရှိခဲ့ပေ။ သူသည် သူ့ကိုယ်ကို ပင် သံသယရှိလာ၏။ သို့ရာတွင် အဘယ်ကဲ့သို့သော သံသယဟူ၍တော့ သူ့ကိုယ် တိုင်မခွဲခြားတတ်ပေ။ သို့ရာတွင် စိတ်အားတော့မလျှော့မိသေး။ ရွာဦးမှပြန်လှည့်၍ ရွာဖျားသို့ နောက်တစ်ခေါက် လျှောက်ပြန်၏။ သည်တစ်ခေါက်၌လည်း သူကြီးအိမ် မှ ခွေးသုံးလေးကောင်ကသာ ကြက်တောအား အသိအမှတ်ပြုသောအနေနှင့် ထွက်၍ ဟောင်ကြ၏။ သို့နှင့်သာ သူသည် ရွာဖျားသို့ ရောက်ရပြန်၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုမည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှတော့ အရေးမလုပ်ခဲ့ကြ။

ကြက်တောသည် အခံရခက်သလိုရှိလာ၏။ သူသည် သူ့အားအရေးမလုပ် ကြသူများကို ခံပြင်းမိ၏။ သာဓကတရားတစ်ယောက် ပုဆိုးကွင်းသိုင်းကာ လျှောက် ၍ဆဲရလျှင် ကောင်းမည်လောဟု သူသည် စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့လျှောက် ဆဲလျှင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် အထူးအာဏာရသော သူကြီးမင်းကဖမ်း၍ ထိပ်တုံး ခတ်သော် မခက်လော။ သာဓကတရားသူကြီးမင်းသည် ဂျောဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ စာချွန် တော်ရရှိထားသော သူကြီးဖြစ်ပေ၏။ နယ်နယ်ရရမဟုတ်။ လယ်ခွန်တော် မပေးနိုင် သူများအား ထိပ်တုံးခတ်ခဲ့ဖူး၏။ တစ်ရာကိုးတစ်ရာတစ်ဆယ်လုပ်၍ ထောင်ချပစ် ဖူး၏။ နယ်နယ်ရရသူကြီးတော့ မဟုတ်။ ၎င်းအပြင်သူကြီးမင်းသည် မြို့အုပ်မင်းကအစ ဌာနအုပ်နှင့် စာသင်တို့အထိ ပေါက်ရောက်သူလည်း ဖြစ်၏။

ကြက်တောသည် ခံပြင်းလှသောစိတ်ကြောင့် ပုဆိုးကွင်းသိုင်းကာ ရွာရိုး လျှောက်၍ ဆဲရေးခြင်းပြုရန်အမှုကိုမျှသိပ်ခဲ့ရပေ၏။ သူသည် ရွာဖျားဘက်ရှိ ညောင် ပင်ရင်းတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည့်အရေးကို စဉ်းစားကြည့်

အညကြ

လေ၏။ လောလောဆယ်အားဖြင့် သူသည် မှီခိုနေထိုင်ဖို့နေရာလို၏။ ထမင်းတစ်လုတ် မှန်မှန်စားရဖို့ အရေးကြီးသေး၏။ ထိုနေရာနှင့် ထမင်းတစ်လုတ်ကိုမည်သည့်နေရာ၌ ရှာဖွေခြင်းပြုရပါမည်နည်း။

ယခုအခါ၌ သူမွေးဖွားကြီးပြင်းရာ သာကေတအရပ်သည် သူ့အား သူ့စိမ်း တစ်ရံ ဆံကဲ့သို့ လျစ်လျူရှုချေပြီ။ အဘယ့်အတွက်ကြောင့်များ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်နည်း။ ကြက်တောသည် ညောင်ပင်ရင်းတွင် ခြေပစ်ထိုင်ရင်း တွေးတောကြည့်မိ၏။ သူသည် သာကေတရွာသားများဖြင့် ဆန့်ကျင်သောအမှုကို ဘာတစ်ခုမျှလည်း မပြုခဲ့မိစဖူးပေ။ သူ့အဖြစ်သည် ဆန်းကြယ်၍ နားလည်ခက်လှသည်ဟု ကြက်တောကထင်လေ၏။

သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် ၎င်း၏လူပါးမဝသေးသော အဖြစ်ကိုတော့ ရိုးသားစွာပင် နားမလည်ရှာပေ။ အကယ်၍သာ ဦးနှုန်းယသည် သာကေတရွာသားများ အပေါ်၌ သူ့အကြောင်းလုပ်ကြံ၍ ချောက်တွန်းထားသောအဖြစ်ကိုသာ သူသည် ရိပ်မိ တတ်ခဲ့လျှင် သူရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာကို ကြက်တောသည် အလွယ်တကူနှင့် ရှင်းလင်းနားလည်သွားစရာရှိပေ၏။ တောရွာ၌ ဘုန်းကြီးနှင့်သူကြီးတို့သည် အာဏာ ရှင်များဖြစ်ကြသည်ပင် မဟုတ်လော။

ပစ္စက္ခဘဝကို သူကြီးကစိုးပိုင်၍ နောင်တမလွန်ဘဝကို ဘုန်းကြီးကအပိုင်စား ၏။ သာကေတရွာသူကြီးသည် ဦးနှုန်းယပြောသ၍ ပြီးနေသောအခါ၌ ထိုအာဏာရှင် နှစ်ပါး၏လက်ချက်မှ မည်သို့ရုန်းကန်ထွက်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဘုန်းကြီးနှင့်သူကြီးပေါင်း၍ ချလိုက်ကြသည်ကို ရိုးသားသော ကြက်တောသည် မသိရှာ။ သူသည် စိုးမိုးသော လူတန်းစားချင်း အကျိုးတူပေါင်းဖက်တတ်သော သဘာဝကို မည်ကဲ့သို့သိရှိနားလည်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူသည် ရတနာရွှေချိုင့်လောက် သာ သင်ဖူးသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်၏။ လူမှုဆက်ဆံရေး ဝိဇ္ဇာပညာရပ်နှင့် နိုင်ငံရေး သိပ္ပံပညာရပ်များကို အဘယ်သို့တတ်သိနိုင်ပါမည်နည်း။

ကြက်တောသည် မည်ကဲ့သို့မျှ မတွေးတတ်မကြံတတ်သည့်အဆုံး၌ ၎င်း၏ အထုပ်ကလေးကို ခေါင်းအုံး၍ ညောင်ပင်ရင်း၌ တရေးတမောအိပ်လေ၏။ ထိုသို့ ကြက်တောသည် အကျပ်အတည်းတွေ့သဖြင့် မကြံတတ်သောကြောင့် ညောင်ပင်ရင်း တွင် အိပ်ပျော်နေသည့်အခိုက် ညောင်ပင်ထက်မှရကွစိုးသည် ဆင်း၍လည်းမလာ၊ ကိုယ်ထင်လည်းမပြုခဲ့ပေ။

ကြက်တောသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိပ်မောကျနေခဲ့ရာ နေဝင်၍မှောင် လာသောအခါ အိပ်ပျော်ရာက လန့်၍နိုးလေသည်။ နိုးလျှင်နိုးချင်းသူသည် သူ၏ဘဝ ကို ချက်ချင်းသတိရမိ၏။

ညမိုးချုပ်သောကာလ၌ သူသည် အဘယ်မှာအိပ်ရမည်နည်း။ ၎င်းအပြင်သူသည် ညစာကိုမစားရသဖြင့် ဆာလောင်လျက်ရှိနေပေ၏။ ထိုကြောင့် သူသည် မှောင်နေသော ညောင်ပင်ရင်း၌ အတန်ကြာမျှ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ၎င်းငိုနေမိ၏။ ထိုသို့ ၎င်းနေရာက နောက်ဆုံး သူသည် ၎င်း၏ကိုကြီးသားဖန်ကို သတိရမိလေ၏။ သတိရသည်ဆိုသည့် တိုင်အောင် သူ၏ကိုကြီးသားဖန်မှာ သူ့အဖေဘက်က တော်စပ်သော အရိုးလေးအိမ်တွင် ကပ်ရပ်နေရသူဖြစ်သောကြောင့် သူကား အဘယ်သို့သော ကူညီစောင့်ရှောက်ခြင်းအမှု ကိုပြုနိုင်ပါမည်နည်း။ သို့ရာတွင် ကိုကြီးသားဖန်မှလွဲ၍ သူသည် အားထားစရာမမြင် သည့်အဆုံး၌ အထုပ်ကိုဆွဲကာ ညောင်ပင်ရင်းမှ လေးကန်စွာထလာခဲ့၏။

ထိုည၌ ကိုကြီးသားဖန်က သူ့အရိုးလေးမသိအောင် ကြက်တောအား အိမ်နောက် ဖေးဘက်တွင်ရှိသော ကောက်ရိုးပုံ၌ ဝှက်၍သိပ်ကာ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ခိုး၍ကျွေး ရှာ၏။

“မနက်လင်းအောင် မင်းဒီမှာနေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ အရိုးလေးရော၊ သူ့ယောက်ျား ကရော မင်းအိမ်ကိုလာရင်လက်မခံနဲ့လို့ပြောထားတယ်” ဟု သူ့ညီဝမ်းကွဲ ကြက်တော အား ကောက်ရိုးပုံတွင် ခိုးဝှက်ယူလာရသော ထမင်းနှင့် ဟင်းကလေးများကို ကျွေးမွေး ရှာရင်း ကိုသားဖန်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၏။

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ရွာသားတွေက ခုလောက် ဖြစ်ကုန်ကြရတာလဲ ကိုကြီး သားဖန်ရာ”

“သူကြီးကခေါ်ပြောတယ်ဆိုလား။ မပြောတတ်ဘူးကွာ”

“သူကြီးနဲ့ ငါနဲ့က ဘာမှမဖြစ်ဖူးဘဲနဲ့ ငါတော့နားမလည်ပါဘူးကွာ”

“ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူးကွာ”

“ဧကန္တ ဘုန်းကြီးက သူကြီးကို ခိုင်းပါထင်တယ်”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

“ငါ့ကို သူတို့က ဒါလောက်တောင်မှ မုန်းကြသတဲ့လား။ ကိုကြီးသားဖန်ရာ”

“ငါတော့ နားမလည်ပါဘူး ကြက်တောရာ”

“ငါဒီရွာမှာရှိနေရင် တစ်နေ့သူတို့ သောက်ကျင့်တွေ လျှောက်ပြောမှာစိုးလို့ ငါ့ကို ဒီရွာမှာ မနေနိုင်အောင်လုပ်ကြတာပါ”

“ဟုတ်တော့မှာပေါ့”

“သူကြီးကလည်း ဟိုမျောက်လွတ်ကုန်းရွာ ဓားပြတိုက်တုန်းက သူ့သေနတ် ပါတယ်ဆိုတာ ငါသိသွားလို့ ငါ့ကို မျက်မှန်းကျိုးကျိုးနဲ့ ရောပြီးချွတ်တာပါကွာ”

“ဟေ့ မျောက်လွတ်ကုန်းရွာတိုက်တာ တို့သူကြီးသေနတ်နဲ့လား။ ဒါကို မင်း

ဘယ်လိုသိတာလဲကွ”

“အဲဒီခါးပြတိုက်မယ့်ညက ဘုန်းကြီးက ငါ့ကို သူကြီးအိမ်စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ အသွား၊ သူကြီးအိမ်နောက်ဖေးပေါက်က လူသုံးယောက် သူနှစ်လုံးပြူးသေနတ် ထမ်းပြီးဆင်းသွားတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်မြင်ရတာပဲ”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“သူကြီးကလည်း ရပ်ရွာကာကွယ်ဖို့သေနတ်နဲ့ ခားပြတိုက်၊ ဘုန်းကြီးကလည်း ပဉ္စင်းအမကြီးနဲ့ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတာတွေကို ငါသိနေတော့၊ ဟုတ်ပါပြီ ကိုကြီးသာဖန်ရာ၊ ငါ့ကိုသူတို့ ဒီရွာမှာမနေနိုင်အောင် ဝိုင်းလုပ်ကြတာပါပဲ”

“ဒါထက် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“ငါ့မှာ ဘာပညာမှမရှိ။ ဘာအလုပ်မှလဲ မလုပ်တတ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ”

“ငါတော့ ခက်တာဘဲကွာ”

“ဟိုဘက်ရွာတွေက ရှိတဲ့အသိတွေဆီ သွားကပ်ပြီး ကပန်းလုပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“မင်းအတွက် ငါစိတ်မကောင်းဘူး ကြက်တောရာ”

“ဒီထက် ဘာမှတော့ မင်းလည်း တတ်မှမတတ်နိုင်တာ ကိုကြီးသာဖန်ရာ၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ မနက်မလင်းခင် ငါထွက်သွားပါမယ်၊ စိတ်သာချပါကွာ”

ကြက်တောသည် ထိုည၌ ကောက်ရိုးပုံတွင် အိပ်စက်ကာ နောက်တစ်နေ့ မိုးမလင်းမီပင် ၎င်း၏ကိုကြီးသာဖန်အားပြောခဲ့သော စကားအတိုင်း အထုပ်ကိုဆွဲကာ သာကေတရွာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရပေသတည်း။

(၂)

ကြက်တောသည် မည်ကဲ့သို့သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခြင်းအမှုဖြင့် ၎င်း၏ အသက်တစ်ချောင်းကို မွေးမြူ၍ လူလုပ်ရပါမည်နည်း။ ကြက်တော၌ မည်သည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာမှမရှိ။ သူသည် ရတနာရွှေချိုင့်ကိုပင် မကုန်စင်ခဲ့ပေ။ လယ်ထွန်ခင်းခတ် အလုပ်များကိုလည်း မတတ်ခဲ့ပေ။ တောလက်၌ လယ်ထွန်တတ်မှ ထမင်းတစ်လုတ်ကို အနိုင်နိုင်စားရပေသည်။

ကြက်တောသည် လူ့ဘဝတိုက်ပွဲကို ဤကဲ့သို့သော အနှောင့်အယှက် အခက်အခဲများနှင့် ချွတ်ယွင်းချက်များဖြင့် စတင်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေ၏။ ဖင်ကြားထဲသို့ ရွံ့အတောင့် လိုက်ဝင်အောင် ကန်ကျောက်ရုန်းနေရသည့် လယ်သမားသည်ပင် ထမင်းတစ်လုတ်ကို ဝဝမစားရသော တောလက်ကျေးရွာများ၌ ကြက်တောကဲ့သို့ ဖိုးသူညအတွက် အဘယ်သို့ရှိလိမ့်မည်နည်း။ သို့ရာတွင် အသက်ရှင်ခြင်းကို တပ်မက်သော လူသားပီပီ

ကြက်တောသည် ၎င်း၏အသက်ကလေးတစ်ချောင်းအား ၎င်းကိုယ်နှင့် အိုးစားမကွဲအောင် ၎င်း၌ရှိသော အားခွန်ဗလကလေးများဖြင့် ပြေးလွှားရုန်းကန်၍ ရှာဖွေစားသောက်ကာ အသက်တစ်ချောင်းကို မွေးမြူခဲ့ပေသည်။

သာကေတရွာမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက် ကြက်တောသည် သာကေတနှင့် ရွာနီးချင်းစပ်များတွင် တွေ့ကရာ ပေါက်ကရကျပန်း အလုပ်များကို ရှာဖွေ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ကြက်တောသည်အလုပ်လုပ်ခြင်း၌ ဝီရိယရှိ၏။ ဇွဲလည်း ကောင်း၏။ ထိုကြောင့် သူ့အားခေါ်ယူငှားရမ်း၍ ခိုင်းစေကြသော အလုပ်ရှင်တို့သည် ကြက်တောအား ကျေနပ်ကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အလုပ်ရှင်များကျေနပ်လောက်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သောကြောင့် ကြက်တောအား ငှားရမ်းခိုင်းစေလိုသော အလုပ်ရှင်များသည် တစ်စထက်တစ်စ များပြားလာခဲ့ပေ၏။

ကြက်တောအားအလုပ်ရှင်က ရေတစ်အိုးလောက် အထမ်းခိုင်းလျှင် ထိုအိမ်ရှင်၏ အိမ်ရှိ ရေအိုးများအားလုံး မပြည့်မချင်း ကြက်တောသည် မပင်မပန်းရေခပ်ပေး၏။ နွားချေးကျိုးခိုင်းသော အလုပ်ရှင်၏ နွားတင်းကုပ် ပတ်လည်များ၌ ပေါက်နေတတ်သော ချုံစပ်များကိုပါ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပေးတတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အလုပ်ရှင်ခိုင်းစေသော အလုပ်ထက် ကြက်တောသည် ပိုမိုလုပ်ကိုင်ပေးတတ်သော်လည်း ၎င်း၏လုပ်ခအတွက် အလုပ်ရှင်ကျွေးသလောက် ပေးသလောက်နှင့် ကျေနပ်လေ့ရှိ၏။ ထမင်းတစ်နပ်လောက် ကျွေးလွှတ်လိုက်လျှင်လည်း ကြက်တောသည် လုပ်ခအတွက်ဟု သဘောထားလက်ခံ၏။ ပုဆိုးအစုတ်ကလေး တစ်ထည်လောက် ပေးလိုက်လျှင်လည်း ကြက်တောသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ယူငင်တတ်၏။ ကြက်တောသည် အလုပ်ကိုတတ်အားသလောက် လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သော်လည်း သူ၏လုပ်ခအတွက်မှာမူ အလုပ်ရှင်က ပေးသလောက်နှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲတတ်ခြင်း ရှိပေသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် အလုပ်ငှားရမ်းခိုင်းစေကြသူများသည် ကျပန်းအလုပ်သမားကြက်တောအား အလွန်အရာ နှစ်သက်ကြပေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအလုပ်ငှားရမ်း ခိုင်းစေတတ်သူများသည် ၎င်းတို့၌လုပ်ကိုင်စရာ အလုပ်များရှိသောအခါ၌သာ ကြက်တောကိုခေါ်ယူငှားရမ်းရမုန်း သိသော်လည်း ၎င်းတို့၏အလုပ်အကိုင်များ ပြီးစီးသွားသောအချိန်၌ ကြက်တောကို မေ့လျော့ပစ်လိုက်တတ်ကြ၏။ ကြက်တောသည် အလုပ်ရှင်တို့၏သဘောထားကို ကောင်းစွာသိရှိနားလည်သော အလုပ်သမား တစ်ယောက်ပီပီထိုအလုပ်ရှင်ထံ၌ လုပ်ကိုင်စရာအလုပ်များပြီးစီးသွားသောအခါ နောက်တစ်ရက်ထက် ပိုမိုနေထိုင်ခြင်းမပြုဘဲ ထွက်ခွာသွားတတ်၏။ သူသည် နောက်ထပ် ငှားရမ်းမည့်အလုပ်ရှင်ကို လိုက်လံရှာဖွေတတ်၏။ ထိုရွာ၌မရှိလျှင် အခြားတစ်ရွာသို့ သွားပြန်၏။

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ထိုကဲ့သို့ အလုပ်ငှားရမ်းစေခိုင်းမည့်သူများကို တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ လှည့်လည်ရှာဖွေရင်း တွေ့သောနေရာတွင် ရရာအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ရင်း အသက်တစ်ချောင်းကို မွေးလေ၏။

ထိုကဲ့သို့အိုးခြေမတည် အိမ်ခြေမတည် တွေ့ရာ ရာ ကျပန်း ကုလီအလုပ် များကို ရှာဖွေမရနိုင်သောအခါ၌ ကြက်တောသည် ဇရပ်များ၌ ကပ်ရပ်နေထိုင်၍ ၎င်း၌ ရှိသော အိုးကလေးခွက်ကလေးများနှင့် ချက်ပြုတ်စားသောက်ရပေ၏။ ထိုဇရပ်မှာ နေလျက် ကြက်တောသည် အလုပ်ရှင်ကို မေးမြန်းရှာဖွေရပေ၏။ တစ်ကြိမ်က ကြက်တောသည် တစ်လကျော်ကျော်မျှ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ကာ စားစရာလည်း မရှိသော ကြောင့် ဘုံဘောဘားမားသစ်ကုမ္ပဏီမှ သစ်ဆွဲရသော ဆင်သမားများထံတွင် ဆင်ပဲ့ ချိတ်အလုပ်ကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခွင့်ရဖူးလေ၏။

ဆင်ပဲ့ချိတ်အလုပ်မှာ အလွန်တရာ ဆင်းရဲပင်ပန်းလှသော အလုပ်ဖြစ်လေသည်။ တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ နေပူမရှောင်မိုးရွာမရှောင် သစ်ဆွဲသော ဆင်များ၏ နောက်မှလိုက်၍ သစ်နဖါးတွင်ပဲ့ချိတ်ပေးရသော အလုပ်ဖြစ်လေသည်။ မနက်မိုး မလင်းမီ အိပ်ရာမှထ၍ ကျားမကြောက် သစ်မကြောက် ဆင်ဦးစီးနှင့်အတူ တောထဲသို့ လိုက်၍ သစ်ဆွဲသောဆင်ကို လိုက်ကောက်(ဖမ်း)ရပေ၏။ သစ်ဆွဲဆင်ကို ကောက်၍ ရလာသောအခါ ဆင်ကိုရေချိုးပေးရသေး၏။ သည့်နောက် ဆင်ကို စခန်းသို့ပြန်မောင်း လာရ၏။ စခန်းသို့ရောက်သောအခါ အုံးဒုံးဆင်၍ သစ်ဆွဲကြီးများ တပ်ဆင်ပြီးနောက် တောင်ကမ်းပေါ်ရှိ သစ်များကိုဆွဲရန် ဆင်ကိုမောင်းရ၏။ ကြီးမားလှသော ကျွန်းသစ် ကြီးများ၊ မြင့်မားလှသော ချောက်ကြီးများထဲမှ စွန့်စွန့်စားစားဆွဲတင်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တောင်ပေါ်သို့ဆွဲတင်၍ မဖြစ်သောအခါ ချောက်ထဲသို့ သစ်လုံးကို အောင်းချရပြီးနောက် မြောင်ချပ်ကလေးအတိုင်း သစ်မျောချောင်းသို့ရောက်အောင် ကျောက်ဆောင်များနှင့် ရွံ့ဗွက်များထဲမှ ဆွဲထုတ်ရ၏။ ထိုသို့ အသက်တစ်ဖျား စွန့်စားလုပ်ကိုင်ရသော်လည်း ဆင်သမားများသည် ဘုံဘောဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီ၏ အရိုးအရင်းကလေးကိုမျှပင် မစားရ မသောက်ကြရပေ။ ကုမ္ပဏီအနေနှင့် အဘယ်မျှ မြတ်စွန်းကြီးပွားနေသည်ကို ထားပါဦး။ ၎င်း၏မျက်နှာဖြူ တောအလုပ်သမားတစ်ဦးအား ပေးထားသော လစာမှာ တစ်လလျှင် အနည်းဆုံးငါးရာမှတစ်ထောင်အထိဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆင်သမားများ သည် တစ်လတစ်ဆယ်မှ ဆယ်လေးငါးကျပ်အထိသာ ရရှိလေသည်။ ဆင်သမားများ ကို အုပ်ချုပ်သော တောခေါင်းနှင့် ချောင်းအုပ်များသည်လည်း သုံးလေးငါးဆယ်ထက်ပို ၍ မရကြပေ။ ထိုကဲ့သို့ တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ သားတကွဲ၊ မယားတကွဲ လုပ်ကိုင်ကြ ရသော တိုင်းရင်းသားအလုပ်သမားများသည် ဆင်ထိုး၍လည်းကောင်း၊ ကျားကိုက်၍ လည်းကောင်း သေကြေခဲ့ရ၏။ သစ်ပိ၍လည်းကောင်း၊ ဖျားနာ၍လည်းကောင်း

သေကြေရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအလုပ်သမားများအတွက် ရသင့်ရထိုက်သော လျော်ကြေးကား မရှိခဲ့ပေ။ ဘုံဘေးဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီ သည် ဗမာပြည်ကိုသာ ရန်စသိမ်းပိုက်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ဗမာပြည်၏ အသက်သွေးခဲဖြစ်သော ကျွန်းသစ်များကို ဗမာအလုပ်သမားတို့၏ အသက်သွေးခဲများဖြင့် ထုတ်ယူကာ ကြီးစွာသောအမြတ်စွန်းကို ယူငင်လျက် ရှိခဲ့ပေ၏။

ကြက်တောသည် ဘုံဘေးဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီ၌ တစ်လလျှင်တစ်ဆယ်ဖြင့် ဆင်ပွဲချိတ်အလုပ်ကို သုံးလခန့် လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ပြန်ထွက်ပြေးလာခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ထွက်ပြေးလာခြင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရန် ပျင်းရိ၍ကား မဟုတ်ပေ။ ကြက်တောတို့ ဆင်ဝိုင်း၌ ဆင်သမားနှစ်ယောက်အား ကျားကိုက်သတ်သည်ကို ဘုံဘေးဘားမားက မည်သို့မျှ ထိရောက်အောင် ကာကွယ်မပေးသောကြောင့် ကြက်တောသည် ကျားကိုက်ခံ၍ မသေလိုသေးသဖြင့် ဆင်စခန်းမှထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့မိသည့်အတွက် ကြက်တောသည် သုံးလအတွက်ရှိသော ၎င်း၏ လုပ်ခကိုလည်း မရရှိပေ။ ထိုသို့ မရရှိခြင်းမှာ ဘုံဘေးဘားမား အလုပ်သမားများ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် လေးလမှတစ်ကြိမ် လခရှင်းပေးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

(၃)

ဘုံဘေးဘားမားကော်ပိုရေးရှင်း၏ အမြတ်အစွန်းများများရရှိရေးအတွက် ကျားကိုက်ခံ၍ မသေလိုသေးသောကြောင့် ၎င်း၏ လုပ်ခအဖြစ်ဖြင့် ရရန်ရှိသော သုံးလတွက်ကို စွန့်လွှတ်ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီးနောက် ကြက်တောသည် ယခင်အခါများက လူအများ ငှားရမ်းခိုင်းစေကြသော ကျပန်း အလုပ်များကိုသာ တစ်ရွာမှတစ်ရွာသို့ ကူးလူးလှည့်လည်၍ သွားလာရှာဖွေရင်း လုပ်ကိုင်လာခဲ့ရပြန်ပေသည်။

ထမင်းတစ်လုတ်ကို အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ရှင်ပါမည့် အရေးအတွက် အဘယ်မျှ ခက်ခဲရှာဖွေလုပ်ကိုင်ရခြင်းအကြောင်းကို ကြက်တောသည် ကောင်းစွာသိရှိပေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်တောသည် ၎င်း၏ လူဖြစ်နေရသောဘဝကို ဗွက်ထဲ၌ ရုန်းကန်နေကြရသော ကျွဲ-နွားများ၏ ဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ပင် စဉ်းစားကြည့်ရှုမိလေသည်။ အရှင်သခင်တို့အတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ကိုင်ပေးနေကြသော ထိုထိုရဏ္ဍန်များအတွက် နေထိုင်ရန်တင်းကပ်ရှိ၏။ နှမ်းဖတ်နှင့် ဆန်ကွဲကျို၍ ကျွေးမွေးသူရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောအား မှန်မှန်ငှားရမ်းခိုင်းစေမည့်သူ မရှိ။ သူ့အတွက် တင်းကပ်မရှိ။ နှမ်းဖတ်နှင့် ဆန်ကွဲကား ဝေးလေစွတကား။

အညကြ

တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်တောသည် ၎င်း၏လူ့ဘဝကို ရွံရှာမိ၏။ စိတ်နာမိ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ထို့ထက်တော့ ဘာမျှမတတ်နိုင်ရှာပေ။ သူသည် သူ၏အသက် တစ်ချောင်းကို မလုပ်ကြံပေ။ သူသည် နာကျင်လှသော အသက်ရှင်ခြင်းကိုပင် ချစ်မြတ်နိုးသေး၏။ ညံ့ဖျင်း၍ သူရဲဘောကြောင်သူများသည် ၎င်းတို့၏ မြင့်မြတ်သော လူ့ဘဝကို လုပ်ကြံတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်တောအား ချီးကျူးသင့်သည်ဟု ထင်မိပေ၏။

ကြက်တောသည် အလွန်တရာ ခေတ်နောက်ကျလျက် ဆင်းရဲခြင်းမက ဆင်းရဲလှ သော တောလက်ကျေးရွာများတွင် ကျပ်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးရခြင်းသည် အဘယ်မျှ ကျပ်တည်းခက်ခဲသည်ကို သိပေ၏။ သို့ရာတွင် အဘယ့်ကြောင့် ခက်ခဲ ကျပ်တည်းရသော အဖြစ်အပျက် အမှန်အကန်များကိုမူ မသိနိုင်ရှာချေ။ နဂိုသဘာဝ အားဖြင့် မိမိတို့၏ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကိုမျှပင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်ကြရသောလူများထံမှ နဝလီနှင့် ကျပ်အလုပ်များကို ရှာဖွေရခြင်းသည် နွားထီးကို နို့ညှစ်သည်နှင့်မခြား ခက်ခဲပေသည်။

ကြက်တောသည် လူအများက ငှားရမ်းစေခိုင်းခြင်း မပြုနိုင်ကြသောကြောင့် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေရသော အခါများ၌ အဘယ်အရပ်ကို ထွက်သွား၍ စားကျက် အသစ်ကို ရှာဖွေခြင်းပြုရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားရလေသည်။ သူစုံစမ်းကြားသိရ သလောက် အခြားမည်သည့် ရပ်ရွာဒေသ၌မှ ချောင်လည်ခြင်းတော့ မရှိလှပေ။ အများ ပြောသံကြားရသော မြို့အရပ်၌ပင် လူတို့သည် အလွန်တရာ ကျပ်တည်းဆင်းရဲ ကြကြောင်းသာ ကြားနေရပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်တောသည် ၎င်းအား အလုပ်ရှင်များ က ငှားရမ်းချင်းသည်ထက် ငှားရမ်းချင်လာအောင် ယခင်ကထက် အလုပ်ကို ပိုမို ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းပြုရန် စဉ်းစားမိလေသည်။

ဤကဲ့သို့ အလုပ်ရှင်ဘက်က ခိုင်းစေသည်ထက် ပို၍ ပို၍သာ လုပ်ကိုင်လာ သော ကြက်တောအား အချို့လူများသည်ငှားရမ်းခြင်းပြုကြပြန်လေ၏။ ကြက်တော အား ငှားရမ်းခိုင်းစေခြင်းဖြင့် အမြတ်အစွန်းများစွာ ရရှိလာကြခြင်းကို တွေ့ကြသော လူအများသည် သူထက်ငါ ကြက်တောကို ခေါ်ယူငှားရမ်းခြင်းပြုကြပေ၏။ ကြက်တော အား ဝါးခုတ်ခိုင်း၊ သစ်ခုတ်ခိုင်း သူများသည် စီးပွားလမ်းတည့်ကြ၏။ ကြက်တောအား ငရုတ်၊ နှမ်းနှင့် ပဲခင်း၊ ဆေးခင်းများ စိုက်ပျိုးရာတွင် ငှားရမ်းခိုင်းစေခြင်းဖြင့် အမြတ် အစွန်းရရှိကြ၏။ အမှန်စင်စစ် ထိုသူများသည် အမြတ်အစွန်းရရှိနေကြ ခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် ကြက်တောအား ၎င်းရထိုက်သော လုပ်ခကိုမပေးရသော ကြောင့် ထိုမပေးရသော လုပ်ခကို ရရှိနေကြခြင်းသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြက်တော၏ အလုပ်ကောင်းခြင်းနှင့် လုပ်ခဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မပေးရသော သတင်းသည် တစ်စထက်တစ်စ ပျံ့နှံ့၍လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးထိုသတင်း သည် သာဓကတသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။ ထိုသတင်းသည် သာဓကတသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြီးသည့် နောက်များမကြာမီပင် တစ်ကြိမ်သောအခါက ၎င်းအား လက်မခံဘဲ စွန့်ပစ်လိုက်ခဲ့သော သာဓကတရွာသို့ ကြက်တောသည် ပြန်လည်လာရောက်ခွင့်ကို ရရှိလေတော့၏။ ထိုကဲ့သို့ သာဓကတက ကြက်တောအားပြန်လည်၍ လက်ခံကြခြင်း မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ၎င်း၏ အလုပ်ကောင်းခြင်းကို တန်ရာတန်ဖိုးမပေးဘဲ အမြတ်အစွန်းရရှိရေးအတွက် ခိုင်းစေလိုကြသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ယခင်က ကြက်တောအား ပြီးသူရန်ဘက်ပမာ သဘောထားမုန်းတီးခဲ့ကြသော ဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒိယနှင့် သာဓကတရွာသူကြီးတို့သည် ကြက်တောက ၎င်းတို့၏ ငယ်ကျိုးငယ်နာ များကို ဖော်ပြောခြင်းမရှိခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ပြေလည်သွားကြပုံလည်း ရပေသည်။ ၎င်းအပြင် ကြက်တောအား သူတို့သည် အမြတ်အစွန်းရရှိရေးအတွက် ခိုင်းစေနိုင် ကြသည်ပင် မဟုတ်လော။

မည်သူမဆို မိမိ၏ဇာတိနှင့် ချက်မြုပ်ရာအရပ်ကို ချစ်ခင်တတ်ကြသည်ပင် မဟုတ်လော။

၎င်း၏ ဇာတိချက်ကြွရာ သာဓကတသို့ ပြန်လည်လာရောက်ခွင့် ရသောအခါ ကြက်တောသည် ရိုးသားသော လူတစ်ယောက်ပီပီ ယခင်က ၎င်း၏ နာကြည်းချက် များကို အလွယ်တကူနှင့်ပင် ကျေအေးမေ့ပျောက်ကာ ဝမ်းသာဝမ်းမြောက် ပြန်လာ ခဲ့လေသည်။ ကြက်တောအား သာဓကတရွာသို့ ခေါ်ဆောင်လာသူမှာ အခြားသူတော့ မဟုတ်။ သာဓကတရွာကြီး၏ ညီဖြစ်သူ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုရွှေဖိုးကိုယ်တိုင်က သူ့ဆီသို့ တမင်တကာ လာရောက်ကာ “လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ ဘာမဆို ငါ့တာဝန် ထားလိုက်ပါ” ဟု အာမဝန်တာခံ၍ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ တစ်ကြိမ်သောအခါက ၎င်းအပေါ်၌ ပြီးသူရန်ဘက်ပြုခဲ့သော သူကြီး၏ညီဆယ်အိမ်ခေါင်းကိုယ်တိုင်က ၎င်းအား လာရောက်ခေါ်ငင်နေခြင်းကို ကြက်တောသည်မူလက နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် မိမိချစ်မြတ်နိုးသော ဇာတိရပ်ရွာသို့ ပြန်လာ ခွင့်ကို ရရှိသဖြင့် ကြက်တောသည် ၎င်းကိုယ်ကို ကံဇာတာပြောင်လက်လာပြီဟု အောက်မေ့မိသေး၏။ သာဓကတရွာသို့ သူသည် ရောက်တော့မှ သူ၏အိမ်သစ်ဆောက် လုပ်ရန်အတွက် ကြက်တောအား ကိုရွှေဖိုးက ခိုင်းစေလို၍ ခေါ်လာခြင်းကို ရိပ်မိပေတော့ ၏။ မည်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စေ ကြက်တောသည် ၎င်းကိုယ်ကို ကံကောင်းလာပြီဟုယုံကြည် နေရှာပေ၏။

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

သနားစရာကောင်းသော ကြက်တော။

မွေးကတည်းကမှ ကံမကောင်း၍ ဘယ်တော့မှလည်း ကံမကောင်းခဲ့ရသော ကြက်တောက ယခုမှ သူ့ကိုယ်ကိုယ် ကံကောင်းလာပြီဟု အထင်ရောက်ရ၏။ တကယ် ဆိုတော့ ယခုမှ ကံကောင်းလာရအောင်များ ကြက်တောက အဘယ်ရိုးရာနတ်မင်းကို မုန့်ဖြူမုန့်နီများ တင်ခဲ့ဖူးပါသနည်း။ အဘယ်ပြီဟုမင်းကိုမှလည်း သူသည် ဖယောင်း တိုင်တစ်တိုင်မီးမရှိ ခွဲစဖူး။ သည်အထဲက ကြက်တောသည်သူ့ကိုယ်ကိုယ် ကံကောင်း လာလေပြီဟု အထင်ရောက်နေရှာခြင်းသည် သနားစရာမကောင်းသလော။

ဆရာတော်ဦးနန္ဒိယသည် သူ့အား ကျောင်းအတွင်းမှ ကန်ထုတ်လိုက်စဉ်က သူသည် ရွာဦးမှရွာမြီးအထိ သုံးကြိမ်သုံးခါတိတိမျှ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ခဲ့သော် လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ သူ့အားအရေးမထား၊ အဖက်မလုပ်ခဲ့ကြသည် ကို ကြက်တောသည် လွမ်းဆွတ်သတိရမိ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအကြိမ်ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုရွှေဖိုးနှင့် အတူ သူသည် သာဓကတရွာသို့ ပြန်လာသောအခါ၌ သူကြီး၏ ခွေးသုံး လေးကောင်သာလျှင် မဟုတ်တော့ဘဲ ရွာသားအများအပြားကပင် သူ့ကို မေးမြန်းနှုတ် ဆက်ခြင်းပြုကြလေ၏။ တစ်ကြိမ်သောအခါက သူ့အား အရေးမလုပ်ခဲ့ကြသော ရွာသားများက ယခုမှတစ်ဖန် သူ့အား အရေးယူလာကြခြင်းကို ကြက်တောသည် ဂုဏ်တက်မိ၏။ အလုပ်လုပ်ရခြင်းကို မြတ်နိုးသော ကြက်တောသည် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုရွှေဖိုး၏ အိမ်ကို အစမှအဆုံး ဒိုင်ခံကူညီဆောက်လုပ်ပေးရမည့် အရေးအတွက် များစွာ သဘောထားလှသည်မဟုတ်ပေ။ မိမိ၏ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာရာ အရပ်ဒေသသို့ ယခုကဲ့သို့ ပြန်လာနိုင်ခြင်းအတွက်ပင် ကြက်တောသည် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာမိလေ၏။

ကြက်တောသည် ဆရာသမားနှင့် လူကြီးမိဘတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မမေ့ လျော့တတ်ပေ။ သာဓကတရွာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သော ညနေခင်းက သူသည် သူ၏ ဆရာတော် ဦးနန္ဒိယအား သွားရောက်ကန်တော့လေ၏။ ထိုသို့ သွားရောက် ကန်တော့ ရာ၌ ကြက်တောသည် ဆရာကောင်းတပည့် ပီသစွာ သူ့ဆရာဘုန်းကြီး ကြိုက်တတ် သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးများကိုလည်း မရမကရှာဖွေကာ လူမသိအောင် တိတ် တဆိတ်ယူသွား၍ ကပ်လျှူခဲ့သေး၏။

“မင်းအထုပ်ထဲက ဘာတွေများလဲကွ ကြက်တော ”

“တိုးတိုးဘုရား ”

“ကျောင်းပေါ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူးကွ။ ကိုရင်ကြီးနဲ့ ကပ္ပိယကြီးကတော့ အရေးမကြီးပါဘူးဟဲ့”

“ကြက်ဥတွေဘုရား။ အရှင်ဘုရားပြုတ်စားဖို့”

၉၀

ဗန်းမော်တင်အောင်

“တယ်ဟုတ်တဲ့အကောင်ပါကလားကွ။ ငါ့တပည့် ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်
ပါစေကွာ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါလို့၏ဘုရား”

ကြက်တော တစ်ယောက်သည်လည်း လူသားပီပီပင် ဘုန်းကြီး၍ အသက်
လည်း ရှည်ချင်ရှာပေသည်တကား။

သားမယား ရချင်ရာသော ကြက်တော၏ဒုက္ခ

(၁)

ကြက်တောသည် သာဓကတရွာသို့ ပြန်လာရပြီးနောက် ကြာကြာတော့ မနေရရှာပေ။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုရွှေဖိုး၏အိမ်ကို ဆောက်လုပ်ကူညီပေးပြီးသောအခါ ညောင်ပင်သာရွာမှ အလုပ်ရှင်အသိတစ်ဦးက လာရောက်ငှားရမ်းပြန်သောကြောင့် သာဓကတရွာကို ခွဲခွာ၍ အလုပ်ရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားရပြန်လေသည်။ ထိုညောင်ပင်သာရွာမှ အလုပ်မပြတ်ခင်ပင် မျောက်လွတ်ကုန်းရွာက ကြိုတင်ငှားရမ်း၍ ခေါ်ငင်သွားပြန်သောကြောင့် ကြက်တောသည် သာဓကတသို့ပင် ပြန်မရောက်နိုင်သေးဘဲ ညောင်ပင်သာမှ အလုပ်များ ပြီးစီးပြတ်စဲသောအခါ မျောက်လွတ်ကုန်းသို့ ကူးခဲ့ရလေ၏။

အလုပ်ကို အဘယ်မျှ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်နေရစေကာမူ ထမင်းတစ်လှော်ကို နှပ်မှန်မှန်နှင့် အေးအေးစားရလျှင် အမြဲသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာနေတတ်သော ကြက်တောသည် ယခုကဲ့သို့ချည်း နေထိုင်သွား၍ သူ့လူ့ဘဝ၏ ကိစ္စက ပြီးမည်လော။ တစ်စထက်တစ်စ အရွယ်ကလည်းရလာပြီဖြစ်သော ကြက်တောသည် ၎င်း၏ဖျားရေး နာရေးမှ စလျက် ရှေ့ရေး နောက်ရေးကလေးများကို အားလပ်သောအချိန်အခါများ၌ စဉ်းစားခြင်းပြုလာပေ၏။ မိမိ၏တစ်သက်လုံး ဤကဲ့သို့ ရပ်တကာ ရွာတကာ၌ လှည့်လည်လျှောက်သွားရင်း တွေ့ကရာကျပန်းအလုပ်ကိုသာ လုပ်စားနေ၍မဖြစ်သေးဘဲ အိမ်ခြေ အိုးခြေနှင့်လည်းကောင်း၊ သားမယားနှင့်လည်းကောင်း နေထိုင်ဖို့ အရေးများကို ကြက်တောသည် စိတ်ဝင်စား စဉ်းစားစပြုလာလေ၏။

သွေးသားသဘာဝနှင့် လူဖြစ်သော ကြက်တောသည် အချိန်တန်အရွယ် ရောက်လာသောအခါ လူဆန်ဆန် သားမယားရချင် လိုချင်လာသောကိစ္စမှာ အဆန်း

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

တကြယ်မဟုတ်ပေ။ ဤကိစ္စသည် လူမှန်သမျှ မကင်းနိုင်ကြသော ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်ပေရကား အိုးခြေ အိမ်ခြေမရှိသော ကြက်တောက သားမယား ရချင်သည့်အတွက် သူ့အား သရော်ချင် လှောင်ချင်ကြသူများ ရှိတတ်လျှင် ထိုလူများအား လူချင်းမစာတတ်သူများ ဟူ၍သာ ပြောဆိုပစ်လိုက်ရပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ကိုယ့်ဝမ်းမှ ကိုယ်ဝအောင် မကျွေးနိုင်သေးဘဲနှင့် မယားလိုချင်ရမကောဟူ၍ အပြစ်တင်လိုသူများပင် ရှိနေသေးဦးမည်ဆိုလျှင် ထိုသူများအား မိန်းမဖြစ်လျှင် ခေါင်းတုံးတုံး၍ သီလရှင် ဝတ်ပေးဖို့သာကောင်းလိမ့်မည်။ ယောက်ျားဖြစ်လျှင် ခေါင်းတုံးကို ပြောင်အောင်တုံး၍ သင်္ကန်းဆင်ပေးဖို့သာကောင်း၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခုတော့ သတိထားရပေမည်။ ထိုသူအား ဦးနှစ်နှစ်ယကဲ့သို့ မသောင်းကျန်းရအောင် သင်းကွပ်ထားဖို့ပင်ဖြစ်ပေ၏။

အချိန်အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သော ကြက်တော သားမယားရလိုခြင်းမှာ လူဆန်၏။ သဘာဝကျ၏။ သို့ရာတွင် ခက်နေတာတစ်ခုက ကြက်တောအား လင်လုပ်မည့် မိန်းမသား ရရှိရေး ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်မိန်းမသားသည် ကြက်တောကဲ့သို့ အိုးခြေ-အိမ်ခြေ မရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ကြိုက်ပုံပါမည်နည်း။ လင်ယူရခြင်းအလုပ်မှာ မိန်းမသားတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရခြင်းကိစ္စကဲ့သို့ဖြစ်နေရသော ခေတ်သမယကြီး၌ ကြက်တောကဲ့သို့ ကျပ်စားလုပ်စားသော လူတစ်ယောက်အား အဘယ်မိန်းမသားသည် အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းရသော အမှုဖြင့် လင်လုပ်ပုံပါမည်နည်း။

သို့ရာတွင် ရိုးသားသော ကြက်တောသည် ထိုအကြောင်းကို မစဉ်းစားမိဘဲ ငှင်းစိတ်နှင့်တွေ့မည့် မိန်းမချော၊ မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေပိုးပန်းရန် ကြံစည်ပြင်ဆင်ခြင်းပြုလေ၏။

ကြက်တောသည် သာဓကတနှင့် ရွာနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသိများကာ ကျော်ကြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ကြက်တောသည် ၎င်းရလိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူနှင့် ရရှိလိုမိမည်ဟုအောက်မေ့ကာ ရှေးဦးစွာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ချောမောသူကလေးများကို ချောင်းကြည့်ပြီးပြန်ပိုးနည်းဖြင့် ပိုးလေ၏။ သို့ရာတွင် သာဓကတရွာနီးနားတစ်ဝိုက်တွင် ကြက်တောကျော်ကြားခြင်းမှာ မိန်းမသားများအတွက် မက်မောလောက်စရာ ကျော်ကြားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးလုပ်အားကို အဖိုးအခမပေးဘဲ အလကားခိုင်းစားလိုသူများအတွက် အပေါ့စား အချောင်စား အလုပ်သမားအဖြစ်နှင့်သာ လူသိများခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်တော၏ ကျော်ကြားခြင်းသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ချောမောသူကလေးများအတွက် မက်မောစရာ မဖြစ်တော့ပေ။

ကြက်တောပိုးပန်းနေသော ပန်းတောင်ကိုင်မိန်းမလှကလေးများက ၎င်းအား များစွာ အရေးမထားကြသောအခါ ကြက်တောသည် ဇွဲကောင်း၍ ဝီရိယရှိသူ တစ်ယောက်ပီပီ၊ ထိုပန်းတောင်ကိုင် အလှကလေးများ၏ အရေးယူခြင်းခံရအောင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အောက်ကျနောက်ကျခံ၍ ချဉ်းကပ်ခြင်းပြုပြန်၏။ သူသည် ချောင်းကြည့် ပြုံးပြန် ပိုးနည်းဖြင့် အသိအမှတ် ပြုခြင်းကို မခံရသောအခါ လှကေခိုင်တို့၏ အိမ်များ တွင် အောက်ကျနောက်ကျနှင့် ကပ်ရပ်၍ ၎င်းတို့မိဘမောင်ဖွားများ ကြည့်ဖြူကျေနပ် အောင် ခိုင်းစေသမျှကို လုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။ ယမင်းအလှတို့အတွက် ပန်းခူး၊ မောင်း ထောင်း၊ ရေခပ်ပေးရသော အလုပ်များမှာ ကြက်တောအတွက် ပျော်စရာဖြစ်နေ၏။

“ကိုကြက်တော ရှင်အားရင် ကျွန်မချိုးဖို့ရေခပ် ထားလိုက်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ သနပ်ခါး တစ်ကျောက်ပျဉ်လဲ သွေးထားလိုက်ပါဦး” ဟူ၍သာ ယမင်းအလှတို့က ခိုင်းခဲ့ချေလျှင် ဘကြီးသား ကြက်တောက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် လုပ်မည့်လူစားဖြစ်၏။

ဝါဆိုပန်းခူး ထွက်သောအခါများ၌ ကြက်တောအား ပန်းတောင်ကိုင်များ၏ ခိုင်းဖတ်အဖြစ် တွေ့ရတတ်သကဲ့သို့ အတာသဘင်ချိန်များ၌လည်း ကြက်တောသည် ပိတောက်ပင်ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်နေတတ်၏။

ပန်းတောင်ကိုင် ယမင်းအလှတို့၏ ခိုင်းဖတ်နှင့် ပေါတာကြီးဘဝသို့သာ ကြက်တောသည် တစ်စထက်တစ်စ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ရသော်လည်း မည်သည့် လှကေခိုင်တို့ကမျှ ကြက်တောအား ချစ်တုံ့မပြန်ခဲ့ကြပေ။ ထိုကဲ့သို့ သေလှမြောပါး ပိုးပန်းနေခဲ့သည့်အကြားမှ ချစ်တုံ့ပြန်ရန် အလားအလာကို မတွေ့ရှိရသောအခါ ကြက်တောသည် ၎င်း၏ ပိုးပန်းနည်း ဟန်မကျသေးသောကြောင့်သာဟု အောက်မေ့ ကာ နည်းသစ်နိဿရည်းသစ် ပြောင်းလဲရန် စဉ်းစားကြံစည်ရပြန်ပေ၏။

ထိုအချိန်အခါက စူလ်တန်မာမက် ပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ရောင်းချသော ဇာတ်တော် လာ ဝတ္ထုဆန်းများသည် တောရွာများ၌အလွန်တရာ ခေတ်စားလျက် ရှိခဲ့ပေ၏။ ထိုဝတ္ထုဆန်းများအနက် နောက်ပိုးလှည့်ရာတွင် အလွန်တရာ ဇွဲကောင်းလှသော မင်းကုသဝတ္ထုဆန်းကို ကြက်တောသည် ဖတ်ရှုရသဖြင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး သဘောကျကာ အားတက်မိပေသည်။ ထိုမင်းကုသဝတ္ထုဆန်းကို ဖတ်ရှုအားတက်မိ သောကြက်တောသည် မင်းကုသ၏ ပိုးနည်းနိဿရည်းများကို အတုယူလျှင်ကောင်း လိမ့်မည်ဟု ချိန်ဆမိလေသည်။ ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်း၌ မီးမထွန်းဘဲနှင့် လင်းနေအောင် လှသော ပပဝတီကို မှောင်မည်းနေအောင်ရုပ်ဆိုနေသော ကုသမင်း၏ ပိုးပုံပိုးနည်း များသည် ကြက်တောအတွက် နည်းပေးလမ်းပြများကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

မင်းကုသဝတ္ထုဆန်းကို အားကျမိသော ကြက်တောသည် အခါတစ်ပါး၌ မြစ်ဆိပ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ရေချိုးဆင်းမိသော မျောက်လွတ်ကုန်းမှ လှကေခိုင်ကလေးအား မင်းကုသဟန်ဖြင့် ဗွက်ထဲ၌လူးကာ နောက်ပိုးလှည့်ဖူး၏။

“ကိုကြက်တော ဗွက်ထဲမှာ ရှင်ဘာလုပ်နေတလဲ” ဟု လှကေခိုင်က ကြက်တော၏ ဖြစ်နေပုံကို နားမလည်သဖြင့်မေးလေ၏။

ကြက်တောသည် မင်းကုသကိုအားကျလျက် “နမကလေးထူမှ ထမလို့” ဟု သူ့အမိပွယ်နှင့်သူခွဲလေ၏။

“အို ဒီလူကြီး ဘာအရူးထနေတလဲ။ ကျွန်မ ကိုသာဖြိုးတို့အိမ်က ကျွဲကြီးကို အားကျပြီးဗွက်လူးနေတာလားလို့” ဟု ကိုသာဖြိုးတို့အိမ်မှ ကျွဲကြီးနှင့်နှိုင်းကာ ထွက်သွားသောကြောင့် ကြက်တောသည် အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဗွက်ထဲထွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကြက်တောသည် ပြုံးမာန်ကြီးစွာဖြင့် မင်းကုသဝတ္ထုဆန်းကို မီးရှို့ပစ်လိုက်လေတော့သတည်း။

(၂)

ပန်းတောင်ကိုင်ကိုမှီရချင်သော ကြက်တောသည် ကိုသာဖြိုးတို့အိမ်မှ ကျွဲကြီးဖြစ်ခဲ့ရသည်တိုင်အောင်လည်း စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းတော့ မရှိသေးပေ။ သူသည် ပိုးနည်းပန်းနည်းများကို ရှာဖွေနေမြဲနေခဲ့ရာ ၎င်းကဲ့သို့မျက်နှာရူးများရှိခြင်းဖြင့် သူဌေးဖြစ်နိုင်သော လက်ဖွဲ့ဆရာတစ်ယောက်နှင့် အတွေ့တွင် မူးစုပုံစု စုထားခဲ့ရသော ငွေကလေး တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်လည်း ချောသွားခဲ့ရပေသေး၏။ နောက်မှ ၎င်းလက်ဖွဲ့ဆရာသည် ၎င်းအားပန်းတောင်ကိုင်ကို ချစ်ကြိုက်လာအောင်လုပ်ပေးနိုင်သူမဟုတ်ဘဲ လိမ်စားနေသူဖြစ်ကြောင်းကိုသိရှိသောအခါ ကြက်တောသည် ၎င်း၏သတ္တိအတိုင်း ပခုံးစောင်းဝင်တိုက်ကာ ရန်စပြီးနောက် လက်သီးနှင့် မျက်ခွက်ကို သုံးလေးချက်ထိုးဖူးလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်မှုအတွက် ကြက်တောသည် သူကြီးအိမ်၌ ထိပ်တုံးခတ်၍ တစ်ည အိပ်ခဲ့ရသေး၏။

ပန်းတောင်ကိုင် အလှကလေးများကိုမှီ ရချင်သော ကြက်တောအား အပြစ်တင်ရန်မသင့်ဟုထင်၏။ အကြောင်းမူကား လူမှန်သမျှ အချောအလှတို့ကို ချစ်ခင်စုံမက်တတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုကဲ့သို့ မတုံ့ပြန်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နတ်ကရာ၌ ကြည့်မောနေသူနှင့် မခြား၊ ကြည့်ရှုငေးမောနေသော ကြက်တောအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ကြီးစွာဖြစ်

လေသော အရေးအခင်းတစ်ရပ်သည် ပေါ်ပေါက်၍လာပြန်၏။ ထိုအရေးအခင်းမှာ အခြား တော့မဟုတ်။ ညောင်ပင်သာ ရွာသူကြီး၏သားသည် မြို့ပေါ်ရှိ အင်္ဂလိပ်စာသင် ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားလျက်ရှိရာမှ နွေကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သည့်အတွင်း တောသို့ ပြန်လာခဲ့သော ကိစ္စပင်ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားဆိုသူမှာ ဂိုက်ကောင်းဆိုက်ကောင်းပြီးသား ဖြစ်ပေ၏။

ညောင်ပင်သာသူကြီးသားဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်သည်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားဟူသော ဝိသေသနှင့် ဂုဏ်ထူးများသည်လည်းကောင်း ထိုအင်္ဂလိပ်ကျောင်း သားအတွက် အထူးကြော်ငြာရန်မလိုတော့သော အရည်အချင်းများဖြစ်လေ၏။ အကယ်၍ ထိုအင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားသည် သူ့ဘာသာသူနေလျှင် ကြက်တောအတွက် အရေး အခင်းတစ်ရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိပေ။ သို့ရာတွင် ညောင်ပင်သာ သူကြီးသားအား ပန်းတောင်ကိုင်း ယမင်းအလှတို့က အရေးတယူ ချီးကျူးပြောဆို လာကြသောကိစ္စသည် ကြက်တောအား ထိတ်လန့်ချောက်ချားခြင်းဖြစ်ရပေသည်။ ၎င်းအပြင် ထိုသူကြီးသားသည် ဖော့ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၍ ရှပ်လက်တို ဘောင်းဘီတို များကိုဝတ်ဆင်လျက် ရွက်ဖျင်ဖိနပ်အဖြူနှင့် မကြာခဏဆိုသလို ရွာနန်းနားတစ်ဝိုက်ကို ဂိုက်ပေးတတ်၏။ ထိုသို့ ညောင်ပင်သာသူကြီးသား လာသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားလျှင် ပန်းတောင်ကိုင်း ယမင်းအလှတို့သည် ကိုယ်ယောင်ပြကြလေ၏။

ကြက်တောသည် ထိုအရေးအခင်းကို ရင်ဆိုင်ရသောအခါ အခံရခက်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုထက်တော့ ကြက်တောသည် ဘာမျှမတတ်နိုင်ပေ။ သူသည် သူကြီးသားကို ဒေါသထွက်ရမည်လော။ သို့မဟုတ် ထိုသူကြီးသားကိုမှ အရေးပေးချင်ကြသော ပန်းတောင်ကိုင်း ယမင်းအလှတို့ကိုပင် ဒေါသထွက်ရမည်လော။ သို့ရာတွင် ကြက်တော သည် ၎င်းကိုယ်ကိုတော့ ဒေါသထွက်မိခြင်းမဖြစ်ပေ။

လှကေခိုင်တို့သည် မိမိအား ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိလေသည်ဟူ၍ပင်သဘော မထားကြဘဲ၊ ဘောင်းဘီတို ဖော့ဦးထုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားကိုသာ အရေးထားနေ ကြသည့် အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်နေရရှာသော ကြက်တောသည် ညောင်ပင်သာသူကြီးသား အား ရန်စရိုက်ရလျှင်ကောင်းမည်လောဟု တွေးကြည့်မိ၏။ သို့ရာတွင် ညောင်ပင်သာ သူကြီးသားကိုတော့ သူသည် မရှိကံရုံပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ညောင်ပင်သာ သူကြီးသည် မြို့အုပ်မင်းနှင့် လည်းကောင်း၊ ဌာနအုပ်နှင့်လည်းကောင်း အလွန်တရာ ရင်းနှီးသင့်မြတ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထိုကဲ့သို့ ကြွက်ကိုလည်းမနိုင်၊ ကျီကိုလည်းမီးမရှိ ရဲသောအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင် နေရသောကြက်တောသည် ၎င်း၏အခက်အခဲကို မည်သို့ မည်ပုံ ဖြေရှင်းရပါမည်နည်း

ဟု ကာလအတန်ကြာမျှ နက်နက်နဲနဲတွေးတောပြီးသည့်နောက် သူသည် သူလုပ်သင့်သည်ဟုထင်မြင်ယူဆသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးတစ်ရပ်ကို ရဲဝံ့စွာ ချမှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကား အခြားတော့မဟုတ်။ ထိုအင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားကဲ့သို့ သူကလည်း ဖော့ဦးထုပ်၊ ဘောင်းဘီတို၊ ရွက်ဖျင်ဖိနပ် စသည်တို့ကို ဂုဏ်ပြိုင်ဝတ်ဆင်ရန်ဖြစ်ပေ၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချပြီးသည့်နောက် ကြက်တောသည် နောက်ပိုးခြင်းအလုပ်ကိုခေတ္တအနားပေးကာ ၎င်းအတွက် ဝယ်ယူရန်လိုအပ်သော ဦးထုပ်၊ ဘောင်းဘီ၊ စပို့ရှပ်လက်တိုနှင့် ရွက်ဖျင်ဖိနပ်များကို ဝယ်ယူနိုင်ရေးအတွက် ပိုက်ဆံရဖို့ အလုပ်ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ရပြန်လေသည်။ ထိုခေတ်နှင့် ထိုခေခါက ငွေတစ်ဆယ်လောက်ပေးလျှင် ကြက်တောအတွက် ထိုအဆောင်အယောင်များကို ကောင်းစွာ ရရှိနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြက်တောသည် ထိုငွေတစ်ဆယ်ရဖို့အရေးကို နောက်ပိုးခြင်းအလုပ်အား နှစ်လနီးပါးမျှ ရပ်ဆိုင်းကာ မနားမနေ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်၍ ရှာဖွေခဲ့လေ၏။

ထိုငွေတစ်ဆယ်ကို ရရှိသောတစ်နေ့၌ ကြက်တောသည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ ၎င်းကိုယ်တိုင် ဖြို့သို့သွားရောက်၍ ဈေးထဲတွင် စုံစမ်းမေးမြန်းကာ ၎င်းအလိုရှိသော အဆောင်အယောင်များကို တိတိတဆိတ်ဝယ်ခြမ်း၍ ရွာထဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုပစ္စည်းများကိုလည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ပြသခြင်းမပြုဘဲ ပွဲလမ်းသဘင်နှင့် ကြံကြိုက်သောနေ့တွင် ထုတ်ဝတ်ရန် ကြက်တောသည် ဆုံးဖြတ်ကာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ကြက်တောဝယ်ခြမ်းလာခဲ့ပြီးနောက် ပွဲလမ်းသဘင်နှင့် ကြံကြိုက်သောနေ့သည် တော်တော်နှင့်မရှိခဲ့ပေ။ သို့နှင့် မိုးကျ၍သာ ဝါဆိုခဲ့လေပြီ။ ကြက်တောသည် ၎င်း၏ဘောင်းဘီတိုကိုကား မဝတ်ခဲ့ရပေ။

ဝါတွင်းလေးလ ကာလပတ်လုံး ကြက်တောသည် ၎င်း၏အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသားအဆောင်အယောင်များကို သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရပေ၏။ ထိုသို့ဝတ်လည်း မဝတ်ရဘဲ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသော အဖြစ်ကို ကြက်တောသည် မကျေမချမ်းဖြစ်မိ၏။ နွေရာသီက ဝယ်ခြမ်းထားရသော ထိုအဆောင်အယောင်များကို သီတင်းကျွတ်ကျတော့မှ ထုတ်ဝတ်ရမည့် အရေးအတွက် ကြက်တော၏ မကျေမချမ်းဖြစ်ခြင်းမှာ အဆိုဟူ၍ မဆိုထိုက်ပေ။

သို့နှင့် သီတင်းကျွတ်ခါနီးဆဲဆဲတွင် မျောက်လွတ်ကုန်း၌ ပိုက်ဆံအနည်းငယ်ရှိသော မြေပိုင်ရှင် ဘိုးသာဗျော ရုတ်တရက် အနိစ္စရောက်သဖြင့် ထိုအသုဘပွဲသဘင်၌ ကြက်တောသည် ၎င်း၏ အဆောင်အယောင်များကို ထုတ်ဝတ်ရန်ဆုံးဖြတ်မိလေ၏။ လေးငါးလမျှ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ထိုဝတ်စုံတန်ဆာပလာများကို ကြက်တောသည်

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့အထိ ရောက်အောင်မှစောင့်နိုင်တော့ဘဲ သီတင်းကျွတ်လု ဆဲဆဲ အသုဘသဘင်၌ ဆင်ယင်ဝတ်စားခြင်းပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းအတွက် ၎င်းကို အပြစ်တင်နေ၍လည်း အကျိုးထူးမည်ကားမဟုတ်ပေ။

တောလက်ဘက်တွင် ပိုက်ဆံရှိသောသူများ၏ အသုဘမှာ အသုဘနှင့်မတူ လှဘဲ ပွဲလမ်းသဘင်နှင့်တူလေသည်။ အသုဘ၌ ဇာတ်ပွဲများပင်ပြသကြသဖြင့် ပွဲငတ် သော တောသားများသည် အသုဘသို့ မလာကြသော်လည်း ဇာတ်ပွဲကြည့်ရအောင် တော့ ခရီးဝေးဝေးကပင် လာတတ်ကြပေသည်။

မျောက်လွတ်ကုန်း ဘိုးသာပျော၏ အသုဘသဘင်သို့ ကြက်တောသည် ၎င်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဝတ်စားဖူးသော အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား အဆောင်အယောင်များကို ၎င်းစိတ်ကူးရသလို ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးနောက် သွားရောက်ခြင်းပြုလေ၏။ မျောက်လွတ်ကုန်းရွာဦးသို့ ဝင်မိလျှင်ပင် တစ်ကြိမ်က ကြက်တောအား ကောင်းစွာသိရှိ ကြသောခွေးများသည် အဘယ်သို့ စိတ်ထားပြောင်းလွဲသွားကြသည်တော့ မပြောတတ်။ ကြက်တောအား သူ့ထက်ငါပိုင်း၍ မဲ၍ဟောင်ကြလေ၏။ ရွာအဝင်၌ ရုပ်ပျက်လောက် အောင် ခွေးများပိုင်းဟောင်ကြကတည်းက ကြက်တောသည် ၎င်း၏အခြေမမှန်ခြင်းကို ရိပ်မိဖို့ကောင်းသော်လည်း မရိပ်မိဘဲ ခွေးတွေပတ်ပတ်လည်ပိုင်းလျက် အခြေမပျက်ပင် ရွာလယ်ရှိ အသုဘအိမ်သို့သွားလေ၏။

အသုဘအိမ်သို့နီးလေ ခွေးအုပ်ကြီးလာလေနှင့် နောက်ဆုံးအသုဘအိမ်ရှေ့ သို့ရောက်သောအခါ တစ်ကောင်သော ခွေးသည် ကြက်တော၏ဘောင်းဘီအား ခုန်ကိုက်၍ဆွဲလေတော့၏။ ထိုကဲ့သို့ ခွေးအုပ်ကြီးခြံရံလျက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေ သော ကြက်တောအား အသုဘသဘင်သို့လာရောက်ကြသော ဧည့်ပရိသတ်တို့သည် သူ့ထက်ငါပိုင်း၍ ကြည့်ရှုကြလေ၏။

တစ်ကောင်သော ခွေးကဆွဲလျှင်ပင်ကျန်ခွေးများသည် တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် သူ့ထက်ငါဝင်၍ ဆွဲကြကိုက်ကြလေတော့ရာ နောက်ဆုံးကြက်တောသည် အသုဘ ပွဲသဘင်သို့ပင်တက်ရောက်ခြင်းမပြုနိုင်တော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့ စွတ်၍ပြေးရလေ သတည်း။

ထိုထိုနေ့ရက်မှစ၍ ကြက်တောသည် ပန်းတောင်ကိုင့်ယမင်းအလှကလေးများ အား ပိုးပန်းခြင်းအမှုကို အလျှောပေးနောက်ဆုတ်ကာ တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမများဘက် သို့ မြားဦးလှည့်သွားကြောင်းကို ၎င်း၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုသာဖန်က သေသေချာချာ ပြောပြလိုက်ပေသည်။

(၃)

ပန်းတောင်ကိုင်အလှတို့အား အရူးပေးခဲ့ရပြီးသည့် နောက်၌ ကြက်တောသည် အရွယ်ရှိသေးသော တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမများအားမျက်စပစ်လေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ အပျိုစင်နှင့် တစ်ခုလပ်မုဆိုးမတို့သည် ဘာများခြားနားပါသေးသနည်း။ အားလုံးပင် မိန်းမများမဟုတ်ကြပါသလော။ မိန်းမဆိုလျှင် မယားအဖြစ် ယူနိုင်သည်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကြက်တောသည် တစ်ခုလပ်နှင့်မုဆိုးမများအား ပိုးပန်းရခြင်း၌ ယခင် အပျိုစင်များကို ပိုးပန်းခဲ့ရစဉ်ကနှင့်မခြား သဘောကျကျေနပ်ကာ စိတ်ကူးယဉ်နိုင်ပေ၏။

ကြက်တောသည် တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမများအား ပိုးပန်းရာ၌ ယခင်အပျိုစင်များကိုပိုးပန်းရသည်နှင့် မတူဘဲ အတော်အတန်ခက်ခဲသည်ဟု ထင်မြင်မိပေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမတို့သည် ဤအရေး၌ အတွေ့အကြုံရှိနိုင်ပြီးသောကြောင့်ပေတည်း။

ချက်ဆိုလျှင် နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသားဖြစ်နေသော ထိုတစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမများသည် ကြက်တောက သူတို့အား ပိုးရန် ဟန်ပြုကတည်းကသိရှိပြီး ဖြစ်နေကြ၏။ ကြက်တောက ရိသဲသဲမစရမီ သူတို့က ကြက်တောအား ဝိုင်း၍ဆောလိုက်ကြ၏။ အချို့ ခပ်လည်လည်နှင့် ခပ်ညစ်ညစ်မိန်းမများက ကြက်တောအား ယုတ္တိယုတ္တာနှင့် မက်လုံးပြု၍လိုမိကာ ၎င်းတို့အလိုရှိရာကို မညှာမတာ ခိုင်းစေလိုက်ကြသေး၏။ ရိုးသော ကြက်တောသည် အညာမိကာ မမောနိုင်မပန်းနိုင်ဘဲ ခိုင်းသမျှစေသမျှကို လုပ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အလုပ်များ၌ ကြက်တောသည် ပိုက်ဆံရသောအလုပ်များထက် ဝီရိယကောင်း၏။ ဇွဲကောင်း၏။ မည်မျှပင်ပန်းသော အလုပ်ဖြစ်စေကာမူ သူသည် မညည်းညူတတ်ပေ။

ပန်းတောင်ကိုင်ကလေးများကို ပိုးပန်းခဲ့စဉ်က ခိုင်းဖတ်နှင့် ပေါတာဖြစ်ခဲ့ရသော ကြက်တောသည် တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမများကို ပိုးပန်းသောကာလ၌ 'မယားတရူး' လုံးလုံးဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။ သူ့ကို အဘယ်မိန်းမတစ်ယောက်ကမျှ သနားစရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် သဘောမထားကြတော့ဘဲ ညာလှိုင်း၍ ခိုင်းစားစရာ မယားတရူး တစ်ယောက်ကဲ့သို့သာ သဘောထားဆက်ဆံကြတော့၏။

တစ်ခါတစ်ခါ၌ ကြက်တောသည် အပေါ်စားနိုင်လှသော မယားတရူးအဖြစ်ကို စဉ်းစားကြည့်တတ်ပေ၏။

ထိုကဲ့သို့စဉ်းစားမိသောအခါ ကြက်တောသည် ၎င်းကိုယ်ကိုအပျင်းချမစဉ်းစားပေ။ သူသည် ၎င်းကိုယ်ကို အလွန်တရာ အလုပ်အကိုင် ကောင်းမွန်သော အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်သာ စဉ်းစားခြင်းပြုတတ်လေ၏။ တကယ်ဆို

သော အခါ၌လည်း ကြက်တောသည် အလုပ်ကောင်းသူတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါ သလော။ ဟုတ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် အချောအပူအနိမ့်အမြင့်နှင့် မကြီးလွန်း မငယ်လွန်း တို့သည် ကြက်တောကဲ့သို့ အလုပ်သမားကောင်း တစ်ယောက်အား ယခုကဲ့သို့ပေါ ကြောင်ကြောင်ဆက်ဆံနေကြခြင်းသည် အဘယ့်အတွက် ဖြစ်ပေသနည်း။ ထိုအချက်ကို ကြက်တောသည် စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင်ဖြစ်မိပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစား၍ မရနိုင်လေ။ သူသည် ခံရခက်လေဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သ၌ ကြက်တောသည် ထိုအကြောင်းကို အပြီးအပိုင်စုံစမ်းရန် ညောင်ပင်သာရွာ၌ ၎င်းပိုးပန်းနေသော သားတစ်ယောက်အမေ တစ်ခုလပ်ဖြစ်သူ မကြေးယုန်ဆီသို့သွားလေ၏။

ကြက်တောသည် တစ်ခုလပ် မကြေးယုန်အား နှစ်ယောက်ချင်းပင် အခန့်သင့်၍ တွေ့ဆုံရလေ၏။

“ ဗျို့ မကြေးယုန် ” ကြက်တောသည် ကဗျာမဆန်လှပေ။ သူသည် ဝက်ထိုး သမားဆန်၏။

“ လူကိုမြင်ရက်သားနဲ့ ဘာလို့ခေါ်နေရသေးတာလဲ ” မကြေးယုန်က စကတည်းက နှိပ်ချင်နေ၏။

- “ နာမည်ကလေးကိုက လှလို့ပေါ့ဗျာ ”
- “ လှတာကိုခေါ်ရင် နှင့်အမေသေရာသွားခေါ်ပါလား ”
- “ ဟာဗျာ မကြေးယုန်တစ်ယောက်ကလဲ ပြောရော့မယ် ”

မကြေးယုန်သည် ကြက်တောအား များစွာ စကားမပြောချင်လှသကဲ့သို့ ခပ်တည်တည်လုပ်နေပေ၏။

“ ကျွန်တော်အကောင်းပြောမလို့ပါဗျ မကြေးယုန်ရဲ့။ ဒါထက် ကျုပ်ကောင်းကောင်း မရှင်းလို့ ခင်ဗျားကိုမေးစမ်းပါရစေ။ ကျုပ်လို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ လင်မှတ်မှတ် မယား မှတ်မှတ် လုပ်ကိုင်ကျွေးမယ့်လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့လို လင်ပစ်မတွေနဲ့ လင် သတ်မတွေက ဘာဖြစ်လို့ မူလကျီလုပ်နေရတာတုံးဗျ ” ကြက်တောသည် တစ်ချိ တစ်ချိ၌ ယခုကဲ့သို့ တစ်တစ်ခွခွပြောတတ်၏။

“ ပဲ သေခြင်းဆိုးတဏှာရူး ကြက်တော။ နင်ကလား ငါ့ကိုလင်ပစ်မဆိုတာ ဟင် ” ဟု တစ်ခုလပ်ပီပီ လက်ရဲဇက်ရဲလှသော မကြေးယုန်က ကြက်တော၏ ဘိုကေကို ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆွဲ၍ခါလေ၏။

ဒါမျိုးကို ကြက်တောသည် နာကျင်ရကောင်းမှန်းမသိပေ။ သူသည် “ အလယ်လယ် ” နှင့် ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်နေတတ်သည်။

ဘိုကေကို ကျေနပ်လောက်အောင် ဆွဲလိုက်ရသဖြင့် တစ်ခုလပ် မကြေးယုန် သည် ကျေနပ်သွား၏။

“ကျုပ်က အကောင်းမေးတာပါဗျ မကြေးယုန်”

“ဘာလဲ ထပ်မေးနေသေးသလား”

“ဪ ခက်ပါဘိတော့ မကြေးယုန်တစ်ယောက်ရယ်”

“နင်တော်တော့ ကြက်တော”

“ကျုပ်က ရိုးရိုးမေးတာပါဗျာ”

“နင်ပြောလို့ မရဘူးလား”

“ကျုပ် ဘာအလွန်ရှိသလဲ မကြေးယုန်ရ”

“ကြက်တော နင်ပြန်တော့”

“ခက်လိုက်တဲ့ မကြေးယုန် တစ်ယောက်ကလဲ” ကြက်တောသည် ကဗျာဆန် လာ၏။

“နင် အကောင်းပြောမရရင် ငါအော်လိုက်ရမလား”

မကြေးယုန်က ဝက်ထိုးသူဟန်နှင့် လုပ်လာချေ၏။

“ဘာပြုလို့ အော်မှာလဲဗျ”

“ဟောဒီမှာ ကျွန်မကို ကြက်တောဆွဲနေပါပြီရှင်လို့ အော်လိုက်ရင် နင်ဘာ ဖြစ်သွားမလဲ”

“ခင်ဗျား တကယ် မအော်ရဲဘဲနဲ့” ကြက်တောက နောက်သည်ထင်၍ ရီသဲ့သဲ့ လုပ်နေလိုက်သေးတော့၏။

“ငါတကယ်ပြောတာ ကြက်တော နင်ပြောမရဘူးလား”

“မကြေးယုန် တစ်ယောက်ကလဲဗျာ” ဟူ၍ပင် ကြက်တော၏ စကားမဆုံးမီ “ဟောဒီမှာရှင်” ဟူ၍ မကြေးယုန်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေးအော်၍ ခြောက်လိုက် သောအခါ ကြက်တောသည် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးဖြစ်ကာ ခွေးကတက်ပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ချပြီးနောက် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလေတော့သတည်း။

(၄)

ကြက်တောအား မက်လုံးပေး၍ လှိုဏ်ကာညာခိုင်းနေကြသော တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမ အစရှိသည်တို့သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ၎င်းတို့ကြိုက်သူများနှင့် ယူငင်သွား ကြသည့် နောက်၌လည်း ကြက်တောသည် စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိမိပေ။ တစ်ယောက် သွားလျှင် နောက်တစ်ယောက် ကျန်သေးသားပဲဟု သဘောထားကာ ဇွဲကောင်းကောင်း

နှင့် ဆက်လက်၍သာ ပိုးပန်းခဲ့လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် အောက်ကျနောက်ကျ ခံကာ ပိုးပန်းနေရသည့် အကြားမှ တစ်ခါတစ်ရံ မကြေးယုန်ကဲ့သို့ ခပ်ရွတ်ရွတ်ဟာမကြီးမျိုးတို့၏ ချောက်ချခြင်းကိုလည်း ကြက်တောခဲခဲရ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် စိတ်မပျက်မိပေ။

သို့ရာတွင် တစ်ခုသော တာသဘင် ရေသကြိန်ပွဲ၌ ကြက်တောသည် တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမများကို ရွံ့ကြောက်လောက်အောင် ဖြစ်ပျက် တွေ့ကြုံခံရလေ၏။ ထိုအတွေ့အကြုံကို ခံလိုက်ရပြီးနောက် ကြက်တောသည် တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမများကို အဝေးကပင် ဆလန်ပေး၍ ရှောင်ကာ ပြေးလေတော့သတည်း။ ထိုတစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမတို့သည် ကြက်တောအား အဘယ်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ခဲ့ကြသနည်း။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ကြက်တောအတွက် စိတ်ဝင်စားဖို့မကောင်းသော်လည်း ဘေးကလူများအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာရှိသောကြောင့် ဖော်ပြလိုပေ၏။

နှစ်သစ်ကူးသော ရေသဘင်ပွဲသည် တောရွာများ၌ ပျော်ရ၊ ပါးရသော ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်ခုသော သကြိန်အတွင်းက ကြက်တော၏ ပိုးပန်းခြင်းကို ခံနေကြရသော သုံးလေးရွာမှ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမများတို့သည် ၎င်းတို့အချင်းချင်းစုဝေးတိုင်ပင်ခြင်း ပြုကြလေ၏။ ထိုမကြမ်းထော်တို့ တိုင်ပင်ကြသောကိစ္စမှာ အခြားတော့မဟုတ်။ သကြိန်ရက်အတွင်း ကြက်တောအား မကြမ်းထော်များက ဖမ်းဆီး၍ခင်းတုံးရိပ်ပေးပြီးနောက် မျောက်က ကခိုင်းဖို့ကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနှစ်သကြိန်အကြတ်နေ့က ထုံ-အ-ထိုင်း-ဖျင်း လှသော ကြက်တောအား မကြမ်းထော်များသည် ညာသံပေးလျက် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးကြသောအခါ ဇာစ်မြစ်နှင့် ဇာတ်ကြောင်းကို မသိသေးသော ကြက်တောသည် ညိုမြဲ လုပ်နေလိုက်သေး၏။ ချောင်တစ်ချောင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားကြပြီးနောက် ၎င်း၏ဆံကေသာ လက်လေးသစ်ကို ရိတ်ချလိုက်သောအခါ ကြက်တောသည် မျက်လုံးပြူးလာ၏။ သို့ရာတွင် မကြမ်းထော်တို့က ထိုမျှလောက်နှင့် ကိစ္စက မပြီးလိုက်သေး။ ဂီယာတစ်ထစ် တက်ကြ၏။ ခပ်ညစ်ညစ် တစ်ခုလပ်မကြီးတစ်ယောက်က ၎င်း၏ နို့ရည်ကိုညစ်၍ ထမင်းနှင့်နယ်ကာ ကြက်တောအား ဇွတ်အတင်းခွဲလေ၏။ ကြက်တောသည် စွမ်းအားရှိသလောက်ရုန်းသော်လည်း မိန်းမကြီးလေးငါးယောက်၏အားကို မလှန်နိုင်ပေ။ နို့နှင့်ထမင်းနယ်၍ ကျွေးရခြင်းနှင့် အားမရသေးသော နှစ်လင်သေ နှစ်မုဆိုးမကြီးတစ်ယောက်က အဘယ်က အဘယ်သို့ ရှာဖွေယူလာမှန်းမသိသော ပြာတစ်ဆုပ်နှင့် ကြက်တောအား အမှည့်ခြေ ခြေတော့သတည်း။

ထိုမျှကြမ်းတမ်းခြင်းကို မခံနိုင်သောကြက်တောသည် ရုန်းကန်၍လည်းမရ

မြနန္ဒာစာအုပ်တိုက်

နိုင်သည်၏အဆုံး ငယ်သံကလေးနှင့် တောင်းပန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သနားရမှန်းမသိသော မကြမ်းထော်များသည် ကြက်တောကို အားရ လောက်အောင် ညည်းပန်းကြဲပြီးနောက် ၎င်း၏ခါးတွင် ကြိုးချည်ကာ ရွာထဲရပ်ထဲ၌ လျှောက်၍ အကခိုင်းလိုက်ပြန်သေးသတည်း။

ဤကဲ့သို့ ငယ်မွေးငယ်တောင်များကိုပင် အမှည့်ခြေခြေကာ အညည်းပန်းခဲခဲ့ ရပြီးသည့် နေ့ရက်မှစ၍ မယားတစ်ယောက်ရလိုရာသော ကြက်တောသည် တစ်ခုလပ် နှင့် မုဆိုးမများကို အဝေးကပင် ဆလန်ပေး၍ ရှောင်ကာပြေးလေတော့သတည်း။

လူဆန်ဆန် သားမယားရလိုသော ကြက်တော၏ဒုက္ခများကိုသာ စုံစေ့အောင် ရေးနေချေလျှင် ထိုနောက်ပိုးခန်း တစ်ခန်းတည်းနှင့်ပင် တစ်ကျွမ်းတစ်ဂါထာ ရှိလောက် ပေလိမ့်မည်။

ပန်းတောင်ကိုင် အလှကလေးများကို စတင်ပိုးပန်းခဲ့ရစဉ်က ကြက်တော တစ်ယောက်မှာ ခိုင်းဖတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဝါတာကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး ဘောင်းဘီ ဝတ်ကာ ခွေးအုပ်အဆွဲခံရသည်အထိ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

ပန်းတောင်ကိုင် အပျိုစင်များကို မရနိုင်တော့သဖြင့် တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမများ ကို ခြေဦးလှည့်ခဲ့ရစဉ်ကလည်း ကြက်တောသည် မယားတရားလုံးလုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်နှင့် မကြမ်းထော်တို့က ချမ်းသာမပေးလိုက်ကြသေးဘဲ ငယ်မွေးငယ်တောင်များကို နုတ်ကာ ရုပ်တကာ ရွာတကာ၌ ကြိုးတွဲလောင်းဆွဲ၍ မျောက်က ကခိုင်းလိုက်ကြချေသေး တော့၏။

ထိုကဲ့သို့ သားမယားတစ်ယောက်ရလိုသည့်အတွက် ဖတ်ဖတ်မော့၍ ဖွတ်ဖွတ်ကြေ ခဲ့ရသော ကြက်တော၏ သားမယားရလိုစိတ်သည် ကုန်ခန်းခြင်းတော့ မရှိခဲ့ပေ။ သူပိုး ပန်းသော မအာတို့က သူ့ကို စိတ်ပျက်ကြသည်သာ ရှိသော်လည်း ကြက်တော၏ ဘက်မှ စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိခဲ့။ ကြက်တောကတော့ အဲဘာရယ်ဒီ' ဖြစ်ပေ၏။

ကြက်တောသည် အပျိုစင်ကအစ တစ်ခုလပ်နှင့် မုဆိုးမများကိုပါ ပိုးပန်းစရာ မရှိသောအခါ အဘယ်သူ့ကိုပိုးပန်းခြင်း ပြုရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားရှာဖွေခြင်း ပြုလာရ ပေ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားရှာဖွေခြင်း ပြုသောအခါမှ ကြက်တောသည် ၎င်းအတွက် ပိုးပန်း ၍ ရယူစရာ မိန်းမတစ်ယောက်သည် အဘယ်မျှ ရှားပါးခက်ခဲကြောင်းကို ရိပ်မိစပြုလာ ပေ၏။ သူသည် မယားတစ်ယောက်ကိုမှပင် ရမှရပါတော့မည်လားဟု စိုးရိမ်ကြောင့် ကြပြုလာ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကြက်တောသည် သာဏာတရားမှ မျောက်လွတ်ကုန်းရွာသို့ အလာ၊ နေကလည်းပူသောကြောင့် မောမောရှိလှသဖြင့် လမ်းခုလတ်ရှိ ပျဉ်းမပင်ကြီးအောက်

တွင် အမောပြေထိုင်ရင်း ၎င်းအတွက် ရှာဖွေပိုးပန်းရန် မရနိုင်သေးသော မယား အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ၏။ လူဖြစ်လာခဲ့ပါလျက် မယားတစ်ယောက်မှ မရလိုက်ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရပါမူ ထိုလူဖြစ်ကျိုး နှစ်ပါးမည်နည်း။ သူ့အိုးနဲ့သူ့ဆန် တန်တာတော့ ရှိသေးသည်ဟူသော စကားသည် ကြက်တောအတွက် မယားရရေးတွင် ဟုတ်ကော ဟုတ်နိုင်ပါဦးမည်လော။ အကယ်၍ မယားတစ်ယောက်မှ မရနိုင်သဖြင့် မိမိသည် ယခုအတိုင်း သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်ရှိသော် မိမိ၏သားစဉ်မြေးဆက်သည်လည်း ကျန်ရှိတော့မည်မဟုတ်သည်ကို သတိရစဉ်းစားလာမိသောအခါ ကြက်တောသည် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်လာမိပေ၏။ ကြက်တောသည် ၎င်းကွယ်လွန်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် ဤကမ္ဘာမြေကြီးပြင်၌ ၎င်း၏အဆက်အနွယ်တို့ကိုလည်း ပေးအပ်ခဲ့ချင်သေး၏။

ထိုကဲ့သို့ အကြောင်းအရာများနှင့် အလားအလာတို့ကို တစ်သီတစ်တန်းကြီး စဉ်းစားမိရင်း ကြက်တောသည် ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်လာ၏။ သူသည် သူ၏ မယားတစ်ယောက်မှ မရနိုင်သောအဖြစ်ကို အဖိုနှင့်အမတို့နေကြသော တိရစ္ဆာန်များနှင့် နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားမိသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ့ဒေါသဖြစ်သလိုလည်းရှိလာ၏။

လမ်းခုလတ်ရှိ ပျဉ်းမပင်ရင်း၌ ကြက်တောသည် ၎င်းတစ်ယောက်တည်း မယားတရူးရှူးကာ ဝမ်းနည်းလိုက် ဒေါသဖြစ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေစဉ် မျောက်လွတ်ကုန်းဘက်မှဆွမ်းဆန်ခံပြန်လာသော အသက်အစိတ်နှင့် သုံးဆယ်ကြားတွင်ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရမည့် ညောင်ပင်သာကျောင်းမှ သီလရှင်မသီလစာရီသည် ပျဉ်းမပင်ရင်းသို့ အပန်းဖြေရန် ဝင်၍လာလေ၏။

“ဟဲ့ ကြက်တော၊ နင်ဘယ်ကလာသလဲ” ဟု မသီလစာရီက ၎င်း၏ ဆွမ်းဆန်ခံ ဗန်းကိုချရင်း မေးလိုက်တော့မှ ကြက်တောသည် မသီလစာရီကိုမြင်လေ၏။

ကြက်တောသည် သီလရှင်၏အမေးကိုမဖြေသေးဘဲ ၎င်း၏စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့ မသီလစာရီအား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေပေသည်။

တကယ်ဆိုသောအခါ မသီလစာရီသည် ကြေးတင်ကုန်ရုံး၍ လိုလင်မရသောကြောင့် သီလရှင်လုပ်သွားသောမိန်းမသားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်း၏ရုပ်ရည်မှာ ဆံဖြတ်ထားသော်လည်း ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ထဲကဖြစ်၏။

“ဟဲ့ ကြက်တော၊ ငါမေးနေတာမကြားဘူးလား” ဟု သီလရှင်သည် ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို မီးညှိရင်း ထပ်၍မေးလေ၏။

“ဒါထက် မသီလစာရီကို ကျုပ်မေးချင်တာကလေးတစ်ခုရှိလို့ဗျို့” ဟု ကြက်တောသည် မသီလစာရီ၏အမေးကို မဖြေကြားရန်အလျှင်းပင် အရေးမထားတော့ဘဲ ၎င်းစိတ်ဝင်စားသော ကိစ္စကိုသာ ကောက်၍မေးလေ၏။

“ဘာမေးမလို့လဲဟဲ့”

“အခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတာ မေးချင်လို့ပါ”

“အံ့မယ် ငါ့အသက်ဘယ်လောက်ရှိရှိ နှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့မေးချင်တာလဲ။ ဒါနှင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“ဪ ကျုပ်ကအကောင်းမေးတာပါဗျာ”

“ဘာ အကောင်းမေးရမှာလဲ”

“တကယ်ပါ မသီလစာရီရဲ့၊ ကျုပ်က အတည်မေးနေတာပါ”

“တော်စမ်းပါ ကြက်တော့ရာ၊ ဒါ နှင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး”

“အသက်အရွယ်ကလေးရှိတုန်း ခင်ဗျားသီလရှင်ဝတ်နေတာကို ကျုပ်က သနားတာနဲ့ အကောင်းပြောမလို့ပါဗျာ”

“နှင့် တွေ့ကရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့နော် ကြက်တော့”

“မသီလစာရီ တစ်ယောက်နဲ့တော့ ခက်တော့တာပါပဲဗျာ။ ကျုပ်က တကယ့်စေတနာမေတ္တာနဲ့ ပြောနေတာပါ”

“ဟဲ့ ကြက်တော့၊ နှင်ပြောလို့ မရတော့ဘူးလား”

“စိတ်ကူးမလွဲနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း မယားတစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးနိုင်ပါသေးတယ် မသီလစာရီရယ်”

“နှင့်ဘာပြောတယ်ကြက်တော့၊ ဘုရား ဘုရား”

“ဒီထက် ခပ်တဲ့တဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း အားကိုးမရှိလို့ ဒီအဝတ်ဝတ်နေရတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်မှာလည်း ဖျားရေးနာရေးအတွက် မယားလိုနေတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အားကိုးလဲရ ကျုပ်လဲဟန်ကျသွားအောင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ညားကြရအောင်လို့ပြောတာပဲ”

လက်ထဲ ဆေးပေါ့လိပ်တိုက်လေးကို ယောင်ယမ်းလွင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ၎င်း၏ ဆွမ်းဆန်ခဲဗန်းကိုပင်သတ်မရနိုင်တော့ဘဲ ကြက်တော့၏ လူပျိုစကားပြောဆိုခြင်းကို ဗြန်းခနဲခဲလိုက်ရသောမသီလစာရီသည် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ထ၍ ပြေးလေတော့သတည်း။

ရုတ်တရက်ထ၍ပြေးသွားသော သီလရှင် မသီလစာရီအား ကြက်တော့သည် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ငေးမောကြည့်ရှုရင်းကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ “တယ်ခက်တဲ့ မယ်သီလပဲ”ဟု စိတ်ပျက်သလိုညည်းတွားလိုက်လေသတည်း။

(၅)

သီလရှင် မသီလစာရီအား ကြက်တောက ပျဉ်းမပင်ရင်းတွင် ဖမ်း၍ လူပျိုစကား ပြောလိုက်သည်ဆိုသော သတင်းသည် သာကောတနှင့် ရွာနန်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်မု ဟုတ်ချင်းပျံ့နှံ့၍သွားလေ၏။

ကြက်တောကား နာမည်ပျက်ပြန်လေပြီ။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ခေါက် နာမည်ပျက် ခဲ့ရခြင်းသည် ယခင်ပန်းတောင်ကိုင်း၊ တစ်ခုလပ်တို့နှင့် နာမည်ပျက်ခဲ့ရစဉ်ကထက် ဆိုးလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် 'အသာမိကာ' ဖြစ်သော မိန်းမသား တစ်ယောက်ကို ၎င်း၌ရှိသော အခွင့်အရေးကို ပေးကမ်း၍ တောင်းဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ထို 'အသာမိကာ' သည် ဘုရားသမီးတော် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေ တည်း။

မယားတစ်ယောက်ကို မရနိုင်တော့သည့် အဆုံး ဘုရားသမီးတော်ကိုမှ သွား၍ ဆတ်ဆော့လိုက်သောကြက်တောသည် ကောင်းကောင်းကြီး ချောက်ကျပြန်တော့ သတည်း။

အကြောင်းမူကား ထိုပျဉ်းမပင်ရင်းတိုက်ပွဲ၌ ကြက်တောတပ်ပျက်ခဲ့ရပြီး သည့်နောက် စစ်ရှုံးသူကြက်တောအား မည်သည့်ရွာ မည်သည့်အိမ်ကမှ ဆေးဖော် ကျောဖက် မပြုလုပ်ကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

ယခုပင် ကြက်တောသည် ဘေးကျပ်-နံကျပ် ဖြစ်ရတော့၏။ ထမင်းတစ်လှတ် စားရရှိအရေးပင် ခက်လေ၏။ ၎င်းအား မည်သည့်အိမ်ကမှ ခေါ်ဝေါ် ငှားရမ်းခြင်းလည်း မပြုကြတော့။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှလည်း စကားမပြောကြတော့။

ကြက်တောသည် ၎င်း၏အပေါ်၌ ရုတ်ခြည်းစိမ်းကားပြောင်းလွဲသွားကြသော လူများ၏ သဘောထားနှင့် အမူအရာကို ကောင်းစွာသဘောမပေါက်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေသေး၏။ သူသည် မိန်းမမရှိသဖြင့် မိန်းမရလိုသောကြောင့် လင်မရှိသော မိန်းမသားတစ်ယောက်အား လူပျိုစကားပြောဆိုခြင်းကို အဘယ်လောက်ကြီးလေးသော အပြစ်အဖြစ်ဖြင့် လူအများကယူဆထားကြပါသနည်း။

တစ်ခါတလေတော့ ကြက်တောသည် လူများအား ခံပြင်းမိလေ၏။ ဒေါသ လည်းထွက်မိ၏။ သို့အတွက် ရပ်တကာ၊ ရွာတကာလျှောက်၍ သိမ်းကျုံးကော်ဆဲလိုက် ရလျှင် ကောင်းသွားလေမည်လားဟု စဉ်းစားမိသေး၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် သိုကဲ့သို့ မိုက်ကန်းသောအမှုကို မပြုဝံ့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အားငှားရမ်း ခိုင်းစေ၍ ကျွေးမွေးနေသူများကို ထိုကဲ့သို့ စော်ကားခြင်းပြုလိုက်ချေလျှင် သူသည် သိုအရပ်ဒေသမှ ဝေသန္တရာမင်းကြီးကဲ့သို့ ထွက်ပြေးရပေလိမ့်မည်။ အလောင်းတော်

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

အတွက်ကား ဝက်ပါတော့သည် ရှိသော်လည်း ကြက်တောအတွက် ဘာမျှမရှိ။

ဘုရားသမီးတော် မသီလစာရီအား သုံးခွန်းသော စကားကိုပြောကြားခဲ့ပြီး သူညီနောက် ကြက်တောသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ဖြစ်သည်ထက် ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ သူသည်တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ ကူးလူသွားလာကာ သူ့အားငှားရမ်း ခိုင်းစေ၍ ကျွေးမွေးကြမည့် အလုပ်ရှင်များကို လိုက်လံရှာဖွေ မေးမြန်းခြင်းပြုခဲ့ သော်လည်း “အလုပ်မရှိသေးဘူးဟေ့” ဟုပြောကာ ၎င်းအား ငြင်းပယ်လိုက်ကြသူများ နှင့်သာ ရင်ဆိုင်နေရတော့၏။

အချို့သောအိမ်များမှ စွယ်ကျိုးခေါင်းဖြူနေသော အမယ်ကြီးများသည်ပင် ကြက်တောကို ရုတ်ခနဲမြင်လျှင် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ ပြေးတတ်ကြလေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းကို ကြက်တောသည် ခပ်စောစောက မစဉ်းစားမိပေ။ နောက် တောမှသေခါနီးအမယ်ကြီးများကအစ ၎င်း၏သုံးခွန်းသောစကားအပြောခံရမည့်အရေး ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ ထွက်ပြေးပုန်းအောင်းခြင်း ပြုကြသောအဖြစ်ကို ကြက်တော သည် သိရှိလာပေ၏။

ထိုကဲ့သို့ အမယ်ကြီးများကအစ ကြက်တောအား ကြောက်လန့်စရာ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သဘောထားလျက် ထွက်ပြေးပုန်းအောင်းနေကြသောကာလ၌ ကြက်တောသည် အဘယ်ကဲ့သို့များ သားမယားရနိုင်ပါဦးမည်နည်း။ သားမယားရဖို့ အရေးထက် လောလောဆယ်စားရဖို့ နေရဖို့ အရေးသည် သာ၍ကျပ်လာ၏။

တစ်စထက်တစ်စ အလုပ်အကိုင်လည်း မလုပ်ကိုင်ရဘဲနှင့် ကျပ်တည်းသည် ထက် ကျပ်တည်း၍လာခဲ့ရသော ကြက်တောသည် ငတ်ရမည့်အပေါက်သို့ ဆိုက်ရောက် လာလေ၏။

ကြက်တောသည် ငတ်မွတ်ရခြင်းအဖြစ်ကို ကြောက်ရွံ့၏။ သူသည် လူ တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်လော။

တစ်နေ့သ၌ ကြက်တောသည် ညောင်ပင်သာရွာအတွင်းသို့ဝင်ရောက်၍ ၎င်းနှင့် ရင်းနှီးသူ တစ်ဦးဦးအိမ်၌ ဇွတ်အတင်းတက်ရောက်၍ ထမင်းတစ်နပ် ရှာဖွေစားသောက်ရန် စိတ်ကူးမိလေ၏။ ထို စိတ်ကူးကိုရစဉ်က ကြက်တောသည် ထမင်းနှစ်နပ်မျှ ငတ်နေ ခဲ့ရလေပြီ။

ကြက်တောသည် ၎င်းအား မကြာခဏ ငှားရမ်းခိုင်းစေခြင်းပြုတတ်သော ကိုယ့်လယ်ကိုယ်လုပ်နိုင်သူ ကိုဘခက်ကို သတိရမိသဖြင့် သူသည် ညောင်ပင်သာ ရွာလယ်ပိုင်းတွင်ရှိသော ကိုဘခက်၏ အိမ်သို့ ဝင်ကြည့်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုဘခက် သည် အိမ်၌မရှိပေ။ လယ်ထဲသို့ သွားနေ၏။

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

ကိုဘခက်သည် များမကြာမီက မယားသေဆုံးသွားသူလည်းဖြစ်၏။ သူ့၌ ကျန်ရှိနေရစ်သော ကလေးသုံးယောက်ကို သူ၏ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ရွှေဘုတ်က လာရောက်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးလေသည်။ ၎င်း၏ ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ရွှေဘုတ်မှာ ငါးဆယ်ကျော် အဘွားကြီးဖြစ်၍ နားအနည်းငယ်လေးကာ မျက်စိကလည်းမွဲလေ၏။

ကိုဘခက်၏ အိမ်ပေါ်သို့ ကြက်တောသည် ရောက်သောအခါ ကိုဘခက်ကို မတွေ့ရဘဲ ဆေးလိပ် လိပ်နေသော ဒေါ်ရွှေဘုတ်ကို ရင်ဆိုင်နေရပေတော့၏။

“ဟဲ့ ဘယ်သူလဲ” ဟု နားလေး၍မျက်စိမွဲနေသော အဘွားကြီးက ကြက်တော အား လှမ်း၍မေးလေသည်။

“ကျွန်တော် ထမင်းမစားရသေးလို့ လာတာပါ” ဟု ကြက်တောက ၎င်းလို ချင်သော အချက်ကိုသာပြော၏။

“နင်ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ ကြီးတော်ရဲ့”

“ကျွန်တော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲတဲ့”

“ကြက်တောပါ”

“ကြက်တော ဟင် ကြက်တော၊ အမယ်လေး လာကြပါဦးတော့ လာကြပါဦး တော့။ ဟောဒီမှာ ကြက်တောတစ်ယောက်” ကိုဘခက်၏ ယောက္ခမကြီးသည် ထိတ်လန့်တကြားနှင့် ကုန်း၍သာအော်ချေတော့၏။

ကြက်တောသည် ရုတ်တရက်ကြောင်၍နေပြီးမှ ၎င်း၏ ချောက်ကျတော့မည့် အပေါက်ကို စဉ်းစားမိလာ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားမိလျှင် ကြက်တောသည် ထမင်းဆာ လောင်ခြင်းကိုမေ့ပျောက်ကာ အိမ်ပေါ်မှလွှားခနဲခနဲချလိုက်ပြီးနောက် မြေဦးတည့်ရာ အရပ်သို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးလေတော့သတည်း။

ကြက်တော၏ စွန့်စားခန်းအမျိုးမျိုး

(၁)

ကြက်တောသည် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အချိန်တန်သောအခါ၌ သူသည် လူများနည်းတူ သားမယားရချင်သေး၏။ ထိုအချက်သည် သဘာဝကျ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသဘာဝကျသော လူများနည်းတူ အခွင့်အရေးကို ကြက်တောသည် မီးကုန်ယမ်း ကုန်ကြီးစားခြင်းပြုသော်လည်း မရခဲ့ပေ။ အဘယ်အတွက်ကြောင့်နည်း။ ကြက်တော ၌ နဖူးစာမပါ၍လား။ ဘဝကချခဲ့ဖူးသော ရေစက်မရှိ၍များလား။ ထိုအကြောင်း နှစ်ချက်ရှိသည့်အနက် ဘယ်သင်းကြောင့်ဆိုသည်ကို အဘယ်ဘုရား သခင်ထံသွား ရောက်လျှောက်ထား မေးမြန်းခြင်းပြုကြမည်နည်း။ ကြက်တောသည် ၎င်းရလိုသော သားမယားကို ရရှိဖို့ဝေးစွ။ နောက်ဆုံးသော တစ်နေ့၌ ၎င်း၏ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် မှီခိုရပ်၍ နေထိုင်လာခဲ့ရသော ရွာများမှပင် လွတ်ရာဝေးရာသို့ ရွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရ ချေသေးတော့သတည်း။

အချိန်တန်အရွယ်ရောက်၍မှ လူများနည်းတူ သားမယားနှင့် မနေရသော ၎င်း၏ဘဝကို စဉ်းစားမိသောအခါ၌ ကြက်တောသည် ၎င်းလောက်ကံဆိုးသူသည် ဤကမ္ဘာမြေပြင်၌ မရှိတော့ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ ယခင်ဘဝဟောင်းများက ဒါနပါရမီ ဆင်းရဲသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ကံဆိုးရသည်ဟု ကြက်တောသည် အများပြောစကား အရ ယခုဘဝ၌ ၎င်းတွင် ပိုလျှံစုဆောင်းမိတတ်သော ပိုက်ဆံကလေးများဖြင့် မြတ်ရှင် တော်အား ကပ်လှူ ပူဇော်ဖို့ သတိရမိ၏။ သို့ရာတွင် ဆွမ်းတော်ဖို့နေနေသာသာ ဝမ်းတော်ဖို့မှပင် ဘယ်မှာရှာရမှန်း မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်သေးသော အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရ သော ကြက်တောသည် ပါရမီဖြည့်ရခြင်းအလုပ်နှင့် သားမယားရရေးအလုပ်များကို

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

ဆက်လက်မစဉ်းစားနိုင်အားဘဲ လောလောဆယ်ဆယ်စားဖို့နေဖို့အတွက် အခင်းကို သာ သံသံမဲမဲ ရှာဖွေရပေ၏။

ကြက်တောသည် အလုပ်အကိုင်တွင် ဝီရိယရှိသူဖြစ်၏။ ဇွဲလည်းကောင်း၏။ ၎င်းအပြင်လည်း သူသည် ရသလောက်လုပ်ခနှင့် အလွယ်တကူ ကျေနပ်တတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် များမကြာမီပေါက်တိုင်းရွာ၌ အလုပ်အကိုင်ရရှိကာ အခြေကျလေ၏။

ပေါက်တိုင်းရွာသည် မြို့နှင့် ခရီးတစ်တိုင်သာသာခန့်မျှသာ ဝေး၏။ ထိုရွာတွင် တရုတ်လူမျိုးအရှန်ဆိုသူသည် ချက်အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်လှစ်ထားလေသည်။ ကြက်တော အလုပ်ရသည် ဆိုသည်မှာ ထိုအရက်ဆိုင်တွင်ဖြစ်၏။ သူ၏အလုပ်မှာ အရက်ချက်၊ ပုလင်းဆေး၊ အရက်ကိုစားပွဲထိုးပေးစသော ဗဟုအလုပ်ဖြစ်သည်။ အခြေကျသည်ဆိုခြင်းမှာ သားမယားအိုးအိမ်နှင့် နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အရှန်၏ အရက် ချက်သောဖို့တွင် အိပ်စက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထိုအရက်ဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရရင်း ကြက်တောသည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာရောက် သောက်စားမူးယစ်တတ်ကြသူများနှင့်သိကျွမ်းလာ၏။ ထိုအမူးသမားများ ထံမှလည်း သူသည် အရက်စားပွဲထိုးရင်း ဗဟုသုတနှင့် အကြားအမြင်များကို ရရှိ ကြွယ်ဝလာ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ မြို့မှအသောက်သမားများသည် အရှန်၏အရက် ဆိုင်သို့ပင် လာရောက်သောက်စားတတ်ကြသောကြောင့် ကြက်တောသည် ၎င်းတို့ ကိုယ်ကို ယဉ်ကျေးသည်ဟု ဆိုတတ်ကြသော မြို့သားများနှင့်လည်း ရင်းနှီးသိကျွမ်း လာပေ၏။ ထိုသို့ မြို့သားများနှင့် သိကျွမ်းလာရာမှ သူသည်တစ်စထက်တစ်စ မြို့သို့ လည်း အရောက်အပေါက်များကာ မြို့ပါးဝစ ရလာခဲ့၏။

သူတစ်ပါး ခိုင်းစေသောအလုပ်များကို စေတနာနှင့် လုပ်ကိုင်၍သာ ပေးတတ် လေ့ရှိသော ကြက်တောအား ပေါက်တိုင်းရွာ၌ တစ်စထက်တစ်စလူသိများလာ၏။ ကြက်တောသည် အရှန်၏အရက်ဆိုင်မှ ၎င်း၏အလုပ်များပြီးစီးသောအခါ ရပ်ကွက်ထဲ ၌ရှိတတ်သော ရပ်ရေး ရွာရေးကိစ္စများကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးတတ်၏။ သို့အတွက် ရပ်ရွာမှလူများသည် ကြက်တောအား ခိုင်းစေ၍ကောင်းသော အလုပ်သမားတစ်ယောက် အဖြစ် သဘောထားကာ ခင်မင်လာကြလေသည်။

တောအရက်ဆိုင်ဖြစ်သဖြင့် ဦးပုသ်သီတင်းနေ့များတွင် အရှန်၏အရက်ဆိုင် သည်ပိတ်လေ့ရှိ၏။ ထိုနေ့၌ ကြက်တောသည် အားလပ်ခွင့်တစ်ရက်ကိုရရှိလေသည်။ ထိုသို့အားလပ်သောနေ့၌လည်း ကြက်တောသည် ၎င်းနှင့်ခင်မင်သောအိမ်တစ်အိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရင်း ထိုအိမ်၌လုပ်စရာရှိသောအလုပ်များကို လုပ်ပေးတတ်လေ သည်။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် ဥပုသ်တော့မစောင့်တတ်ပေ။ သူသည် ထမင်း ဆာတတ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဥပုသ်မစောင့်ခြင်းဖြစ်သလောမသိပေ။

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

အချို့သော ဥပုသ်ရက်အားများ၌ ကြက်တောသည် ၎င်းနေထိုင်သော အရက် ချက်သည့်တံတွင် တစ်နေ့ကုန်အိပ်ချင်လည်း အိပ်နေတတ်သေး၏။ အမှန်ကတော့ သူသည်အိပ်မပျော်ပေ။ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာလှဲကာ တောင်တောင် မြောက်မြောက် တွေးတောနေတတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကြက်တောသည် တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးသည်ဆိုသောအခါ၌ ၎င်း၏ ဇာတိချက်ကြွေရာအရပ်ဖြစ်သော သာကေတနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်များကိုတွေးခြင်းသာ လျှင်ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် သူသည် ဘာမျှ တွေးစရာမရှိ။ သူသည် အဘယ်အရပ်သို့မှ ရောက်ပေါက်ခဲ့ဘူးသူလည်းမဟုတ်။ ပေါက်တိုင်းအရပ်သို့ ထူးထူးချွန်ချွန်ရောက်လာရ ခြင်းသည်ပင် ထိုအရပ်ကလက်မခံဘဲ ဝိုင်းပယ်ကြသောကြောင့်မဟုတ်လော။

ဇာတိအရပ်ကိုချစ်တတ်ကြသည်မှာ လူ၏သဘာဝဟု ဆိုရကောင်းဆိုရမည်လား မပြောတတ်ပေ။ မိမိ ဇာတိအရပ်က အဘယ်သို့ပင် မိမိအားဝိုင်းပယ်ထားသော်လည်း အခါအခွင့်သင့်လျှင် ပြန်လည်နေထိုင်ချင်သော ကြက်တောကို အဆိုးဆိုးရန်တော့ မမြင်မိ။ သူသည် တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးသည်ဆိုရာ၌ ဇာတိအရပ်သို့အဘယ် သို့ ပြန်နိုင်မည်အရေးကိုသာ တွေးတောစဉ်းစားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ ဇာတိအရပ်အကြောင်းကိုတွေးရင်း သူသည်သူ့အပေါ်၌ ပစ်ပစ်ခါခါ စိမ်းကားခဲ့ကြသော ပန်းတောင်ကိုင်းအလှကလေးများကအစ တစ်ခုလပ် မုဆိုးမများအ ကြောင်းကိုလည်း သတိရစဉ်းစားမိ၏။ သူ့အပေါ်၌ ဥပေက္ခာပြုထားကြသော ထိုအချော အနုနှင့် အပူအမြင့်တို့အား ရင်ထဲ၌ နာကျင်သလိုလည်း ခံစားရမိပေသည်။ သို့ရာတွင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခြင်းနှင့် မကျေမချမ်းခြင်းမျိုးတော့ မဖြစ်မိ။ ကြက်တောသည် လူဆန်ဆန် တစ်ဖက်သားအား ခွင့်လွှတ်တတ်၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တော၌ကြံစည် ချက်တစ်ခု တော့ ရှိလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ကံအကြောင်းထောက်မ၍ လူလုံးပြုလှသောအခါ ရွာသို့ ပြန်လည်နေထိုင်ချင်၏။ ရွာရိုးလျှောက်၍ ကိုယ်ယောင်ပြလိုက်ချင် သေး၏။

အရက်ဆိုင်တွင် ဗာဟီရလုပ်နေသော ကြက်တောတစ်ယောက်ကလည်း လူဆန်ဆန် စိတ်ကူးယဉ်တတ်ခြင်းကို အဘယ်သူသည် အပြစ်တင်ချင်ပါသနည်း။ ဘယ်သောအခါကမှ လက်တွေ့အားဖြင့် သာယာခြင်းမရှိခဲ့ရသော သူ၏ဘဝကို ခိတ်ကူးယဉ်သောကာလ၌သာ သူသည် သာယာသောဘဝအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်ရှာ၏။ သူ၌ ရနိုင်သေးသော ထိုအခွင့်အရေးကို ကြက်တောသည် အားမနာတမ်းသုံးစွဲခြင်းဖြင့် သာ သူ၏ သက်သာခံသာမှုကို တွေ့ထိရရှိနိုင်ပေ၏။ သည်အတွက် ကြက်တောအား ခိတ်ကူးယဉ် အမှိုက်အမဲသတ္တဝါတစ်ကောင်ဟု အဘယ်ပညာရှိ သူခမိန်တို့က ဆိုချင် ကြပါသနည်း။ သို့ဖြစ်လျှင် ယခုဘဝ၌ငတ်ပြတ်ကာ ဒုက္ခရောက်ခြင်းမလှရောက်နေရပါ

လျက် လောလောဆယ် ခံနေရသောဘဝကိုမေ့ကာ နောင်ဘဝ၌ ဗြဟ္မာမင်းအဖြစ်ကို ဆုတောင်းနေသူ သူတော်ကောင်းများနှင့် နှိုင်းပုံပါမည်လောဟု ထိုပညာရှိသူခမိန်တို့ အား မေးမြန်းရန်သာရှိလိမ့်မည်။

စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရခြင်းသည် မျှော်လင့်ရခြင်းလည်းဖြစ်ပေ၏။ မျှော်လင့် ရခြင်းသည် လူ့ဘဝ၏ အနှစ်သာရတစ်ရပ်မဟုတ်လော။ ကြက်တောတစ်ယောက်သည် လည်း ထိုအနှစ်သာရကလေးတစ်ရပ်ဖြင့် အို၍သေရတော့မည်ထင်ပေသည်။

(၂)

ကြက်တောသည် ပေါက်တိုင်းအရပ်ရှိ အရှန်အရက်ဆိုင်တွင် ဗဟိုရလုပ်ကိုင်ကာ အသက်မွေးမြူရင်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အို၍လာကာ သေရမည့်နေ့ဘက်သို့ ချဉ်းကပ် လျက်ရှိစဉ် အာရှတိုက်၌ ဂျပန်သည် အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန်အုပ်စုကို စစ်ကြေညာ လေ၏။

ပါးလိဟားဘာ၌ ရေတပ်ကြီးပြုတ်ကျသွားသော အရေးသည် ကြက်တော အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော သတင်းတစ်ရပ် မဟုတ်ပေ။ ထို့အတူ ဝေလသင်္ဘောကြီးပြုတ်သွားသောသတင်းမှာ ကြက်တောအတွက် အလကားပင်ဖြစ် ပေ၏။ ကြက်တောသည် နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ နှုတ်စာတစ်လုံးမျှ သိသူမဟုတ်။ သူသိရှိသော နိုင်ငံရေးမှာ အနည်းငယ်ရှိ၏။ ဤကမ္ဘာ၌ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလူများမှာ မြို့ အုပ်မင်း၊ ဌာနအုပ်၊ သူကြီးနှင့် မြေပိုင်ရှင်တို့ဖြစ်ကြလေ၏။ ထို့ထက်လွှဲ၍တော့ ကြက်တောသည် ဘာမျှလည်းမသိ။ ထို့အတွက် သူသည် စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိမိပေ။

ဂျပန်စစ်တပ်များ ဗမာပြည်သို့ စတင်ဝင်ရောက်စဉ်ကလည်း ကြက်တောသည် အရက်ပုလင်းများကို သီချင်းတအေးအေးနှင့်သာ ဆေးကြောနေ၏။ ရဲဘော်သုံး ကျိပ်ဆိုသည့်အသံကို အရက်ပုလင်းဆေးနေရသော ကြက်တောသည် အဘယ်သို့ကော ကြားဖူးနိုင်ပါမည်နည်း။

“ဖိုးခေါင်ကြေးကြော် မန်းတောင်ရိုးပေါ် ပြည်တော်ကိုမျှော်လိုက်စမ်း လမ်းဘယ် မမြင်”

ကြက်တောသည် အရက်ပုလင်းများကို ဆေးကြောရင်း ၎င်းနှစ်သက်သော အထက်ပါတေးသွားကို ညည်းနေစဉ် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများသည် အရပ်သူအရပ်သား များကို တရကြမ်း စက်သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ သေကြေ ပျက်စီးကြရသော သတင်းကို ကြက်တောသည် ကြားရသောအခါ “စစ်ဖြစ်တာမ

ကောင်းဘူး” ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ စစ်ဖြစ်၍အပြစ်ကင်းမဲ့သော လူအများအပြား
သေကြေပျက်စီး ခဲ့ခြင်းကို မကြိုက်တာထက်လွဲ၍ ကြက်တောသည် ဘာမျှတော့မသိ။
သို့နှင့် ဗမာ ပြည်သည် အင်္ဂလိပ်-ဂျပန် တိုက်ပွဲ၏ စစ်မျက်နှာဖြစ်ခဲ့ရလေတော့၏။
ဗမာပြည် စစ် မျက်နှာဖြစ်ခဲ့ရသော ကာလ၌ ပေါက်တိုင်းအရပ်သည်လည်း ထိုဒဏ်မှ
အဘယ်သို့ လွတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ပေါက်တိုင်းအရပ်သည်မှ မလွတ်နိုင်သော အခြေ၌
ကြက်တော တစ်ယောက်သည်လည်း လူလူချင်း သရမရစီးကာ သတ်ကြဲဖြတ်ကြသော
ပွဲကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

ပေါက်တိုင်းအရပ်၌ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေခဲ့စဉ်ကာလများက
ကြက်တောသည် အလွန်တရာကြောက်ရွံ့သောကြောင့် စပါးပုတ်ထဲ၌သုံးရက်တိတိ
ထမင်းအငတ်ခံကာ ပုန်းနေခဲ့ဖူး၏။ စစ်တပ်များကျော်လွန်သွား၍ အေးချမ်းတော့မှ
ကြက်တောသည် စပါးပုတ်ထဲက ထွက်လာ၏။

ပေါက်တိုင်းအရပ်၌ စစ်ပွဲ ကျော်လွန်သွား၍ အနည်းငယ်ငြိမ်သက်မှု ရရှိသော
အခါ မြို့အရပ်မှ စစ်ဝတ်စစ်စားများဖြင့် လူပေါင်းဆယ့်လေးငါးယောက်တို့သည်
သေနတ်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ ပေါက်တိုင်းရွာကလေးသို့ ရောက်လာကြလေ၏။
ထိုသူများသည် သူကြီးအိမ်၌ တည်းခိုပြီးလျှင် မောင်းထု၍ ရွာသားများကို တစ်အိမ်
တစ်ယောက်ကျစီလာရောက်ရမည့်အကြောင်း ဖိတ်ကြားခြင်းပြုသဖြင့် ၎င်း၏အလုပ်ရှင်
အရှန်က ကြက်တောအား ထိုလူထု စည်းဝေးပွဲသို့ စေလွှတ်သောကြောင့် ကြက်တော
သည် သွားရောက်ရပြန်လေသည်။

သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ထိုစစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် လူများသည် အရက်
ဆိုင်သို့ လာနေကျ ဖောက်သည်များ ဖြစ်နေကြောင်း ကြက်တောသည် တွေ့ရှိရပေ၏။
ထိုစစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် လူများက ၎င်းတို့၏မိတ်ဆွေ ကြက်တောကို အရေးတယူနှင့်
နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်ခြင်းပြုကြပေ၏။ ထိုလူများက နှုတ်ဆက်နေသည့်တိုင်အောင်
ကြက်တောသည် ဘာမှန်းမသိသဖြင့် ကြောင်နေမိ၏။

“ဒါထက်နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်လာကြတာလဲဗျ” ဟု
ကြက်တောက မေးမိ၏။

“ဘီ-အိုင်-အေ လေဗျာ” ဟု တစ်ယောက်ကပြော၏။

“ဘီ-အိုင်-အေ ဆိုတာက ဘာလဲဗျ”

“ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ပေါ့ဗျာ”

“ဩ ဩ ဩ”

ကြက်တောသည် ထိုသူများ ဝတ်ဆင်ထားကြသော ကာကီဘောင်းဘီ အင်္ကျီနှင့်

သားရေဖိနပ်များကို သဘောကျ၍ အံ့ဩသလို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ထိုအဝတ်အစားနှင့် အဆောင်အယောင်များကို ဝတ်စားဆင်ယင် ကြည့်လိုသော စိတ်သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်စပြုလာ၏။

ကြက်တောသည် ထိုသူများအနီးသို့ တိုး၍သွားပြန်ကာ သူတို့ဝတ်စားဆင် ယင်ထားကြသော အဆောင်အယောင်များကို လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်စမ်းသပ် ကြည့်ရှု လေ၏။ အထူးသဖြင့် ကြက်တောသည် စစ်ဖိနပ်ကြီးများကို သဘောကျနေမိ၏။

“ခင်ဗျားစီးထားတာက ဖိနပ်လားဗျ” ဟု ကြက်တောသည် ရိုးသားသော မေးခွန်းကို မေးကြည့်မိပေ၏။

“အပြူးနေရှင်းဘွတ်ခေါ်တယ်” ဟု ကြားဝါလိုသောစစ်သားသစ်က ကြားဝါ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ အပြူးနေရှင်းကြီးစီးပြီး ကောက်ရိတ်ရရင်တော့ကောင်းမှာပဲ”

“သက်ကယ်ကော မရိတ်ချင်ဘူးလား ရဲဘော်ကြက်တောရ” ထိုသူကအတည်နှင့် နောက်လိုက်၏။

“ကောင်းပါ့ဗျာ” ဟု ရိုးသော ကြက်တောက ရိုးသောစကားကို ပြောလေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူကြီးအိမ်တွင် လူများလာသောအခါ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သားများထဲမှ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူ လူသုံးလေးယောက်က စစ်သား စုဆောင်းရေး တရားကို ဟောကြားခြင်းပြုလေတော့၏။ အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာကို နောင်တော် နိပုန်စစ်သည်တော်များနှင့် အတူလက်တွဲ၍ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီးက တိုက် ခိုက်မောင်းထုတ်ရမည့် အရေးမှာ ဗမာတိုင်း၏ အရေးဖြစ်၍ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မ တော်သို့ ဝင်ရောက်ကြရန် အကျယ်တဝင့် ပြောကြားလေ၏။

ကြက်တောသည် စစ်သားစုဆောင်းရေးတရားပွဲ၌ ပြောကြားသော စကားများကို တစ်ခွန်းမှ နားမလည်ပေ။ သူသည် ကာကီဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီများကိုလည်းကောင်း၊ သက်ကယ်ရိတ်ရာတွင် စီးကောင်းမည့် ဖိနပ်ကြီးကိုလည်းကောင်း သဘောကျနေမိ၏။ ထိုအဆောင်အယောင်များကို တပ်မတော်သားကဲ့သို့ ဝတ်စားလိုသောဆန္ဒများလည်း တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်နေမိ၏။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်မှ တာဝန်ခံလူကြီးများ စကားပြောဆိုပြီးသွား သောအခါ ပေါက်တိုင်းရွာမှ လူရည်လည်လည်ထဲက လူငယ်လေးငါးယောက်တို့သည် တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခြင်းပြုရန် စာရင်းပေးကြ၏။ ထိုသို့ စာရင်းပေးကြသူများအား လူအများက ပိုင်းဝန်း၍ လက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးကြလေသည်။

ကြက်တောသည် ထိုသူများကဲ့သို့ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက် နိုင်လောက်အောင် နိုင်ငံရေးအသိသည်လည်းကောင်း၊ မျိုးချစ်စိတ်သည် လည်းကောင်း

မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ထိုသူများကို ဝိုင်းဝန်းလက်ခုပ်တီးကာ ဩဘာပေးကြသလို သူသည်လည်း အပေးခံလို၏။ ၎င်းအပြင်လည်း တပ်ထဲသို့ဝင်ရလျှင် သူသည် သူဝတ်ချင်လှသော စစ်ဝတ် စစ်စားများကို အလကားဝတ်ဆင်ရမည်သာမက သေနတ်ကိုလည်း ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရပေမည်။ သူသည် ထိုအဖြစ်ကို ရလို၏။ သို့ရာတွင် ဓားပြတိုက်လို၍တော့မဟုတ်ပေ။ သူ့အား မောင်းထုတ်လိုက်ကြသောအရပ်သို့ သွားရောက်လူလုံးပြလို၍သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကြက်တောသည် ချီတုံချတုံဖြစ်နေရာမှ နောက်ဆုံးတွင် အဆုံးအဖြတ်ကိုရရှိ လေ၏။

အရက်ဆိုင်၌ ဗဟိရလုပ်နေခဲ့ရသောကြက်တော ဗမာလွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် ၏ တပ်သားသစ်တစ်ယောက်အဖြစ် စာရင်းပေးသွင်းလေပြီ။

လူများက လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးကြ၏။

ကြက်တောသည် ခြေဖျားထောက်မိပေ၏။ သူသည် အရက်ဆိုင်မှ ဗဟိရ မဟုတ်တော့။ အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာကောင်များကို နောင်တော် နိပုန်စစ်သည်တော်များနှင့် လက်တွဲချီတက် တိုက်ခိုက်မည့် ဗမာလွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သားကြီး ဖြစ်ပေပြီ။

ကြက်တော-သတိ။

ဘယ်လှည့်ပြီး ညာတော့မကွေ့လိုက်ပါနှင့်။ လဲတတ်သည်။

(၃)

ဗမာလွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်သားကြီး ကြက်တောသည် နောင်တော် နိပုန် စစ်သားများနှင့်လက်တွဲ၍ အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာကောင်များကိုကား မတိုက်လိုက်ခဲ့ရပေ။ အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာကောင်များကို တိုက်ဖို့ဝေးစွ။ နိပုန်နောင်တော်များက ကြက်တောအား လက်တွဲခြင်းပင် မပြုခဲ့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အကြောင်းကတော့ရှင်းနေသည်။ ကြက်တောသည် မြို့သို့ရောက်၍ သေနတ် ကိုင်ရဖို့ဝေးစွ။ ၎င်းဝတ်ချင်လှသော စစ်ယူနီဖောင်းကိုမဝတ်ရမီပင် နိပုန်နောင်တော်ကြီး များက ညီငယ်ဗမာလွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကို တရကြမ်းဖမ်းဆီးဖျက်သိမ်းပြီး တပ်သားကြီး ကြက်တောအား “ ခူးရား-ဘတ်ကဲရီး” ဟုဩဘာပေးကာ ပါးရိုက်လိုက် သောကြောင့်တည်း။

နောင်တော်နိပုန်စစ်သားက ပါးရိုက်လျှင်ရိုက်ချင်း ကြက်တောသည် မြို့ရှိ ဘီအိုင် ဆေးရုံပေါ်မှ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါးတစ်သားတည်းကျတဲ့အောင် ဆင်း၍ပြေးလေ တော့၏။ ကြက်တောသည် မြို့မှ ၎င်း၏အရက်ဆိုင်ရှိရာ ပေါက်တိုင်းသို့ရောက်လာသောအခါ

အမောအပန်းပြေစေရန် အရှုန်၏အရက်ဆိုင်ထဲတွင် ရေတစ်ခွက်သောက် နေစဉ် ရွာထဲ၌ရောက်နှင့်နေသော နိပုန်စစ်သား လေးငါးယောက်သည်ရွာထဲ၌ ရှာဖွေ၍ ဆွဲယူလာကြသော ကြက်သုံးလေးကောင်ဖြင့် အရှုန်၏ အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ဝင်၍ လာကြလေရာ ခပ်စောစောကပါးရိုက်ခဲခဲရသော ကြက်တောသည် နောက်ထပ်ပါးရိုက် ရန်လာကြသည် အထင်ဖြင့် သောက်နေသော ရေခွက်ကိုလွှတ်ချပြီးနောက် ခြေဦးတည် ရာသို့ စွတ်၍ပြေးမိပြန်လေတော့သတည်း။

ကြက်တောသည် နောင်တော်နိပုန်များက ပါးရိုက်လိုက်သောကြောင့် ဗမာ လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီးနှင့် မိစ္ဆာကောင်အင်္ဂလိပ်များကို ဗမာမြေပေါ်မှမောင်း ထုတ်ရန်အကြောင်းကို လုံးဝမေ့ပျောက်ကာ နောက်သို့ပင် တစ်ချက်တလေမျှ လှည့်ကြည့် ဖော်မရတော့ဘဲ ခြေကုန်သုတ်၍ပြေးလေတော့၏။ ခြေကုန်သုတ်၍ပြေးသည်ဆိုရာ၌ ကြက်တောသည် ပြေးမိပြေးရာသို့ ပြေးခြင်းသာ ဖြစ်ပေရကား ၎င်းသည် ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်နေမှန်းပင်မသိခဲ့ပေ။ ထိုသို့ပြေးမိပြေးရာသို့ စွတ်စွတ်ပြေးလွှား လာခဲ့ရာမှ ကြက်တောသည် ခြေလက်မသယ်နိုင်လောက်အောင် မောပန်းလာသဖြင့် တစ်ခုသော အရိပ်အာဝါသကောင်းသည့် သစ်ပင်ရိပ်တွင်ဝင်၍နားကာ ခြေပစ် လက်ပစ် လှဲချ လိုက်မိပေ၏။

ကြက်တောသည် အတန်ကြာနားရသောအခါ အတော်အသင့်အမောပြေလာ၏။ ထိုသို့အမောပြေစပြုလာသောအခါ ကြက်တောသည် ၎င်းသည် အဘယ်အရပ် ကလာ၍ အဘယ်အရပ်သို့သွားရမည်အရေးကို စဉ်းစားရပြန်လေ၏။ သူသည် နောင်တော် နိပုန်များ၏ အာရုံတိုက် သာတူညီမျှရေးကို ကြောက်ရွံ့လှသောကြောင့် ၎င်းတို့ နှင့်ကင်းရာ ဝေးရာသို့ ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးနိုင်သောကြောင့် လွတ်သလောက်တော့ ရှိသွားခဲ့ပေပြီ။ သို့ရာတွင် သူသည် မည်သည့်အရပ်၌ သွားရောက်ခိုကပ်၍ အသက်တစ် ချောင်းကို မွေးရပါမည်နည်း။

ကြက်တောသည် ရှေ့လူလုပ်ဖို့အရေးကိုပင် ထိတ်လန့်လာမိပြန်၏။ သူသည် အဘယ်အရပ်၌ စားကျက်သစ်ကို လိုက်လံရှာဖွေရပါဦးမည်နည်း။ ပြေးစရာပင် မြေက မရှိတော့ပါဘဲကလား။

ပြေးရသဖြင့် မောနေရသည်နှင့် မပြီးလိုက်သေးဘဲ ကြက်တောစိတ်ညစ်ရပြန် လေသည်။ ကြက်တောသည် ရိုးသားသော လူတစ်ယောက်ပီပီ သူ့ကိုယ်သူ့စိတ်ဆိုးမိ ကာ ကျိန်ဆဲခြင်းပြုနေပြန်၏။

“ငါလိုကောင်တစ်ယောက်ဟာ ဘာပြုလို့များလူဖြစ်ပြီး အသက်ရှင်နေရသေး သလဲကွာ”ဟူ၍ ကြက်တောသည် ၎င်းကိုယ်ကို မကျေမချမ်းနှင့် မေးမြန်းနေချေ၏။

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

သို့ရာတွင် ကြက်တော၏ မေးခွန်းကို အဘယ်နတ်ဘုရားတို့ကမှ လာရောက်ဖြေကြားကြလိမ့်မည်တော့မဟုတ်။ မိမိ၏ မေးခွန်းကို မိမိဘာသာ ဖြေကြားဖို့ရှိပေ၏။ မဖြေကြားတတ်လျှင် သေလိုက်ရုံရှိသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြက်တော ၎င်း၏ခက်ခဲကျပ်တည်းလှသော အဖြစ်ကိုမေးခွန်းသာထုတ်တတ်ပြီး မဖြေတတ်ဘဲရှိသောကြောင့် ပက်လက်လန်ကာ မိုန်းနေစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှ ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်သဖြင့် ကြက်တောသည် ရုတ်တရက်လန့်ဖျပ်ကာ ထ၍ ပြေးမည့်အပြု တစ်ကြိမ်သောအခါက ၎င်းအား မက်လုံးပြုကာ အမျိုးမျိုးညာစားခိုင်းစေခဲ့ပြီးနောက် ချောက်ချခဲ့ဖူးသော ညောင်ပင်သာရွာမှ သားတစ်ယောက်အမေတစ်ခုလပ်မကြီး မကြေးယုန်ကို မျက်ရည်များနှင့် တွေ့မြင်နေရသောကြောင့် အင်းသားကြည့်နေမိပေသည်။

မကြေးယုန်သည် ကြက်တောကို မမြင်ချေ။ ၎င်းသည် အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးလာသော လက္ခဏာအမူအရာရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထုခြားချက်တစ်ရပ်သည်ကား မကြေးယုန်သည် လင်ရသည်ဟူ၍ အသံမကြားရပါဘဲနှင့် ဗိုက်ထွက်နေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ကြက်တောသည် ငြိမ်သက်စွာ လှဲ၍နေရာမှ မကြေးယုန်၏ဗိုက်ကို လေးငါးလလောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေသည်။ ကြက်တောသည် ဗိုက်ထွက်ချက်ရေးတွင် လျင်မြန်လှ၏။

မကြေးယုန်သည် ဤကဲ့သို့ ချောင်ကြိုချောင်ကြားထဲသို့အဘယ်အတွက် တစ်ယောက်တည်း လာနေရသနည်း။ ၎င်းအပြင် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကိုလည်း ၎င်း၏ချိုင်းတွင်ညှပ်ထားသေး၏။

မကြေးယုန်သည် ၎င်း၏ဝမ်းနည်းနေခြင်းထဲ၌ မွန်ထူနစ်မြုပ်နေသောကြောင့် ကြက်တောကိုလုံးဝမမြင်ဘဲ ကြက်တောကို ကျော်လွန်သွားလေသည်။ ကြက်တောသည် လူတစ်ယောက်လုံးကိုမှ မမြင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသော မကြေးယုန်အား နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ငြိမ်သက်စွာ ဝေးမောကြည့်နေမိရာမှ မကြေးယုန်၏ ဖြစ်ပျက်လာရပ်ကို အက်ခတ်ကြည့်ရှုရန် လှဲနေရာမှ အသာထ၍ မကြေးယုန်၏ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်၍ကြည့်လေသည်။

မကြေးယုန်သည် အတန်ငယ် လျှောက်သွားပြီးနောက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ခုကိုင်းနေသော လျှိုတစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်သွားလေသည်။ ကြက်တောသည် မကြေးယုန် ပြုလုပ်နေပုံကို နားမလည်နိုင်သေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းချိုစပ်က ကွယ်၍ကြည့်နေပေသည်။

မကြေးယုန်သည် ၎င်း၏ချိုင်းမှညှပ်လာသောအထုပ်ကလေးကိုဖြေပြီးသည့်နောက် ကိုင်းနေသောသစ်ကိုင်း လက်ခပ်တစ်ဖောင်သာသာခန့်ကို အက်ခတ်မော့ကြည့်လေ၏။

၎င်းနောက် အထုပ်ထဲ၌ အသင့်ယူဆောင်လာသော ကြိုးကို ကွင်းပြုလုပ်ပြီးလျှင် သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်လေ၏။

မကြေးယုန်သည် ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် အဘယ့်ကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်နေရသနည်း။ ထိုအချက်ကို ကြက်တောသည် စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ရှိနေမိပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကြက်တောသည်ချုံပုတ်ကွယ်မှ ချောင်းကြည့်ရင်း နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေစဉ်မှာပင် မကြေးယုန်သည် သစ်ကိုင်းတွင် ကြိုးချည်ပြီးနေ၏။ ထို့အတွက် ကြိုးကွင်းတစ်ခုကို ထပ်မံပြုလုပ်ကာ ၎င်း၏လည်ပင်း၌ စွပ်နေ၏။

သည်အထိလည်း ကြက်တောသည် ငေးကြည့်နေ၏။ သူသည် မိန်းမသားတစ်ယောက် ၎င်းကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ပြုလုပ်နေသည့်အကြောင်းကို ယခုတိုင် နားမလည်သေးသလော။ ရိုးသော ကြက်တောသည် မကြေးယုန် တစ်ယောက်သစ်ပင်တက်နေသည်ကို ကြည့်ကောင်း၍ ကြည့်နေသလား၊ သူသည် မကြေးယုန်အား ဒန်းစီးရအောင်လုပ်နေသည်များ ထင်နေသလား မပြောတတ်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မကြေးယုန်သည် ကြိုးကွင်းကို ၎င်း၏လည်ပင်း၌ စွပ်မိပြီးဖြစ်သဖြင့် သစ်ကိုင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

သည်တောမှ ကြက်တောသည် ရုတ်တရက် ချုံစပ်မှ ထကာ မကြေးယုန် ဆီသို့ ထိတ်လန့်တကြား ပြေးသွားပေ၏။ မကြေးယုန်သည် ၎င်းကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံစည်ခြင်း၌ မိုက်မဲပေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုထက်မိုက်မဲခြင်းမက မိုက်မဲလှသော အပြစ်သည်ကား ၎င်းအသုံးချသောကြိုးကို မတိုင်းထွာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကြိုးက အလွန်အမင်း ရှည်နေသောကြောင့် မကြေးယုန်သည် နောက်ဘက်လျှောပြုတ်၍ မသေပေ။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သောကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မေ့လျော့ကာ သတိလစ်၍ လဲသွားခြင်းသာဖြစ်၏။

ကြက်တောသည် ရဲဝံ့စွာ မကြေးယုန်ကို ဖွဲ့ယူလိုက်၏။ သည်ထက် ဘာလုပ်ရမှန်းတော့ သူသည် မသိပေ။ အနီးအနားသို့လှမ်းခေါ်ရမှကာလည်း တောကြီးထဲတွင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုကြောင့် ကြက်တောသည် အတန်ကြာပိုင်နေရာမှ သတိရလာသဖြင့် မကြေးယုန်၏ လည်ပင်းမှ ကြိုးကွင်းကို ဖြုတ်ယူ လိုက်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြိုးကွင်းကို ဖြုတ်ယူပြီးသော ခဏတွင် မကြေးယုန်သည် ပြန်လည်သတိရ လှုပ်ရှားလာပြီးနောက် မျက်လုံးနှစ်လုံးက ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်လာပေသည်။

မကြေးယုန်သည်လည်းကောင်း၊ ကြက်တောသည်လည်းကောင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦးထူးဆန်းစွာ ကြည့်နေကြ၏။ အတန်ကြာသောအခါမှ မကြေးယုန်သည် ၎င်း၏ အဖြစ်ကို သတိရကာ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုလေတော့၏။

ကြက်တောသည် မကြေးယုန်၏ ငိုယိုနေသော အကြောင်းကိုသာ မသိသော်လည်း သူသည် မကြေးယုန်ကို သနားလာ၏။ ထို့အတွက် သူသည်လည်း ဝမ်းနည်းလာမိပေ၏။

မကြေးယုန်သည် ကြက်တော၏ ရင်ခွင်ထဲမှထွက်၍ အတန်ကြာငိုယိုပြီးသော အခါ ကြက်တော၏လည်ပင်းကိုဖက်ကာ “ကြက်တောရယ် နင်ငါ့ကို ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါလားကွယ်” ဟု တောင်းပန်ခြင်းပြုလေသည်။

မကြေးယုန် ဘာဖြစ်နေ၍ ဘာဖြစ်နေသောကြောင့် အဘယ်သို့ ကယ်ရမုန်းပင် မသိသေးသော ကြက်တောသည် မကြေးယုန်အား ကယ်ချင်၏။ ရိုးသားသော ကြက်တောသည် တစ်ကြိမ်က ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရအောင် သူ့အား ချောက်ချခဲ့ဖူးသော မကြမ်းထော်ကို အလွယ်တကူနှင့်ပင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့၏။

“ငါ့ဒုက္ခကကြီးလွန်းလို့ပါကွယ် ကြက်တောရယ်၊ နင်ငါ့ကိုမသနားဘူးလားဟယ်”

မကြေးယုန်သည် ကြက်တောအား မျက်လုံးထဲ သံပက်နေ၏။ တကယ်ဆိုတော့ သူ့ဒုက္ခမှာ သူ့ဘာသာသူ့ အစားရချောင်အောင် သားကြီး မယားကြီးရှိသော မြေပိုင်ရှင် ဦးဘတုတ်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းအဖြစ်ခံခဲ့ရပြီးမှ ဗိုက်ပေါ်လာခဲ့ရသော ကောင်းမှုတော်ကြီးသာဖြစ်၏။ ထိုကောင်းမှုတော်ကြီးကို ဦးဘတုတ်က လုံးဝငြင်းပယ်၍ အသိအမှတ် မပြုသောကြောင့် အဖေမပေါ်သောသားကို အရှက်တကွဲမွေးရမည့် အဖြစ်အား ရင်မဆိုင်ရသော မကြေးယုန်သည် ယခုကဲ့သို့ မိုက်မဲစွာ ကြံစည်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် မကြေးယုန်၏ ကြံစည်ချက်သည် အထမမြောက်တော့ဘဲ ကယ်မည့်သူကို ကြက်တောနှင့် တွေ့နေရသောကြောင့် ရိုးသားသော ကြက်တော၏ မျက်လုံးထဲသို့ သံပက်နေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“နင်မှမသနားရင် ငါ့ဘဝကိုငါ ဖြစ်သလို စီရင်ရတော့မှာပဲကွယ်”

ကြက်တော၏ မျက်လုံးထဲသို့ သံပက်ထည့်ပြီးနောက် မကြေးယုန်သည် ကြက်တောအား တုပ်နှောင်ခြင်း ပြုပြန်၏။ ရိုးသားသော ကြက်တောသည် မကြေးယုန်အား ရင်ထဲ နှလုံးထဲကလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး သနားခြင်းဖြစ်လာ၏။ သူသည် သူတစ်ပါး၏ လှည့်ကျိုးကြီးအား ဝင်ရောက်ထမ်းပေးရမည့်သူအဖြစ်ကို အရေးထားပုံမရ၊ သက်သက်သာသာနှင့် သားသမီးရတနာတစ်ပါးကိုရရှိသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစရာ ကြက်တောသည်ထင်ချင်က ထင်နေသလားတော့ မပြောနိုင်ပေ။

“ကြက်တော”

“ဘာတုံး မကြေးယုန် ဘာပြောချင်သတုံး”

“ငါ့အဖြစ်ကို နင်မသနားဘူးလားကွယ်”

ကြက်တောသည် စကားပင် မပြောနိုင်လောက်အောင် သနားလာသဖြင့် ခေါင်းကိုသာပဲ ညှိတ်ပြလိုက်နိုင်တော့၏။ မကြေးယုန်သည် မျက်ရည်များအကြားမှ ပြုံး၍လာရင်း ကြက်တော၏ နဖူးပြင်မှဆံစကလေးများကို ယုယုယယကိုင်တွယ် သပ်ရပ်ပေးနေရာမှ “ကြက်တောရယ် ငါ့ကို နင်တကယ်သနားရင် နင်ငါ့ကိုယူပါ လားကွယ်” ဟူ၍ပြောမှမဆုံးမီ

“တကယ်လားဗျ” ဟုကြက်တောက သွက်လက်စွာမေးလိုက်၏။

“ဟင်း သေခြင်းဆိုးကလဲ” ဟု မကြေးယုန်သည် နွဲ့နွဲ့ကလေး ပြောဆိုရင်း ဂျပန်ဘေးရန်မှ ဓေးရာသို့ ပြေးလွှားလာခဲ့ရရှာသော ဘိုးဏကြီး ကြက်တောကို အပိုင် စီးမိလိုက်လေတော့သတည်း။

(၄)

ကြက်တော သားမယားရလိုက်ပုံမှာ ထူးဆန်းကြယ်လှပေသည်ဟူ၍သာ ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ မှတ်တမ်းတင်ရပေလိမ့်မည်။ သူသည် ရေငတ်သည့်အခိုက် ရေတွင်းထဲသို့ ကျရသလော။ သို့တည်းမဟုတ် သူတစ်ပါး လှည်းကျိုးကြီးကို ဝင်ထမ်းရသလော။ ထိုလောနှစ်လောကို သတ္တုချရန် နှောင်းလူများအတွက်ထားရှိလို၏။ ကျွန်တော်၏ အယူအဆ၌တော့ ကြက်တောသည် ထိုလောနှစ်လောစလုံးကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လောလိုက်ရသည်ဟုသာ ဆိုခဲ့ချင်၏။

ညောင်ပင်သာမှ မကြေးယုန်တစ်ယောက် ကြက်တောနှင့်ညားနေပြီဟူသော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍သွားသောအခါ မကြေးယုန်ကိုတော့ လူတိုင်းက ကဲ့ရဲ့အပြစ်တင် ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောကို သနားကရုဏာ သက်သူများတော့ ရှိကြပေသေး သည်။ အချို့သော ကာလသားများကသာ ကြက်တောအား သောက်ရူးဟု ဆဲရေး ကြ၏။ ထိုသတင်းကို ကြားရစဉ်က ဝမ်းသာသူတစ်ယောက်တော့ရှိလေသည်။ ထိုသူမှာ အခြားတော့မဟုတ်။ စိပ်ပုတီးကိုလက်မှမချသော မြေပိုင်ရှင် ဦးဘတုတ်ပင် ဖြစ်လေ သည်။ ထိုသူတော်ကောင်းကြီးအား ဘုရားကယ်၏။

ကဲ့ရဲ့ (၇)ရက် ချီးမွမ်း (၇)ရက်ဆိုသော စကားအတိုင်း များမကြာမီ ချီးမွမ်း ကဲ့ရဲ့ခြင်းများသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် ကြက်တောသည် ၎င်း၏မယားအလှ မျက်နှာမြင်ရေးအတွက် မီးကပ်များ ပြုလုပ်လေတော့၏။ မီးနေထင်းများကိုလည်း သီချင်းတအေးအေးနှင့်ခွဲလေတော့၏။

ကြက်တောသည် သူတစ်ပါးနှင့် ရခဲ့သော ဗိုက်ဖြစ်စေကာမူ ၎င်း၏မယားကို

အလွန်တရာချစ်ပေသည်။ သူသည် ကိုယ်လေးလက်ဝန်နှင့်ဖြစ်သော မယားသည် ရိုးဖို အတွက်ပင် ရေခပ်ပေးရှာ၏။ အစစ အရာရာကိုလည်း ဂရုတစိုက်ပြုလုပ်ပေး၏။ သို့နှင့် လည်း မကြေးယုန်သည် ကြက်တောအား လှည်းကျိုးကို ပန်းထက်သို့တင်ပေးပြီးသည့် နောက် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောဆိုဆက်ဆံလေတော့သည်။ ကြက်တော၏ အစကိုဝမ်းကွဲ ကိုသာဖန်၏ ပြောကြားချက်အရ ကြက်တောသည် ၎င်း၏မယား မကြေးယုန်နှင့် အတူတကွ အိပ်ရသည့်အခါမှ အိပ်စက်ရသည်ဟု ကြားသိခဲ့ရပေ၏။

“နှင့် ငါ့နားလား မအိပ်နဲ့” ဟု မယားက ဆိုလိုက်လျှင် ကြက်တောသည် အိမ်ရှေ့ တွင် ထွက်၍အိပ်ရသည်ဟုကြားရ၏။

မယားဖြစ်သူက ၎င်းနှင့်အတူ မအိပ်စက်နိုင်အောင် ကြက်တောအား သစ်တော ဝါးတောများသို့ ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ် စေခိုင်းတတ်သောအခါ ကြက်တောသည် မယား အနီးမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာ သွားလိုသော်လည်း စိတ်မချမ်းမသာနှင့် သစ်တော၊ ဝါးတောသို့ တက်ခဲ့ရသည်ဟုလည်း ကြားရ၏။

သို့နှင့် မကြေးယုန်သည် သမီးမိန်းကလေးအား မျက်နှာမြင်ပြီးသည့်နောက် သုံးလမပြည့်မီပင် ကြက်တောအား အမျိုးမျိုးအပြစ်တင်ရန်ရှာကာ ဆဲဆို၍ ၎င်း၏ အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချလိုက်လေတော့သတည်း။

ကြက်တော၏အဖြစ်သည် အဘယ်မျှ အသည်းနှာစရာကောင်းလှသနည်း။ သို့ ရာတွင် ကြက်တောသည် သူ၏မယားနှင့် မိုက်ပါသမီးကို စိတ်မနာနိုင်ခဲ့ပေ။ သူသည် မကြေးယုန်တို့အိမ်နှင့် အိမ်နီးချင်းတစ်အိမ်တွင် မှီခိုကပ်ရပ်နေထိုင်ကာ ၎င်းအပေါ်စိတ် ပြန်လည်လာနိုးနှင့် မျှော်ကိုးစောင့်စားမိသေး၏။ ၎င်းအား ရေလဲထဘီကဲ့သို့အသုံးချ လိုက်သော အဖြစ်ကိုမှပင် ကြက်တောသည် မစဉ်းစားမိသဖြင့် သူသည် ရိုးသားသော သူတစ်ယောက်ပီပီ နွားသိုးထံမှ နို့ထွက်နိုးနိုးနှင့် မျှော်လင့်နေရှာ၏။ မိုက်လိုက်တဲ့ ကြက်တောလေး။

ဤကဲ့သို့ ကြက်တောသည် မကြေးယုန်အား မျှော်လင့်စောင့်စား၍ နေထိုင်လာခဲ့ ရာမှ (၆)လခန့် အကြာတွင် မည်ကဲ့သို့မျှ သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ သည်၏အဆုံး တစ်ညသ၌ သူသည် မကြေးယုန်အိမ်ပေါ်သို့ အရံစွန့်၍ တက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မကြေးယုန်က ကြက်တောအား ကြင်နာထောက်ထားမှုမရှိဘဲ “သူခိုး သူခိုး၊ သူခိုးပါ တော့” ဟု လူကြား သူကြား အော်လိုက်သောကြောင့် ကြက်တောခေမာ မယားထံသို့ ပြန်ကပ်ခွင့်လမ်းဆုံးကာ ညောင်ပင်သာရွာသူကြီးအိမ်၌ ထိတ်တုံးဖြင့် ထိတ်ခတ်ခံ ရရှာတော့သတည်း။

(၅)

ကြက်တောအား အိမ်တက်ခိုးမှုဖြင့် ထိတ်တုန်ခတ်သည်ဆိုသောအခါ သူ့အား မည်သူကမျှ ဂရုမထားမိကြပေ။ "ဒါလောက်တောင်မယားတရားတဲ့အကောင်၊ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်" ဟုသာ ကရုဏာဒေါသောဖြင့် အပြစ်တင်ကြ၏။

သို့ရာတွင် ထိုမယားမှုအတွက်နှင့် ကြက်တောသည် ရုံးလည်းမရောက်၊ ထောင်လည်းမကုခံရပေ။ အကြောင်းမူကား နောင်တော်နိပုန်များ၏ အာရှတိုက် သာတူညီမျှရေးအတွက် ကြက်တောအား သူကြီးက အမူအလုပ်ဘဲ ချွေးတပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သောကြောင့်တည်း။

မိမိရပ်ရွာဒေသများကို စွန့်ခွာ၍ ချွေးတပ်ထဲသို့လိုက်သွားရသည့်အတွက် ကြက်တောသည် များစွာဝမ်းနည်းခြင်း မရှိလှတော့ပေ။ အကြောင်းမူကား သူ၏ချစ်သူကပင် သူ့အပေါ်၌ စိမ်းခဲလေပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ၎င်းအပြင် မြို့ပိုင်မင်းနှင့် အရာရှိများက ယခုကဲ့သို့ ချွေးတပ်ထဲသို့ လိုက်ပါခြင်းသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသည်ဟူ၍လည်း ပြောကြဟောကြခြင်းကို ကြက်တောသည် ကြားခဲ့ရပေ၏။ သို့ရာတွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးဆိုသောစကားကို ကြက်တောသည် အနည်းငယ်သံသယဖြစ်မိသောကြောင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် နောင်တော်နိပုန်စစ်သားများက ပါးရိုက်ဦးမှာလားဟူ၍ပင် မြို့ပိုင်မင်းများအား လက်ကုတ်၍ ကြက်တောသည် မေးမြန်းကြည့်မိသေး၏။

ပထမအခေါက်လိုက်ပါရသော ချွေးတပ်သားများနှင့်အတူ ကြက်တောသည် သံဖြူဇရပ်သို့ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။ သံဖြူဇရပ်သို့ရောက်ရှိသည့်အတွက် ကြက်တောသည် ဗမာပြည်အရပ်ရပ်မှ ဖမ်းဆီးလာသော ချွေးတပ်သားပေါင်းများစွာနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းလာခဲ့ရသောကြောင့် သူသည် အမြင်ကျယ်၍လာပေ၏။ သို့ရာတွင် အာရှတိုက်သာတူညီမျှရေးအတွက် သံဖြူဇရပ်မှ ဖောက်လုပ်ရသော မီးရထားလမ်းအလုပ်မှာ သေတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရသော အလုပ်သာဖြစ်နေ၏။ အနေအထိုင် အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါးတို့သည် လုံလောက်ပြည့်စုံအောင် မထားရှိ။ အတုံးအရုံးသေဆုံးကြရသော ချွေးတပ်သားများမှာလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှပင် ဖြစ်နေ၏။

သံဖြူဇရပ်၌ ချွေးတပ်သားကြီးအဖြစ် သုံးလခန့်လုပ်ကိုင်ပြီးစီးသောအခါ ကြက်တောသည် ထိုအရပ်မှ ပြန်၍ထွက်ပြေးရန် အမျိုးအမျိုးကြံစည်ခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး စိတ်တူသဘောတူအဖော် သုံးလေးယောက်နှင့်တွေ့သဖြင့် ခဲယဉ်းစွာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်၍ ရွာသို့ပြန်ရောက်ခဲ့ရပေ၏။

သံဖြူဇရပ်မှ ချွေးတပ်သားကြီးကြက်တော ပြန်ရောက်လာပြီဟူသော သတင်း

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

သည် သာကေတနှင့် ရွာနီးဝန်းကျင်တွင် ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ပျံ့နှံ့၍သွားပေ၏။ သံဖြူဇရပ်ပြန် ကြက်တောအား သူ့ထက်ငါ လာရောက်တွေ့ဆုံ၍ မေးမြန်းကြသူ များအား ကြက်တောသည် ၎င်း၏စွန့်စားခန်းများကို မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောပြပေ၏။ ရွာသားများသည် ကြက်တော၏စွန့်စားခန်းများကို အံ့အံ့သြသြနှင့် နားထောင်ရင်း ကြက်တောကိုချီးကျူးသြဘာပေးကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ ချီးကျူးခြင်း မခံခဲ့ရဖူးသော ကြက်တောသည် ဘဝင်မြင့်မိ၏။ တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလားဟု ထင်မိ၏။

ဤကဲ့သို့ ကြက်တောသည် အခြောက်တိုက်ဘဝင်မြင့်နေစဉ် ညောင်ပင်သာရွာမှ အသိတစ်ယောက်က ၎င်းထံသို့ စိတ်မကောင်းစရာသတင်းတစ်ရပ်ကိုယူဆောင်လာ လေ၏။ ထိုစိတ်မကောင်းစရာဆိုသော သတင်းမှာ အခြားတော့မဟုတ်။ ကြက်တောအား အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ချော့ချခဲ့သော ၎င်း၏မယားဟောင်း မကြေးယုန် တစ်ယောက် ကြက်တောသံဖြူဇရပ်သို့ ချီတက်သွားသည့်အခိုက် ပိုးထိ၍ သေဆုံးသွားပြီဆိုသော သတင်းဖြစ်ပေသည်။

ကြက်တောသည် မကြေးယုန်သေဆုံးသောသတင်းကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ကြားနာရ၏။ သူသည် စိတ်ကောင်း၊ နှလုံးကောင်းထားရှိသူပီပီ။ မကြေးယုန်အတွက် များစွာ စိတ်မကောင်းခြင်းဖြစ်မိပေ၏။ သူသည် မကြေးယုန်၏ မြေပုံကိုသွားရောက် ကြည့်ရှုကာ လွမ်းဆွတ်အမျှဝေလိုက်သေး၏။

မကြေးယုန်တစ်ယောက် ကောင်းရာမွန်ရာရောက်ပါစေဗျာ။

ကြက်တောသည် မကြေးယုန်၏ မြေပုံခေါင်းရင်းဘက်တွင်ဝမ်းနည်းပက် လက်ထိုင်ရင်း ဆုမွန်တောင်း၍ မေတ္တာပို့ပေး၏။ သို့ရာတွင် မကြေးယုန်သည် ကြက်တော ၏ဖြူစင်သော မေတ္တာရေကို ခံယူခြင်းငှာ မထိုက်တန်တော့။

မကြေးယုန် သေဆုံးပေပြီ။

(၆)

ဂျပန်များ ဗမာနိုင်ငံ၌ သုံးနှစ် သုံးမိုး မင်းလုပ်သွားကြသည့် အတောအတွင်း လူတိုင်းလိုလို ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရသည်ဟု ညည်းညူပြောဆိုသံ ကြားရသော် လည်း ကြက်တောတစ်ယောက်သည် ထိုကဲ့သို့ ပြောသံမကြားခဲ့ရပေ။ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ပါးအရိုက်ခံရခြင်းနှင့် သံဖြူဇရပ်သို့ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ခြင်းမှလွဲ၍ ကြက်တောသည် ဂျပန်ခေတ်၌ တော်တော်ကလေးဟန်ကျသည်ဟု ကြားသိရပြန်သော ကြောင့်၊ ကြက်တောသည် ဂျပန်သတင်းပေး သူလျှို့များလုပ်ခဲ့ဖူးသလားဟု ရန်မကင်း သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် စုံစမ်းခဲ့ရပေ၏။ ဂျပန်များ ညည်းပန်းနှိပ်စက်သော

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးကို မခံမရပ်နိုင်တော့သဖြင့် ဗမာတိုင်း ဗမာတိုင်း တုတ်၊ ဓားဆွဲ၍ ဂျပန်ကို တော်လှန်မောင်းထုတ်ခဲ့ကြသော အချိန်ကလည်း ရာဇဝင်ပြောင်မြောက်သော ထိုမက်ဆစ် တော်လှန်ရေးထဲဘက်မှ ကြက်တောသည် ပါဝင်ခြင်းမပြုဘဲ ၎င်းဘာသာ ၎င်း ချောင်တစ်ချောင်တွင် ဝပ်ကာ ဂျပန်နာ ဂျပန်သေများထံမှ ၎င်းကြိုက်နှစ်သက်သော စစ်ဝတ်စစ်စားများချွတ်ယူခြင်းနှင့် ဂျပန်ပါးစပ်ထဲမှ ရွှေသွားများကို ချွတ်ယူသောအမှု ကိုသာ ကြိုးစားပမ်းစား ပြုနေခဲ့သည်ဟူ၍လည်း ကြားရ၏။

ကျွန်တော်စုံစမ်းသိခဲ့ရသလောက် ကြက်တောသည် ဂျပန်သတင်းပေးမဟုတ်ပေ။ သူလျှိုလည်း မဟုတ်ပေ။ ကြက်တောသည် နောင်တော်နိပုန်စစ်သားများကို လည်းကောင်း၊ မြို့ပိုင်မင်းအရာရှိနှင့် ဆယ်အိမ်မျိုး၊ ရာအိမ်မျိုးများကို ခေါင်းပုံဖြတ်၍ လည်းကောင်း လူလည်လုပ်စား နေသူတစ်ယောက်သာဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ကြက်တောသည် ဘာကောင်နည်းဟု မေးစရာရှိနေ၏။ ထိုသို့ မေးလာလျှင် ခပ်လွယ်လွယ်ဖြေလိုက်ရန်ကတော့ ကြက်တောသည် ချွေးတပ်လိုက်စား နေသော လူတစ်ယောက်ဟူ၍သာဖြစ်ပေ၏။

ချွေးတပ်လိုက်စားနေသော လူတစ်ယောက်ဟူသော ဝေါဟာရ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အနည်းငယ် ရှင်းလင်းအပ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ ချွေးတပ်ထဲသို့ မည်သူမျှ မလိုက်လိုကြသော ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက ချွေးတပ်လိုက်စားသည်ဟုဆိုလျှင် ကမောက်ကမနိုင်မည်ဟု ထင်စရာဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကမောက်ကမထဲကပင် ပြဿနာ၏ အစွန်းသည် ပေါ်ထွက်နေကြောင်း သတိပြုစေလိုပေသည်။

အာရှတိုက်သာတကူညီမျှရေးဆိုသော ကြွေးကြော်သံအရ ဂျပန်ခေတ်က ဗမာပြည်အား လွတ်လပ်ရေးပေးသည်ဟု ကြေညာ၏။ ထိုလွတ်လပ်ရေး၏ အကြောင်းကို ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ချေးခြောက်အား ရေမနူးလိုလှသော်လည်း ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် သက်ဆိုင်နေသော ဂျပန်ချွေးတပ်ကြီးအကြောင်းကိုတော့ အနည်းငယ်ပြန်ဖော်ချင်၏။

လွတ်လပ်ရေးကို ငတ်လှသော တို့ဗမာများအား ဂျပန်က “အာဂရံ-ပါဂရံ” လွတ်လပ်ရေးပေးပြီးနောက် ‘မဟာအာရှစစ်ပွဲကြီး’ ကို အနိုင်တိုက်ရန်အတွက် ၎င်းတို့ ခိုင်းလိုရာ ခိုင်းရအောင် ချွေးတပ်ကြီးများကို စုဆောင်းခိုင်းခဲ့၏။ ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက် သောအခါ ထိုအချိန်က တို့ဗမာအစိုးရအား နားလှည့်ပါးရိုက်ပြီးနောက် ကုပ်ပေါ်ခွစီးခြင်းသာဖြစ်၏။ ချွေးတပ်ဗိုလ်ချုပ် လုပ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ယမမင်းနှင့် ဘာဝူးသေးသနည်း။

လွတ်လပ်သော တို့ဗမာအစိုးရကိုယ်တိုင်က ချွေးတပ်ဗိုလ်ချုပ်လုပ်ရသောအခါ လွတ်လပ်သည်ဆိုသော တို့ဗမာများသည် ကျောကော့ဖို့သာ ဖြစ်ရပေတော့၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဒို့ဗမာအစိုးရကို အားမရသော် ‘ဂျပုသွားခေါ’ တွေကစိတ်တိုပြီး ‘ခူးရခါး-

ဘတ်ကရီး' လုပ်လိုက်သေး၏။

ဆင်းရဲသား တို့ဗမာများသည် ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက လုပ်ကိုင်စားသောက်ရေး ကလည်း ကျပ်တည်း၊ ဂျပန်စစ်သားများကလည်း မကြာခဏ ကျွဲနွားဆွဲလိုဆွဲ၊ အမျိုးမျိုး စော်ကားလိုစော်ကားနှင့် ခံနေရသည့်အထဲ ချွေးတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကပါ ဆယ်အိမ်မျိုး၊ ရာအိမ်မျိုးများခန့်ခွဲ၍ ချွေးတပ်ထဲသို့ ဖမ်းဆွဲသောအခါ၌ သေလုမြောပါး လူးလိုမ့်၍ ခံခဲ့ကြရပေ၏။

ချွေးတပ်ဝေါဟာရကိုတီထွင်သူအား ယခုခေတ်၌ ဘာသာပြန် ကောင်းသူများအား ဖမ်း၍ဖမ်း၍ မက်လုံးပြကာ ဝယ်လေ့ရှိသော စာပေဗိမာန်က အဘယ့်ကြောင့် ဆုမချီး မြှင့်ဘဲ အေးစက်စက်လုပ်နေသည်ကို အံ့ဩမိ၏။ အမှန်က ချွေးတပ်ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား “ စလေ့(ဗ)ကင့်(မ)” မှ ပျားရည်သုတ်၍ တစ်ဖြစ်လဲထားသော ဝေါဟာရဖြစ်ပေ၏။ အကြောင်းအရာကတော့ ကျွန်ုပ်များသဖွယ် ဖမ်းဆီးစုဆောင်း၍ သေကွင်းနီးသော အကွင်းအကွက်များ၌ ညှဉ်းပန်းခိုင်းစေခြင်းဖြစ်၏။ ချွေးတပ်သား ထောင်ပေါင်းများစွာသည် သံဖြူရောင်လည်းကောင်း၊ တောင်ကုတ်လမ်း၌လည်းကောင်း၊ အမ်းတောင်ကြားလမ်း၌လည်းကောင်း သေကြေပျက်စီးခဲ့ရပေ၏။ ထိုသူတို့အတွက် ယနေ့တိုင် အဘယ်သူကများ အမှတ်တရ ဘာလုပ်ပေးပါသနည်း။

ထိုကဲ့သို့ အာရှတိုက်သာတူညီမျှရေး၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးနှင့် အာရှဗမာ စစ်ပွဲ ကြီးအောင်နိုင်ရေးများအတွက် အမျိုးမျိုးအသုံးတော်ခံခဲ့ကြရသော တို့ဗမာများသည် ပါးရိုက်၊ ရေနွေးပူလောင်း၊ နွားဆွဲ၊ နှမ၊ အစ်မ အစော်ကား ခံရရုံမျှသာမကသေးဘဲ သေမင်းခံတွင်းသို့ဝင်ရသော ချွေးတပ်ထဲသို့ဖမ်းဆီးပို့ဆောင်ခြင်း ခံရပြန်သောအခါ၌ အလွန်တရာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်လာခဲ့ကြပေသည်။

ချွေးတပ်သားများကို ဖမ်းဆီးသော ခေတ်မှ တစ်ဆင့်တက်၍ ချွေးတပ်သားများ ကို လူဦးရေအလိုက် သက်ဆိုင်ရာ မြို့ပိုင်မင်းနှင့် ဆယ်အိမ်၊ ရာအိမ်မျိုးများက မဖြစ် ဖြစ်သလို ရှာဖွေစုဆောင်းပေးရသော ခေတ်တွင် ချွေးတပ်ထဲလိုက်သော အလုပ်သည် ဆေးကောင်းသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ချွေးတပ်သားတစ်ယောက်လျှင် ရွာကပိုင်း ၍ ငါးရာ၊ တစ်ထောင်၊ ထောင့်ငါးရာစသည်ဖြင့် စုဆောင်းပေးကြရ၏။

ဤကဲ့သို့ ချွေးတပ်သားဈေးကောင်းလာသောခေတ်၌ ကြက်တောသည် ချွေးတပ် သားလုပ်စားခဲ့ပေ၏။ တစ်ကြိမ်က ကြက်တောသည် စားပေါက်ချောင်လှသော ချွေးတပ် သားလုပ်ငန်းကို ကျင်လည်စွာလုပ်ကိုင်တတ်ခဲ့၏။ ရွာမှစုဆောင်း၍ ပေးလိုက်ကြသော ဆွဲထောင့်လေး ငါးရာကိုယူ၍ ဂျပန်စစ်သားများနှင့် လိုက်ပါသွားပြီးနောက် ဂျပန်များ သမ်းတွင် ငိုက်သောအခါ ကြက်တောသည် ခပ်သုတ်သုတ်လစ်၍ပြန်ပြေး၏။

ဤကဲ့သို့နည်းလမ်းဖြင့် ကြက်တောသည် ဂျပန်ခေတ်က အတော်ကလေးချောင်ချောင်ချိချိရှိခဲ့ပေသည်။ သူသည် ချွေးတပ်သားမလိုက်ချင်ကြ၍ လူလည်းမရနိုင်သော ရွာများတွင် ထောင့်ငါးရာမှ နှစ်ထောင်အထိများပင် ဈေးကောင်းခဲ့ဖူးပေသည်။

ချွေးတပ်သားလုပ်စား၍ ချောင်ချိခဲ့ရသော ကြက်တောတစ်ယောက်ဂျပန်တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိသည့်အတွက် သူ့ကို အပြစ်တင်လျှင် ရက်စက်ရာကျလွန်းမည်ဟုထင်၏။ အကြောင်းမူကား ချွေးတပ်သားလိုက်ရင်းကပင် သူသည် ဂျပန်များကို ရှေးဦးစွာတော်လှန်လာခဲ့သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်တည်း။

ဂျပန်များကို တို့ဗမာများက ထကြွတိုက်ခိုက်ကြသောအချိန်က ကြက်တောသည် ဂျပန်ငွေစက္ကူတစ်သောင်းခန့် စုဆောင်းချမ်းသာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူသည် လူအများကဲ့သို့ ဂျပန်ကိုတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ၎င်း၏အသက်မသေရအောင် ချောင်တစ်ချောင်၌သွား၍ ပုန်းနေ၏။ သူသည်ငွေတစ်သောင်းအထိ ချမ်းသာလာပြီဖြစ်၍ အသက်သေရမည့်အရေးကို တွေးတောပူပန်တတ်ပေပြီ။ လူအများကဲ့သို့ ဂျပန်ကို တိုက်ခိုက်ရင်း ဂျပန်က ပြန်တိုက်သောကြောင့် ထိခိုက်သေဆုံးရသော် ငွေတစ်သောင်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို ဆုံးရှုံးသွားရမည်မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် ကြက်တောသည် ၎င်း၏ ဂျပန်ငွေစက္ကူတစ်သောင်းကို ဝါးလုံးခေါင်းတစ်ခုထဲ၌ လုံခြုံစွာဂုဏ်ကာ ဂျပန်စစ်လမ်းနှင့်ကင်းရာဝေးရာ ချောင်ကောင်းကောင်း၌ ပုန်းကွယ်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ သည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်လူနာများအား ရိုက်နှက်ဖမ်းဆီး၍ ၎င်းတို့၏ ယူနီဖောင်းများကို ချွတ်ယူရောင်းစားရသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသည် အတော်ကလေးဟန်ကျကြောင်းကို သိရပြန်သောအခါ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာချင်သော ကြက်တောသည် ပုန်းအောင်းနေသော ချောင်ထဲမှ တစ်ပွဲတစ်လမ်း ထွက်လာခဲ့ပြန်ပြီးနောက် ဘာမျှ ပြန်မလုပ်နိုင်သော လက်နက်မဲ့ ဂျပန်ကျိုး ဂျပန်နာများအား တိုက်ခိုက်၍ ၎င်းတို့ကိုယ်မှ ရသမျှချွတ်၍ ရောင်းစားဖောက်ကားခြင်းပြုလေ၏။ လမ်းတွင် သေနေသော ဂျပန်များ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ခွထိုင်ကာ ပါးစပ်ကိုဖြုတ်၍ ရွှေသွားကိုရှာဖွေခွာယူသော အလုပ်ဖြင့်လည်း ကြက်တောသည် စီးပွားလမ်းဖြောင့်နေ၏။

သို့နှင့် ဂျပန်များလက်နက်ချ၍ စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ၌ ကြက်တောသည် ဂျပန်ငွေစက္ကူတစ်သောင်းခန့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူတတ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကြက်တောသည် ဘေးရန်မလုံခြုံသော တောအရပ်ကိုစွန့်ခွာ၍ ပုလိပ်နှင့်ဂါတ်ရှိသောမြို့အရပ်တွင် အိမ်တစ်ဆောင်မီးတပြောင်နှင့် သွားရောက်နေထိုင်ရန် စိတ်ကူးမိလေ၏။ ယခင်က သူ့အပေါ် စိမ်းကားခဲ့ကြသော တောသူများအား ယခုမှ

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

အညကြ

၁၂၇

စိတ်အနာကြီးနာကာ မြို့သူ အချောအလှကလေးများ ခေါင်းခေါက်ယူတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်မိ၏။

ဤကဲ့သို့သောစိတ်နေစိတ်ထားဖြင့် ကြက်တောသည် ရိုးသားခြင်းရှိသော တောအရပ်ကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာကာ ၎င်းဘာမျှသိနားမလည်သော မြို့အရပ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့လေတော့သတည်း။

စာရေးဆရာတို့၏ ဒုတိယနိဒါန်း

(၁)

ရေးသားပြီးစီးတန်သလောက် ပြီးစီးခဲ့လေပြီဖြစ်သော အညတြ ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌-

(က) ကြက်တောသည် အဘယ်ကဲ့သို့ မွေးဖွားလာခဲ့ရပုံနှင့် မိဘမဲ့ ကလေးကချေ ဖြစ်လာခဲ့ရပုံများ။

(ခ) အဘယ်ကဲ့သို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ မှီခိုကပ်ရပ်၍ ပညာသင်ကြား လာခဲ့ ရပုံများ။

(ဂ) အသက်အရွယ်မရောက်မီကစ၍ ၎င်း၏အသက်တစ်ချောင်းကို အဘယ်ကဲ့ သို့ မွေးမြူရန်ကန်လာခဲ့ရပုံများမှအစ၊

(ဃ) အရွယ်ရောက်လာသော ကြက်တော၏ နောက်ပိုးခန်းမှ ဒုက္ခအဝဝများနှင့်၊

(င) နောက်ဆုံး ကြက်တော၏စွန့်စားခန်းအမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော်သည် ကြီးပမ်း စုံစမ်း၍ရခဲ့သလောက် တတ်နိုင်သမျှ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးပေပြီ။ သို့ရာတွင် ယခု လောက်ဖော်ပြခြင်းမျှနှင့် ကျွန်တော်သည် များစွာအားရခြင်း မရှိသေးကြောင်းကို ဝန်ခံ လို၍လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ကြားဖြတ်ကာ ဤဒုတိယရေးသားခြင်း နိဒါန်းကို ထပ်မံ၍ ရေးသားရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ပထမနိဒါန်းမှာပင် ယခုခေတ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေကြသူများ၏ အရိပ်အက်ကို အမြဲ တစေ အက်ခတ်ကြည့်ရှု၍ ရေးသားနေကြရသော စာရေးဆရာများ၏ အခက်အခဲနှင့် ခြေချုပ်များကို ကျွန်တော်သည် ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့ပြီးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤဒုတိယ နိဒါန်း၌ ကျွန်တော်ပြောချင်သေးသည်။ စာရေးဆရာသည် ကျီးလန့်စာစားဘဝမျိုး၌

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ကျရောက်နေရပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်များပေနည်း။

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူများ၏ ဟန့်တားမှု၊ ချုပ်ချယ်မှုများအပြင် အာဏာလက်ရှိ လူနည်းစု၏ ခြိမ်းခြောက်မှု ဥပဒေအမျိုးမျိုးနှင့် အရေးပေါ်အက်ဥပဒေ အဖုံဖုံတို့ကလည်း လွတ်လပ်စွာ ရေးသားလိုသော စာရေးဆရာများအား လေးဖက်လေးတန်မှ ညှပ်ထားပေ၏။ ဝိုင်းထားပေ၏။ အကြင်အခါ၌ စာရေးဆရာသည် လွတ်လပ်စွာ ရေးသားနိုင်ခွင့် ရှိပါဦးမည်လော။ များမကြာမီကလေးက (၄)နှစ် မြောက်လွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် လင်းယုန်ဂျာနယ်မှ (၄)နှစ် သက်တမ်းရှိလာပြီဖြစ်သော ဖ-ဆ-ပ-လ အစိုးရ၏ လုပ်ငန်းများကို တိတိကျကျ ဝေဖန်သင့်၍ ဝေဖန်ခဲ့၏။ ထိုသို့ ဝေဖန်မိခြင်း အတွက် အစိုးရက ကျွန်တော်အား ပုဒ်မ ၁၂၄(က)နှင့် ခြောက်ခဲ့၏။ နိုင်ငံတော် အခြေခံအုပ်ချုပ်ပုံ စည်းမျဉ်းအပိုဒ် ၁၇(ခ)သည် အဓိပ္ပာယ်ရှိပါဦးမည်လော။

ယနေ့စာရေးဆရာများသည် မတက်သာ၊ မဆုတ်သာ ကျဉ်းကျပ်ထဲကျရောက်နေရ၏။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်၌ သမုဒ္ဒရာကြီးက ဟန့်တားထား၏။ ကျောနောက်ကမူ ဘီလူးတစ်ကောင်သည် သူ့အားဖမ်းဆီးပေတော့မည်။ ထိုသူသည် အဘယ်သို့ ပြေးနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ယခုခေတ်စာရေးဆရာများသည် သမုဒ္ဒရာနှင့် ဘီလူး၏ အကြား၌ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်မိနေသော သနားစရာ သတ္တဝါတစ်မျိုးဟူ၍ ခေါ်ဆိုရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။

ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားနေရစဉ် ကျွန်တော်အတွက် ကြားနေကျ ဖြစ်သော ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူများ၏ အသံကို ကျေးဇူးပြု၍ ကြားနာစေလို၏။

“ခင်ဗျား ကော်ပီကို ခပ်တိုတိုနဲ့ ခပ်မြန်မြန်ကလေးဖြတ်တော့ဗျို့။ ဒီကော်ပီကို မိုးတွင်းအမိထုတ်မှ ကျုပ်အတွက်စားသာမှာဗျ” ဟု တစ်ယောက်သောထုတ်ဝေသူက ကန့်သတ်နေစဉ်

“ခင်ဗျား လင်းယုန်ကနေပြီးတော့သာ ဖဆပလရော ဆိုရှယ်လစ်ရော မိုးပုံအောင် တီးချင်တီးပါ။ ကျုပ်ထုတ်ရမယ့် ဝတ္ထုထဲကတော့ နိမ့်ဆရာနိမ့်” ဟု နောက်တစ်ယောက်က သူ့ကော်ပီကို ပိတ်ပင်နေ၏။

ထိုမျှနှင့်လည်း ရပ်မနေသေးပေ။ လာချေသေး၏။
“ခင်ဗျားကော်ပီက ဖောင်နှစ်ဆယ်ကျော်သွားရင် စက္ကူခ ပုံနှိပ်ခတွေ တက်လို့ ကျုပ်တို့ဘာသွားစားရတော့မှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားဝတ္ထုဖြတ်ရင်ဖြတ်၊ မဖြတ်ရင်တော့ မရှိက်တော့ဘူးဗျာ”

ဒါကိုသာ နားထောင်၍ စာရေးသူတို့၏အကျဉ်းအကျပ်ကို အနည်းငယ် စဉ်းစားကြည့်ပါတော့။

ထိုကဲ့သို့သော ဟန်တားချုပ်ချယ်မှုခေတ်အတွင်း၌ ယခုကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျွန်တော်သည် ရေးသားနေခြင်းလည်းဖြစ်ပေရာ ခပ်သုတ်သုတ် လှော်ပေးခဲ့ရသော ပြီးခဲ့သည့်အခန်းများကို ကျွန်တော်သည် မည်ကဲ့သို့လျှင် စိတ်တိုင်း ကျရေးနိုင်ပါဦးမည်နည်း။

ဥပမာအားဖြင့် မြေပိုင်ရှင် ဦးဘတုတ်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်၍ အဖေမပေါ်သော သားကိုမဖွေးရဲသော မကြေးယုန်နှင့် ကြက်တောတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးခန်းကို လေးလေးနက်နက်ဖော်ပြဖို့ ၎င်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ အရေးမကြီးပါသလော။ ကျွန်တော်သည် မဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ဖော်ပြရလျှင် တစ်ဖောင်သာသာခန့်ခန့် ရှည်လျားသွားမည်ဖြစ်ရာ စက္ကူခပ်ခပ်နှင့်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး ငွေခြောက်ဆယ်လောက် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူသည် အပိုကုန်ရပေတော့မည်။ ထိုကဲ့သို့ အပိုကုန်ကျရမည့် အရေးအတွက် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူက ကျွန်တော်၏ကလောင်တံကိုလာ၍ ဘရိတ်အုပ်၏။ ထို့အတွက် သူ့ကို ကျွန်တော်သည် မိုက်မဲစွာ ဒေါသဖြစ်နေ၍မဖြစ်။ တရားခံကိုသိ၍ ထိုတရားခံကိုသုတ်သင်ဖယ်ရှားနေသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရေရှည်စစ်ပွဲတွင် နည်းပရိယာယ်အသွယ်သွယ်ကို အခြေအနေ ကြည့်၍ သုံးရပေ၏။

ဤကဲ့သို့ ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ အရေးကြီးသော အိမ်ထောင်ရေး အခမ်းအနားကို ကြက်တော၏ စွန့်စားခန်းအမျိုးမျိုးထဲ၌ ညှပ်၍သာရေးထည့်ခဲ့ရသကဲ့သို့ ကြက်တော၏ ချွေးတပ်သားကြီးဘဝ၌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော တိုက်ပွဲအသီးသီးကို တခမ်းတနားရေးသားရန်လည်း လိုအပ်ပေ၏။ သံဖြူဇရပ်မှ အတွေ့အကြုံ များသည်လည်း အရေးတယူဖော်ပြကောင်း၏။ သို့ရာတွင် အထက်ဖော်ပြပါ အကျပ်အတည်းနှင့် အခက်အခဲများအရ ကျွန်တော်သည် မကျေမနပ်နှင့်ပင် တက်သုတ်ခဲ့ရပေသည်။

ထိုကဲ့သို့မှ တက်မသုတ်ခဲ့လျှင် ကြက်တောကဲ့သို့ ပါမွားအညာတြတစ်ဦး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယခုခေတ်သမယတွင် စာတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ ကျွန်တော် ယခင်ကရေးသားထားခဲ့သော ပြန်ကြံတွေ့သည့်တိုင်အောင် 'အမေ' 'သီတာဦး' 'မုတ်သုန်' စသော ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကျော်အောင်ဘာသာပြန်ထားခဲ့သော အနန်၏ 'ကူလီ' ဝတ္ထုရှည်ကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း တစ်ချောင်ချောင်တွင် ဝပ်နေရချိမ့်မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကာလဒေသနှင့်ပယောဂများကြည့်၍ အလုပ်လုပ်ရပေသည်။

(၂)

အညာတြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ကြက်တောအား မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်းမှ

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

အစပြုလျက် တောအရပ်မှ မြို့တော်သို့ တက်ရောက်လာသည့်အချိန်အထိ တောခန်း တောင်ခန်းများကို ယခုမျှလောက်သာ မြိုးခြံရေးသားခြင်းအမှုကို ပြုခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဂျပန်ငေစက္ကူတစ်သောင်းငါးထောင်ကို ပိုက်၍ လှရည်တတ်လုပ်ရန် ကျန်ရှိနေပေ၏။ သို့ရာတွင် စာဖောင်က များများမကျန်လှတော့။ ယခုလောက် ရေးခဲ့ရသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော်၏စိတ်အထင် ၁၆ ဖောင် ၁၇ ဖောင်ခန့်မျှ ရှိလောက်ပြီဖြစ်လေရာ နောက်ထပ် ရေးနိုင်ပါလျှင် လေးငါးဖောင်ထက် ရေး၍မဖြစ်တော့။

၎င်းအပြင်လည်း စက္ကူဖြူ၏ ပွဲဦးထွက်ဖြစ်သော ကက်(စ်)ဘီနှင့် ရေငုပ် သင်္ဘော ခေတ်မှစ၍ ကေတီအေ၏ ပြည်တော်သာစခန်းဆီသို့ နေရူး၊ အက်တလီတို့ ထရူးမင်း တို့သာလျှင်မက ချန်ကေရှိတ်၏ အကူအညီအထောက်အပံ့ အမျိုးမျိုးဖြင့်ပါ တက်လှမ်း နေသော ခေတ်ကာလအထိ အညကြကြက်တော၏ မြို့တော်စွန့်စားခန်းများသည် များပြားရှည်လျားလှသည်ဖြစ်ပေရာ ထိုစွန့်စားခန်းများ အကုန်လုံးချုံး၍ ပါဝင်နိုင်အောင် ကန့်သတ်ထားသော စာမျက်နှာနှင့်ရေးဖို့က ကြံစည်ရပေဦးမည်။ ထိုအပြင်၌လည်း အညကြကြက်တော၏ စွန့်စားခန်းများအနက် အချို့အချို့သော စွန့်စားခန်းများမှာ ဂါတ်များ၊ ထောင်များနှင့်အလွန်တရာ ဆက်စပ်နီးကပ်လျက် ရှိနေကြပြန်သောကြောင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ 'တောဝါ' အပြင် ရန်သူမျိုးငါးပါးအနက် တစ်ပါးသောသူ၏ ဥပဒေ 'တောဝါ' များကိုလည်း ဝိနည်းရှောင်လွှဲဖို့က မလွယ်လှသေးပေ။ ရှေးပညာရှိကြီး ဦးပေါ်ဦးကဲ့သို့ ကျွန်တော်သည် တတ်သိလိမ္မာခြင်းမရှိ သေးသောကြောင့် ဘိုးတော် ဘုရားထက် သောင်းကျန်းလှသော ထိုရန်သူတစ်ပါးကို ကြီးစွာသော သတိတမန် ဉာဏ်မြေကတုတ်ဖြင့် မလိမ့်တပတ် လုပ်နေရပေဦးမည်။

ကြက်တော၏ တောခန်းထက် မြို့ခန်းက ကျွန်တော့်အတွက် ရေးသား ခြင်းပြု ရာ၌ ချုပ်ချယ်လှပေသည်။ ကြက်တော၏တောခန်း၌ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ၏ ခြိမ်းခြောက် မှုကိုသာ ကျွန်တော်သည် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုရေးရမည့် မြို့ခန်း၌မူ ပုံနှိပ်ထုတ် ဝေသူအပြင် မင်းဘုရားများ၏ တောဝါကိုပါ ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ ရှေးမြန်မာမင်း များသည် အဘယ်မျှ အာဏာရှင်ဆန်လွန်းသည် ဆိုစေကာမူလည်း အလျှောက်ကောင်း လျှင် အထောင်းသက်သာသည်ဟု ကြားရဖူး၏။ ယခု မင်းဘုရားများ လက်ထက်တော်၌ အလျှောက်ကောင်းကောင်း၊ မကောင်းကောင်း ပုဒ်မ၅၊ ပုဒ်မ၅။

သို့ရာတွင် အညကြကြက်တောသည် မြို့အရပ်၌ အမျိုးမျိုး အပြားပြားသော စွန့်စားခြင်း အမှုမျိုးကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကြက်တော စွန့်စားသလောက် ကျွန်တော် ကသာ ရေးသားဖော်ထုတ်ခြင်းပြုလိုက်ရချေလျှင် ဘယ်သင်းမှရစရာ ကောင်းတော့မည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ချောက်ကျဖို့သာ ရှိပေတော့၏။

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ချောက်ကျရမည့်အရေးကို လူမှန်သမျှကြောက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် မကြောက်ဟူ၍ မဝါကြားလိုပေ။

ထို့ကြောင့် ကြက်တော၏စွန့်စားခန်းများထဲမှ ကျွန်တော်သည် ချောက်ကျလောက်သည့် အကွက်များကို မလိမ့်တပတ်နှင့် ခပ်ဝါးဝါးသာရေးသားခြင်း ပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့အတွက်လည်း မြော်မြင်စဉ်းစား၍ ချိန်ဆတတ်သော စာဖတ်သူက ကျွန်တော်၏ သူရဲဘောကြောင်မှုကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ခံယူထားလို၏။

ဤဒုတိယနိဒါန်းမှပင်လျှင် ကျွန်တော်သည် သာဓကအနည်းငယ်ကို ဥပမာတင်၍ ပြလိုပေသည်။

နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခု၏ ကြီးပွားကောင်းစားရေးအတွက်လည်းကောင်း၊ အာဏာတည်မြဲရေးအတွက်လည်းကောင်း ပြည်သူတို့၏ ချွေးနည်းစာ ဘဏ္ဍာထဲမှ သိန်းလေးဆယ်မျှဘုံး၍ ကိုယ်ပျောက်နေသော ခြကြီးတစ်ကောင်အား ကျော်ကြားလှသော ရန်ကုန်နှင့်အင်းစိန်စုံထောက်များက ဖမ်းဆီးနိုင်ပါလျက်နှင့် မဖမ်းဆီးဘဲ ကြောင်တောင်ကြည့်နေကြရသော အမှုအခင်းကြီးတစ်ခုကို ကြက်တော ပြောပြသည့်အတိုင်း ရေးသားလိုက်ရလျှင် ဘာဖြစ်သွားမည်ထင်ပါသနည်း။ ထိုခြကြီးတစ်ကောင်သည် ရန်ကုန် မြို့တော်၌ အခံသားနေထိုင်လျက် မကြာခဏဆိုသကဲ့သို့ သံဆူးကြိုးများကာရံထားသည့် ဒီမိုကရေစီ စည်းဝိုင်းကလေးထဲ၌လည်း တွေ့မြင်ရလေ့ရှိသော အကြောင်းကို ကြက်တောပြောပြသလောက် ကျွန်တော်သည် ရေး၍ဖြစ်ပါမည်လော။

ကြက်တော၏ စွန့်စွားခန်းများသည် များပြားလှပေသည်။

ကြက်တောသည် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက ဂုဏ်ယူသည်ဆိုသော မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ်ပျံကွင်းကြီးကို သိန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ အကုန်အကျခံ၍ ချဲ့ထွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့စဉ်က ထိုကွင်းကြီး၌ မြေပေါက်ရသော အလုပ်ကြမ်းကို သုံးလခန့် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသေး၏။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ လုပ်တတ်သော ကြက်တောကို အပြစ်တင်၍မဖြစ်သေး။ စားစရာမရှိ၍ ရတာကိုပဲလုပ်နေရသူဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပျံကွင်းကြီး၌ကျင်းပသော ဆွမ်းတော်ကြီးလောင်းပွဲနှင့် နိဗ္ဗာန်ဈေးတို့ကို ကြက်တောပြောပြသလောက် ရေးလိုက်ချေသော် ကြက်တော၏အလောင်းအား သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ သွားရောက်တူးဖော်၍ အသရေပျက်မှုနှင့် တရားစွဲနေက မခက်ပါသလော။

ကြက်တောသည် သမိုင်းချည်စက်ကြီး၌လည်း ဂျပိုးကျခဲ့ဖူးသေး၏။ နွားပိန်မအိုကြီးကို ရွံ့ထပ်ထပ်ပိတ်၍ အမေရိကန်အင်ဂျင်နီယာများနှင့် ဂျပန်ကုမ္ပဏီများနှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လုပ်ကာ ရှင်မွေးလွန်းလုပ်ခဲ့ကြသောကိစ္စကို အူမှချေးမှ သိခဲ့ရသော ကြက်တော၏ ပြောကြားချက်များကို ရေးချင်သော်လည်း ကျွန်တော်သည် သတ္တိမရှိပေ။

ထိုနည်းအတူ ပြည်တော်သာသတော်ကြီး ရခိုင်ပြည်သို့မှ တစ်ခေါက်ကနစ်ခေါက်မှ ပြည့်အောင်မသွားရမီ စက်ဘူသို့ ဆေးကုလွတ်နေရသော အတွင်းရေးကိုလည်း အကြံ အကြားက ကြားလာပုံရသော ကြက်တော၏ သတင်းကို ကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာ စိတ်မချရသောကြောင့် မရေးဘဲထားချင်၏။

ကြက်တော၏ စွန့်စားခန်းများအနက် အသည်းထိတ်ရင်ဖိုလောက်စရာများလည်း ရှိပါသေး၏။

သို့ရာတွင် ၎င်း၏ စွန့်စားခန်းများမှ ထုတ်နုတ်၍ပြောပြသလောက်သာ ကြက်တော အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ မြို့တော်စွန့်စားခန်းကို အကုန်အစင်ရေးလိုက်ရချေလျှင် ကမ္ဘာအေးစေတီနှင့် ဗလိနတ်စာတို့သည်ပင် ရစရာရှိလိမ့်ကားမဟုတ်တော့။ မှန်သလောက်သာ ရေးသားရ လျှင် သွက်သွက်ခါသွားဖို့သာ ရှိပေ၏။

ထို့ကြောင့် ဤဒုတိယနိဒါန်း၌ ကျွန်တော်ဝန်ခံခဲ့ပြီးသော ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ တောဝါ နှင့် မင်းဘုရားတို့၏ တောဝါများကို ဧဝံမေသုတံ အကြောင်းပြု၍ လုံးတန်သ၍လုံးကာ ဝါးတန်သ၍ ဝါးရပေတော့မည်။ နောက်ဆုံး မလိမ့်တစ်ပတ် လုပ်တန်တာများကိုပင် ကျားကျားမီးယပ် လုပ်သင့်က လုပ်ရချေဦးမည်။

ယခုခေတ်စာရေးဆရာများသည် ဤကဲ့သို့ လုပ်နိုင်ပါမှ တော်ရုံရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခုခေတ်စာရေးဆရာများဟု ကျွန်တော်သည် ယေဘုယျအနေနှင့် ပြောဆို ခြင်းပြုရာ၌ လူထုအောင်သံ၏ စာရေးဆရာနှင့် ၎င်း၏မိတ်ဆွေကြီး မိုးကြိုးဆိုသူ တို့မပါကြောင်းကို တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းထားခဲ့ချင်ပါသေး၏။

ကြက်တော၏ မြို့တော်စွန့်စားခန်း

(၁)

အညကြကြက်တော၏ မြို့တော်စွန့်စားခန်းများကို ကျွန်တော်သည် မလိမ့်တစ်ပတ် လုပ်၍ ဝေလည်ကြောင်ပတ်နှင့် စရပေတော့မည်တကား။

ဝေလည်ကြောင်ပတ်နှင့် စရမည်ဆိုသော်လည်း ကြက်တော၏ အချို့အချို့သော စွန့်စားခန်းများသည် အမေရိကန်ပြည် နယူးယောက်မြို့တော်ဗဟိုရှိ ဘဏ်တိုက်ကြီးကို တစ်ယောက်တည်းဝင်၍ ဓားပြတိုက်ပြီးနောက် ပုလိပ်နှင့်စစ်တပ် အထပ်ထပ် ဝိုင်းထား သည့်အကြားမှပင် ခြောက်လုံးပြူးနှစ်လက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီကိုင်ကာ အချက် ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်အဆက်မပြတ် တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်ထွက်လာတတ်သော ပိတ်ကားပေါ်မှ ဟော်လီးဝုဒ်ဇာတ်လိုက်ကျော်များ၏ စွန့်စားခန်း ထက်ပင်လျှင် အသည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ရာ ကောင်းနေမည်လားတော့ မပြောတတ်ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကြက်တော၏ မြို့တော်စွန့်စားခန်းများကို စက္ကူဖြူ၏ ပွဲဦးထွက် ကက်(စ်)ဘီ ရေငုပ်သင်္ဘောခေတ်မှ ကေတီအေ၏ ပြည်တော်သာခေတ်အထိ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ကျွန်တော်သည် ရေးသားဖော်ပြခြင်း ပြုရပေတော့မည်။

(၂)

ဂျပန်ငွေစက္ကူတစ်သောင်းငါးထောင်ကို ပိုက်မိသဖြင့် လူရည်တတ်လုပ်ရန် မြို့တော်အရပ်သို့ တက်ရောက်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက် သုံးလခန့်အကြာ၌ တောသား ကြက်တောသည် အသည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ရာဖြစ်သော စွန့်စားမှုကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ရ ပေ၏။ ထိုစွန့်စားမှုကြီးဆိုသည်မှာ အခြားတော့မဟုတ်။ ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးအတွင်းသို့ မျက်စိမှိတ်ကာ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ ထိုကဲ့သို့ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကာမျှနှင့် အဘယ့် အတွက်ဟု ဖဆပလ၏ ရာဇဝင်ဇာစ်မြစ်ကို သေသေချာချာ မသိကြသူများက မေးစရာရှိ ပေသည်။ ကျွန်တော် ရှင်းပါအံ့။

စက္ကူဖြူ၏ ပွဲဦးထွက်ဖြစ်သော ကက်(စ်)ဘီခေါ် ဗြိတိသျှစစ်အုပ်ချုပ်ရေး ကာလက ဖဆပလဆိုင်းဘုတ်ကို မည်သူမျှ ရဲရဲဝံ့ဝံ့မတင်ရဲသေးကြောင်းကို ဖဆပလ၌ သက်တမ်းရှည်ကြာသူများနှင့် တောထဲက ရဲဘော်များသာ လက်တွေ့ လုပ်ကြံရသူ များဖြစ်၍ သိရှိကြပေသည်။ ထိုအချိန်က ဖဆပလ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကိုပင်လျှင် စစ်ရာဇဝတ်ကောင် အနေအထားနှင့် ကြေညာဖမ်းဆီးမည်ဟု လေသံပစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်အား မြေအောက်မှ၊ မြေပေါ်သို့ စွန့်စွန့်စားစား တူးဖော်တင်ပေးရချိန်တွင် ကြက်တောသည် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမား၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို မကြောက်မရွံ့ဘဲနှင့် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး အတွင်းသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းအား စွန့်စားခြင်းအမှုပြုသည်ဟု မခေါ်ဆိုနိုင်ပါသလော။ ဤမျှလောက် ရှင်းပြလိုက်ခြင်းဖြင့် သင့်တင့်လုံလောက်ပြီဟု ကျွန်တော်ယူဆ၏။

နိုင်ငံရေးအသိဆို၍ ဘာမျှလည်းမရှိသော ဂျပန်ရွေးတပ်သားကောင်း ကြက်တောက ဖဆပလ ဖြစ်လာခြင်းကို ကျွန်တော်ကသံသယရှိသောကြောင့် “မင်းဟာက ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးတုန်းကလဲမပါ၊ ပြီးတော့ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ ဝါဒနဲ့လုပ်ငန်းစဉ်ကိုလဲ ဘာတစ်ခုမှမသိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖဆပလ ဖြစ်လာရတာလဲဆိုတာ ရှင်း- ရှင်းစမ်းပါဦးကွာ” ၎င်းအား ရှင်းလင်းခိုင်းရခဲ့၏။

“ဝါဒတွေလုပ်ငန်းစဉ်တွေ ဘေးချိတ်ထားစမ်းပါဗျာ၊ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ကျုပ်ဂျပန် ငွေစက္ကူတွေကို တန်ဖိုးပြန်ရအောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာကို ကျုပ်လဲဟန်လိမ့်မယ်ထင်ပြီး ဝင်တာပေါ့ဗျ”

၎င်းသည် အဘယ်ကဲ့သို့ ဖဆပလဖြစ်လာခဲ့ရခြင်း၏ အကြောင်းကို ကြက်တော သည် ထိုသို့ရှင်းပြလိုက်တော့မှ ကျွန်တော်သည် သိရှိခဲ့ရပေ၏။ အဘယ်မျှ ကြေကွဲစရာ ကောင်းပါသနည်း။ ၎င်း၏ တန်ဖိုးမရှိတော့သော ဂျပန်ငွေစက္ကူ တစ်သောင်းငါးထောင် ကို တန်ဖိုးပြန်ရလိမ့်မိနိုးနိုးနှင့် မျှော်ကိုးရင်း ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားကို အခြားဘယ်သူမှ မတိုက်ရဲစဉ်ကပင် တိုက်ခိုက်လာခဲ့သော ကြက်တော၏ စွန့်စားခန်းသည် လေးစား လောက်၏။ သို့ရာတွင် ကြေကွဲစရာလည်းကောင်း၏။

ဂျပန်ငွေစက္ကူများကို တန်ဖိုးမရှိဟူ၍ အရှေ့အာရှတောင်ပိုင်းစစ်သေနာပတိချုပ် မောင့်ဘက်တန်၏ လက်မှတ်ဖြင့် ကြေညာထားသောစာတမ်းကို ကြက်တောသည်

သေချာစွာဖတ်ရှုရပါလျက် မိမိ၏ ရုပ်ရွာသို့ပြန်၍ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက်ခြင်းမပြုဘဲ မြို့တွင်ရပ်ကာ ဖဆပလလုပ်နေခြင်းသည် လေးစားစရာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် သည် ကောင်းစွာသဘောမပေါက်သေးသောကြောင့် “ဂျပန်ငွေစက္ကူတွေ တန်ဖိုးမရှိတာ ကိုသိရဲ့သားနဲ့ မင်းဘာသာမင်း ဘာပြုလို့တော့ကိုပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးလုပ် မစား တာလဲကွ” ဟု ၎င်းအား အကဲခတ်ရင်း မေးမြန်းကြည့်မိ၏။

“တောပြန်လုပ်စားရအောင်က တောမှာလူတိုင်းလိုလို ငတ်နေကြတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူက ခိုင်းကြဦးမှာမို့လို့လဲဗျ”

“တောမှာ ဒါလောက်တောင်ပဲလားကွ”

“ဂျပန်က သုံးနှစ်လုံးလုံး ဖွတ်ဖွတ်ကြေအောင် နှိပ်စက်ထားတော့ လယ်လည်း တောဖြစ်၊ နွားလည်းကုန်နေရတဲ့အထဲ လက်ထဲရှိတဲ့ဂျပန်ငွေစက္ကူကိုပါ နောက်လာ တဲ့ မောင်ပုလဲက တန်ဖိုးမရှိ လုပ်ပစ်လိုက်တော့ တောရဲ့ဒုက္ခကို ခင်ဗျားဘာသာပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး”

“ဒါတွေကြောင့် မင်းက ဖဆပလ ဖြစ်လာခဲ့ရတာကို အင်း အင်း”

“ဖဆပလမှ မဖြစ်ရင် သူခိုးစားပြုလုပ်ဖို့ဘဲရှိနေတော့ ကျုပ်စားပြမဖြစ်ခဲ့ရတာ ဖဆပလ ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ကြက်တောသည် သူတစ်ထူး၏ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း ရှာကြံသိတတ် ရုံမျှ မကသေး ချီးကျူးတတ်ပေးသေး၏။

“တောကိုမပြန်ဘဲ မင်းမြို့မှာ ဖဆပလလုပ်နေတော့ မင်းကိုဘယ်သူက ကျွေးထားသလဲကွ”

“ဘယ်သူက လာကျွေးမှာလဲဗျ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာကြံရတာပေါ့!”

“ဘယ်လိုရှာကြံစားသလဲကွာ ကြားစမ်းပါရစေဦး”

“ရဲဘော်တွေနဲ့လိုက်ပြီး အလှူခံတာပေါ့ဗျ”

“ဪ မင်းက ပြည်သူ့ရဲဘော်မို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ဘယ်ပါတီမှလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာကောင်လဲကွ”

“တစ်သီးပုဂ္ဂလ”

ကြက်တောသည် တစ်သီးပုဂ္ဂလ ဖဆပလ ဖြစ်ပေသည်တကား။ ကံဆိုးလေစွ။

“ဪ ဒါထက် မင်းကို မေးရဦးမယ်ကွာ စက္ကူဖြူကက်(စ်)ဘီခေတ်ကတစ်ဆင့် ‘ပေါ်ထွန်းဒေါ်မန့်’ခေတ်အတွင်း အထွေထွေသပိတ်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ဟာ ဘုရင်ခံရဲ့စက္ကူဖြူအတိုင်ပင်ခံအဖွဲ့ထဲကို ဝင်သွားတော့ မင်းဘာဖြစ်သေး သလဲ”

“ကျုပ်လိုကောင်က ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲဗျ။ ဖဆပလ အစိုးရ ဒို့အစိုးရ စက္ကူဖြူ အလိုမရှိလို့ လိုက်လိုက်အော်ပေးရတဲ့အခါတွေလောက်သာ တစ်နေ့နှစ်ကျုပ်၊ သုံးကျုပ် ရတဲ့အခါလဲရတယ်။ တစ်ခါတလေလဲ ထမင်းတစ်ထုပ်နဲ့ ပြီးတာပါပဲဗျာ”

စက္ကူဖြူ ဖဆပလအစိုးရအား ဒို့အစိုးရဟုလည်း အာပေါက်မတတ် အော်ပေးခဲ့ရ သည်သာမကသေး။ စက္ကူဖြူလည်းအလိုမရှိဟု အော်ခဲ့ရရှာသော ကြက်တောသည် ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ၎င်းဘဝကို ရောင့်ရဲခဲ့ရသည်မှာ ရင်နာ စရာကောင်းလှပေသည်။

“ဒါထက် မင်းတို့ ဖဆပလအစိုးရဖြစ်လာတော့ မင်း ဂျပန်ငွေစက္ကူတွေကိုကော သူတို့ဘာမှလုပ်မပေးကြ...”

“ဒီဂျပန်ငွေစက္ကူအကြောင်းလည်း ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ကိုယ့်အဖို့ နေနေသာသာ ဒီအပြင် ဂျပန်ငွေစက္ကူတွေရှိနေတဲ့လူတွေက ဖဆပလ အစိုးရညာတယ်လို့ ပြောနေကြတာကိုတောင် ကျုပ်ကလိုက်ပြီး ဖာရထေးရနဲ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“ဒါနဲ့တောင် မင်းက ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို ဘာအမြော်အမြင်၊ ဘာအားကိုးနဲ့ များ ဆက်ထောက်ခံနေရသေးတာလဲကွာ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဘိလပ်ကလဲပြန်လာရော၊ ကျုပ်လဲထွက်လိုက်တာပါပဲဗျ။”

“ဟေ့ ဒီလိုလား၊ ဒါထက် ဘာပြုလို့ မင်းက ထွက်လိုက်တာလဲကွာ”

“ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဘိလပ်သွားနေတုန်း ပြောမရရင်ချမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်ကချရလိမ့်မယ် မှတ်ပြီး စောင့်နေတာပါဗျာ။ နောက်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်က ဘေးလူတွေ ဝိုင်းတွန်းကြလို့ ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပြန်လာခဲ့တာတွေ ရတော့ ကျုပ်လည်းစိတ်ပျက်ပြီး ထွက် လိုက်တာပါပဲ”

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောအား ထိုကဲ့သို့ အကြောင်းပြသဖြင့် အလွန်တရာ အထင်ကြီးအံ့ဩသွားမိပေ၏။

“အဲမယ် ဒီလိုဆိုတော့ မင်းက အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်ကို မထောက်ခံနိုင်တဲ့ အတွက် ထွက်လိုက်တယ်ဆိုချင်တာပေါ့ ဟုတ်လားကွ ကြက်တော။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ မင်းသိပ်ဟုတ်တဲ့အကောင်ပါကလားကွ”

“ဘာလဲဗျ အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်ဆိုတာ ကျုပ်မကြားဘူးပါလား” ဟု ကြက်တောက နားမလည်နိုင်သကဲ့သို့ ပြောဆိုမေးမြန်းလာပြန်သောကြောင့် ကျွန်တော် သည် ခေါင်းရှုပ်သွားမိပေ၏။ ဗမာပြည်အား ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစေမည့် အောင်ဆန်း အက်တလီစာချုပ်ကို အမှတ်(၁၀)ဒေါင်းနင်းလမ်း၌ ခေါင်းညိတ်လက်မှတ်ရေးထိုး၍

ပြန်လာခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ကို အားမရသောကြောင့် ဖဆပလအဖွဲ့က ထွက်လိုက်သည် ဟူ၍ ပြောဆိုခဲ့ပြီးမှ ယခုတဖန် အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်ကို ကျုပ်မကြားဖူး ပါလားဟု လုပ်နေပြန်သောအခါ၌ ကြက်တောအား ကျွန်တော်သည် အဘယ်သို့ နားလည်ရပါမည်နည်း။

“အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်ကို မကြားဖူးဘဲနဲ့ မင်းက ဘယ်သူ့ကိုမချရလို့ ဖဆပလက ထွက်လာရတာလဲကွ ရှင်းပါဦး”

“ဗိုလ်ချုပ်က ဒီတစ်ခေါက် ပြောမရရင်ချမယ်၊ အသင့်ပြင်ထားကြလို့ မှာသွားတုန်း က ပြောမရတဲ့အခါကျရင်တော့ ဂျပန်စက္ကူလဲ မျှော်လင့်ချက်မရှိတဲ့ အတူတူ ပွလောက် အောင်ချမယ်ဟဲ့လို့ အားခဲပြီးစောင့်နေခဲ့ရက မချဘဲ ကြည့်နေလိုက်ရတော့ သူသူ ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ပျက်သွားတာပေါ့ဗျ”

ယခုမှပင် ကြက်တောသည် အဘယ်ကဲ့သို့ ဖဆပလ ဖြစ်လာခဲ့ရပြီးနောက် အဘယ်ကြောင့် ဖဆပလမှ ထွက်လာခဲ့သော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော်သည် သိရှိနားလည်ရပေတော့သည်။ တောသို့ပြန်၍ လုပ်ကိုင် စားသောက် လို့လည်းမဖြစ်။ လက်၌ရှိနေသော ဂျပန်ငွေစက္ကူကို တန်ဖိုးပြန်ရလိမ့်နိုးနိုးနှင့် မျှော်ကိုးစောင့်စားကာ စက္ကူဖြူ၏ ပွဲဦးထွက် ကက်(စ်)ဘီလက်ထက်မှစ၍ ရပ်တကာ ရွာတကာနှင့် ဈေးတကာ၌လိုက်ကာ တောင်းစားရင်း ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို ခြိမ်းခြောက်မှုအမျိုးမျိုး၏ ကြားမှ တစ်သီးပုဂ္ဂလအနေနှင့် ရိုးသားစွာ ထောက်ခံလာ ခဲ့ရှာသော ကြက်တောသည် အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ်၏ နောက်ပိုင်း၌ မည်ကဲ့သို့ မျှ သက်သာချောင်ချိပေါက်လမ်းမမြင်တော့သောကြောင့် တစ်ကြိမ်က ဟိန်းဟောက် ချက်ကောင်းလှသော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးအတွင်းမှ စွန့်ခွာထွက်သွားခြင်းအား အဘယ်သူသည် အပြစ်တင်လိုပါသေးသနည်း။ ထိုအပြစ်တင်လိုသူသည် အက်တလီ ၏ သူလျှိုသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကြက်တောသည် စောစောက ၎င်း၏ စကားပြတ်သွားသကဲ့သို့ အတန်ကြာမျှ ငိုငံနေပြီးမှ ကျန်နေသောစကားကို ဆက်ပြန်၏။

“ဖဆပလကထွက်နေတာလဲ သိပ်တော့မကြာပါဘူးဗျ”

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောအား အထင်အမြင်သေးမိ၏။ သို့အတွက် “ဟင်- မင်းဟာက ဘယ်လိုလဲကွ ကြက်တောရ။ မင်းကိုဘယ်လိုမှ ကောင်းကျိုး မပေးနိုင်တော့တဲ့ ဖဆပလထဲကို ပြန်ဝင်သေးတယ်လို့များ ဆိုချင်သေးတာလားကွ” ဟု မေးလိုက်မိ၏။

ကြက်တောသည် စိတ်ပင်ပန်းလာသကဲ့သို့ သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေး ချရှာရင်း “အဲဒီတုန်းက ပြန်မဝင်ရင်လဲ အဖက်ဖက်ကမဖြစ်နိုင်တာနဲ့မို့ ကျုပ်ပြန် ဝင်ခဲ့ရတာပါပဲ” ဟု မသက်မသာ ပြောလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

“ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်လဲ နို့ဆီခွက်တွေ လိုက်ရှာရောင်းစားနေရတာကလဲ မဟန်။ ဒီအတွင်း ကျုပ်အင်မတန်လေးစားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ဝန်ကြီးတွေကို လုပ်ကြံလိုက်တော့ အဖက်ဖက်က စဉ်းစားပြီးပြန်ဝင်ခဲ့ရတာပေါ့”

“မင်းက အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို လိုလားလို့လားကွ”

“ဒါဆိုဟုတ်တယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်အခြေအနေကလဲ ဆိုးနေလေတော့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ဈာပနကိုမှီခိုပြီး အစားရအသောက်ရချောင်လေမလားဆိုပြီး စိတ်ကူးမိတာ လဲတစ်ကြောင်းပေါ့ဗျာ”

“ဪ ဪ ဪ”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်အတွက်ကတော့ မဟန်ပါဘူးဗျာ။ တကယ်သာဆိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈာပနကရတာတွေ ဟိုငတိတွေအားလုံး သုံးကုန်ကြတာပါပဲ”

“ဟေ့ ဟုတ်လားကွ”

“ဟိုငတိတွေထဲက ကားဝယ်တဲ့သူဝယ်၊ တိုက်ဆောက်တဲ့သူ ဆောက်ကုန်ကြတာ ခင်ဗျားမသိလိုက်ဘူးလား”

“ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါကြက်တော့ရာ။ တော်တော်ကြာ ငါပါချောက်ကျနေပါဦးမယ်ကွာ”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်လဲ စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး တော်တော်ရှောင်သေးတာပဲ”

“ပြောတော့ ကြက်တော့ရာ၊ ငါကလဲ ရှောင်နေမှကိုး” ဟု မိမိ၏ရှောင်နေခြင်းကို ဝန်ခံလိုက်ရ၏။

“ကျုပ်တို့လို ဖဆပလ အစိုးရစက္ကူဖြူအလိုမရှိလို့ လမ်းတကာရပ်တကာမှာ လိုက်အော်ပေးတဲ့သူတွေကို ဂျူဘာလီဟောမှာ ဟိုခိုင်းဒီခိုင်းနဲ့ လျှာထွက်မတတ်ခိုင်းပြီး၊ ရသမျှကိုတော့ အဲဒီငတိတွေက အကုန်လုံးဘုံးပစ်ကြတာပဲ”

“ဒါလောက်တောင်ပဲလားကွာ မင်း ငတိတွေက”

“အရင်က သံသေတစ်ပြည်လုံးကြားဖူးတာ။ ခုဗိုလ်ချုပ်သေတော့ သားဝ မယားဝ တင်မကဘူး ဆွေရော မျိုးရော ဝကုန်ကြတယ်”

“လုပ်လှပါလားဟ ကြက်တော့ရ”

“ဗိုလ်ချုပ်ခမျာ အသက်သေရရှာပြီးတဲ့နောက်မှာတောင် ဒီငတိတွေကို အလောင်းကြီးပြုပြုပြီး လုပ်ကျွေးရရှာတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါ ကြက်တော့ရာ၊ မင်းက မင်းမစားရတိုင်း မင်းငတိတွေကို

နံနေတာများလားကွာ”

“ခက်ပါဘိတော့ စာရေးဆရာရယ်၊ ကဲ ကဲ ဒါတွေမှခင်ဗျားမသိသေးရင်တော့ ကျုပ်က ပြောပြရသေးတာပေါ့လေဗျာ”

ကြက်တောပြောသမျှကို ကျွန်တော်သည် ကျောတချမ်းချမ်းနှင့် နားထောင်ခဲ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ကြက်တော၏ ငတိများ၏ ခွေးဘုရားပွဲတွေ့ပုံကို ယခုအခါ၌ ဖွင့်ချ၍တော့မဖြစ်သေး၊ ထိုးထားလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် အခြေအနေအရ ကြက်တော၏ နောက်စွန့်စားခန်းတစ်ခုသို့ ကူးကြစို့။

(၃)

များပြားလှသော ကြက်တော၏ စွန့်စားခန်းများအနက် ကျွန်တော့ စိတ်ထဲ အထင်တွင် ကြက်သီးမွေးညင်းထလောက်သော ကြက်တော၏ သတ္တိပြောင်မြောက်မှုကြီးနှင့် စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုကို ယခုအခန်း၌ ဖော်ပြလိုပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အပေါင်းပါဝန်ကြီးများအား နယ်ချဲ့သမားက ဂဠုန်ဦးစောကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ လက်ကိုင်တုတ်အဖြစ် အသုံးပြုလုပ်ကြံလိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်၏ ဈာပနနှင့် အမျိုးသားညီညွတ်ရေးကို အကြောင်းများပြု၍ ကြက်တောသည် တစ်ကြိမ်ကစွန့်စားလာခဲ့သော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့ရုံကို လွန်ခဲ့သောအခန်း၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပေပြီ။

ဂျူဘလီဟော၌ ပြကွင်းပြကွက်အကောင်းဆုံးဆင်၍ ထားရှိသော နိုင်ငံတော်ဈာပန၌ ကြက်တောသည် ဖဆပလဂိုဏ်းသားကောင်းတစ်ယောက်ပီသစွာ ပန်းခွေများ သိမ်းဆည်းခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်းမှစ၍ ဈာပနလူကြီးမင်းများ ခိုင်းစေသော အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်မှန်သမျှကို ဝီရိယရှိရှိနှင့် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သော်လည်း ၎င်းအတွက် ရာထူးမရစေကာမူ မြက်မြက်ကလေးစား၍ ပြောင်ပြောင် လက်လက်ကလေးဝတ်ရလျှင် ကျေနပ်မည့်သူသာဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အညကြတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော ကြက်တောကိုကား အဘယ်လူကြီးမင်းများ နှင့် ငတိငနဲများကမှ အရေးမထားခဲ့ကြ။ ယူစရာနှင့် စားစရာဟူသမျှ သူတို့ကသာ ဘုံးကြ လစ်ကြကုန်၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြာရှည်သဖြင့် ခံလာရသောအခါ လူများနည်းတူ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကြက်တောသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏မကျေနပ်မှုကို အဘယ်ငတိကများ အရေးစိုက်ပါမည်နည်း။ အညကြကြက်တောအတွက် ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးဆိုသည်မှာ စာအုပ်ကြီးထဲ၌သာရှိ၏။ တကယ့်လက်တွေ့၌ မရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဒိုလ်ချုပ်၏ အလောင်းကိုထမ်း၍ တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်သို့ ချီတက်ရ

မည်ဟူသော ဗိုလ်ချုပ်လမ်းစဉ်ကို စိတ်ပျက်ကာ ကြက်တောသည် ဂျူဘလီဟောနှင့် ဖဆပလကို စွန့်ခွာ၍ ထွက်လာခဲ့လေသတည်း။

ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်ဖြစ်သူ ဘုရင်ခံမင်းမြတ်၏ ယုံကြည်ခြင်းကို ခံယူရရှိနေသော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ အရိပ်အာဝါသနှင့် အလံတော်အောက်မှ မလွဲမရှောင်သာ ခွဲခွာ၍သာ လာခဲ့ရသော်ငြားလည်း ကြက်တောသည် အခြားမည်သည့်နိုင်ငံရေးပါတီနှင့် အသင်းအဖွဲ့များသို့ သွားရောက်ဆက်သွယ်ခြင်း တော့မပြုခဲ့ပေ။ သူသည် အာဏာရှိနေသည်ဆိုသော ဖဆပလ အစိုးရကိုယ်တိုင်ကမှ သူ့ဂျပန်ငွေစက္ကူကို ထိုက်သင့်သလောက် တန်ဖိုးရှိအောင်လည်းကောင်း၊ သူ့အတွက် အခြားစားပေါက်တခုခုကိုလည်းကောင်း မပြုလုပ်ပေးနိုင်သည်ကို သိရှိခံစားလာခဲ့ ရသည့်အခန်းတွင် အာဏာနှင့်ရာထူးမရှိသော ထိုပါတီ၊ ဤပါတီများကိုလည်း မည်ကဲ့သို့ အားကိုးပုံပါဦးမည်နည်း။ ၎င်းအပြင် ကြက်တောသည် နိုင်ငံရေးဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခြင်းအလုပ်ကို ငြီးငွေ့လာဟန်ရှိ၏။ ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် ရန်ကုန်မြို့အား မီးပေးမည်ဆိုသောခေတ်မှ တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးခေတ်သို့ပင် ရောက်ခဲ့ရပါပေကော။

ကြက်တောသည် ဖဆပလနှင့် ကင်းကွာသွားသောအခါများ၌ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဂျှပ်လုပ်ဖို့သာရှိပေ၏။ သည့်အပြင်ကော သူသည် ဘာလုပ်စားဦးမည်နည်း။

ကြက်တောသည် စားရမဲ့ဖြစ်သောအခါ သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက်၌ ရရာ ကျပန်းအလုပ်ကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်၏။ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရခြင်းကိုတော့ ကြက်တောသည် ဘယ်အခါကမျှ မပျင်းရိ၊ မဖင့်နွဲ။ သူသည် အလုပ်လုပ်မှ အစားအစာကိုရမည့် အကြောင်းသိ၏။ သူသည် ဈေးသည်များ၏ဈေးတောင်းများကို ကူလီထမ်း၏။ အချို့ဈေးဝယ်လာသူများ၏ ဈေးတောင်းများကို လိုက်၍ပို့ပေး၏။ ထိုမျှသာမကသေး၊ ၎င်းတို့၏အိမ်များ၌ ထင်းခွဲရေခဲခြင်းများကိုပင် ပြုလုပ်ပေးတတ်သေး၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ပေးသလောက် လက်ဝါးဖြန့်ခံ၍သာယူ၏။ နည်းသည်၊ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှပေးပါဟူ၍ ကြေးများမနေတတ်။ ထို့အတွက် ကြက်တောကို ခိုင်းရသူတိုင်းက သဘောကျ၏။ ကျေနပ်၏။ ထိုအလုပ်များအပြင် ကြက်တောသည် သိမ်ကြီးဈေးကားဆိပ်၌ ခရီးသည်ခေါ်ပေးခြင်းအလုပ်ကိုလည်း လုပ်ရှာသေး၏။ ဆိုက်ကားအတွက်လည်း ပတ်စင်ဂျာရှာပေးတတ်၏။ ကြက်တောကို အနောက်ပိုင်း ခါးပိုက်နှိုက်များကလည်း ကောင်းစွာသိကြသည်။ သူသည် အစားရ အသောက်ရ ကျပ်တည်းသောနေ့များ၌ တိုက်ဆွဲနှင့်ဆေးလိပ်မီးသမားများကို အမဲကောင်းသတင်း ပေးတတ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက်၌ အရောင်းအဝယ်ညံ့ဖျင်း၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရေး ခက်ခဲလှသောအခါသမယများ၌ ကြက်တောသည် ရန်ကုန်၏နောက်ဖေးလမ်း ကြားများ၌ ခြင်းတောင်းကိုထမ်းကာ နို့ဆီဘူးခွက်များကို လိုက်လံကောက်ယူ၍ ရေမိုးဆေးပြီးနောက် သံဖြူသမားများကို သွားရောက်ရောင်းချ၍ အသက်မွေးရရှာ ပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရန်ကုန်၏ မှောင်ရိပ်နှင့် နောက်ဖေးလမ်းကြားများ၌ ကျက်စားခဲ့ရ သော ကြက်တောအတွက် စားကျက်အသစ်များသည် တိုး၍လာပြန်၏။ ထိုတိုး လာသောစားကျက်သစ်မှာ အခြားတော့မဟုတ်။ ဆောင်ကြာမြိုင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကြက်တောသည် ဆောင်ကြာမြိုင်မှ ဒေဝစွာတို့၏ အဆွယ်တော်လည်း လုပ်ခဲ့ရပြန်၏။ ထိုအလုပ်မှာ သက်သာလှသည့်အပြင် လက်ဖက်ရည်နှင့် စီးကရက်များကို လှိုင်လှိုင် ကလေး သုံးဆောင်ရပေသည်။

ဂျူးဘလီဟော၌ထားရှိသော နိုင်ငံတော်ဈာပနနှင့် တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေး လမ်းစဉ်မှ စွန့်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ကြက်တောသည် ကိုယ့်ဘူးကိုယ်ချွန်ကာ ရန်ကုန် မြို့တော်၏ များပြားပွေလီလှသော စားကျက်အနံ့အပြား၌ အမျိုးမျိုးသော အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းခြင်းအမှုကို ပြုခဲ့လေသည်။ ထိုထိုသောစားကျက်များနှင့် လုပ်ခင်း ကိုင်ခင်းများမှလည်း ကြက်တောသည် များစွာသော အသိပညာနှင့် အကြားအမြင် ဗဟုသုတများကို ရရှိလာခဲ့ရပေသည်။

လူတန်းစားပေါင်းစုံရာအရပ်ဖြစ်သော ဈေးအရပ်ထက်စုံသော အရပ်သည် မရှိနိုင်ပေ။ ထိုဈေးအရပ်၌ ကျင်လည်ခဲ့ရဖန်များလှသော ကြက်တော၏ ဒီဂရီကိုသာ သတ်မှတ်ရလျှင် သူ့အားပါရဂူဘွဲ့ပင် ပေးနိုင်လိမ့်မည်။ လူတို့ နေ့စဉ်စားသောက် သုံးစွဲကြရသော ပစ္စည်းများ၏ အကြောင်းကို ကြက်တောသည် ဈေးအရပ်၌ သူ့ဘဝ ကပင် ပို့ဆောင်သင်ကြားစေခဲ့၏။

နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ၌ နို့ဆီဘူးအခွံကောက်ရသောအလုပ်ထက် သိမ်ဖျင်း သောအလုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ဆောင်ကြာမြိုင်မှ ဒေဝစွာတို့၏ အဆွယ်တော် အလုပ်ထက် ယုတ်ညံ့သောအလုပ်သည်လည်းကောင်း လူ့လောက၌ရှိနိုင်ပါဦးမည် လော။ ထိုအလုပ်များကို ကြက်တောသည် တောက်ပြောင်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ထိုအသက် မွေးမှုပညာမှလည်း ကြက်တောသည် ဒီဂရီတစ်ခုတော့ ရလောက်ပေသည်။

ဖဆပလနှင့် ကင်းကွာသွားခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ဤကဲ့သို့အောက်ခြေလွတ်ကာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေခဲ့ရသော ကြက်တောနှင့် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးတို့သည် ပြန်လည် နီးစပ်ရန်အကြောင်းတစ်ခုသည် ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပြန်ပေ၏။ ထိုအကြောင်းမှာတော့ အခြားမဟုတ်။ ကျောပွဲတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးအား

ရန်ကုန်မြို့မှထုတ်ဝေနေကြသော အရင်းရှင်မြေရှင်တို့၏ သတင်းစာများက မတော် မတရားလုပ်ကြံ၍ စော်ကားကြသော အရေးတော်ပုံကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။ တကယ်ဆိုသော အခါ ကျောမွဲတို့၏ခေါင်းဆောင်ကြီးအား စော်ကားခြင်းသည် ကျောမွဲတို့ကို စော်ကား ခြင်းပင်မဟုတ်လော။ ထိုကဲ့သို့ ကျောမွဲတို့အား စော်ကားရုံကြသော တရားခံ လူဆိုးကြီး များအား ကျောမွဲတို့က ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

ဤနေရာ၌ ကြက်တော၏စွန့်စားရမည့်အရေးတော်ပုံကြီးသည် ဆိုက်ရောက် ၍လာပေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအရေးတော်ပုံကြီးအား သေသေချာချာ ဖော်ပြခြင်း ပြုရပေတော့၏။

ထိုအရေးတော်ပုံကြီးအတွင်းက အညကြကြက်တောသည် ၎င်း၏ကျောမွဲ ခေါင်းဆောင်ကြီးအတွက် အသက်တဖျား စွန့်စားဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံကို ဖော်ပြရာ၌ အတိအကျရှိစေရန် ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖော်ပြမှသာလျှင် ပိုမိုတိကျမှုတခြင်းရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုအရေးတော်ပုံကြီးကို စတင်ပေါက်ဖွားစေသောကိစ္စမှာ ထိုတစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးခေတ်က ဘုရင်ခံ၏လူယုံတော်ဝန်ကြီးတစ်ဦး တောအရပ်ရှိ ဘိုတဲတစ်ခု တွင် မဖွယ်မရာဖြစ်ခဲ့ရသော သတင်းတစ်ရပ်မှ အစပြုပေသည်။ ထိုဘုရင်ခံ၏ လူယုံတော်ဝန်ကြီးဆိုသူမှာ ကံအကြောင်းမသင့်၍ ကျောမွဲတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေ သောကြောင့် ထိုခေါင်းဆောင်ကြီး၏ တောဘိုတဲသတင်းကို ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေနေကြသော အရင်းရှင် မြေရှင်တို့၏သတင်းစာများက အကျယ်အကျယ် ရေးသားဖော်ပြခြင်း ပြုကြကုန်၏။ အရင်းရှင်၊ မြေရှင် သတင်းစာများက ထိုကဲ့သို့ “တောဘိုတဲ”သတင်းကို အကျယ်အကျယ်ရေးသားကြခြင်းသည် နယ်ချဲ့သမား အလိုတော်အတိုင်း ထိုဘုရင်ခံ၏လူယုံတော် ကျောမွဲခေါင်းဆောင်ကြီးအား တမင် သက်သက် လုပ်ကြံစော်ကားကြခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ထိုခေါင်းဆောင်ကြီး၏ တပည့် တပန်း အချို့က အယူအဆရှိကြကာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ တကယ်ဆိုသော အခါ၌ ကျောမွဲတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးအား ထိုကဲ့သို့ စော်ကားခြင်းသည်ပင်လျှင် ကျောမွဲတို့အားစော်ကားခြင်း မဟုတ်သလော။

သို့ရာတွင် ထိုကျောမွဲခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုသူ ယခင်နောင်တော် နိပုန်များနှင့် ဘီအိုင်အေခေတ်က ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးနှင့် မဝေးလှသော မြို့တစ်မြို့၌ ဂျောဘုရင် မင်းမြတ်၏ ဓားရှည်ကြီးကို ခါးပိုက်တွင် ကိုယ့်ကိုးယားချိတ်ကာ အရက် တစ်သေတ္တာ ပြီး တစ်သေတ္တာကိုဖွင့်ကာ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းခဲ့သော ငယ်ကျွေးငယ် နာများကိုကား ၎င်း၏တပည့်တပန်းများသည် သိရှိချင်မှသာ သိရှိကြပေမည်။ ထို့ထက်ဆိုးဝါးလှသော ထိုခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဖောက်ပြန်မှုကြီးတစ်ခုသည်ကား

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

ဗမာကျော့မွဲတိုက မခံမရပ်နိုင်တော့လွန်း၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား တော်လှန်ခဲ့စဉ်က ထိုရာဇဝင်ပြောင်မြောက်လှသော တော်လှန်ရေးကြီးကို နောင်တော် နိပုန်များ အလိုအတိုင်း ရှုတ်ချစော်ကားသော သခင် (၁၇)ဦး၏ ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်တွင် ထိုကျော့မွဲတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ကျော့မွဲခေါင်းဆောင်ကြီး ပီသစွာ ရှုတ်ချလက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့သော ကိစ္စပင်ဖြစ်ပေ၏။

ထိုကဲ့သို့သော ကျော့မွဲတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို နယ်ချဲ့သမားအလိုကျ မဟုတ်မတရား လုပ်ကြံရေးသား၍ စော်ကားကြသော အရင်းရှင်၊ မြေရှင်သတင်းစာများအား ရိုကျိုးသွားစေရန် ဥပဒေဖြင့်မဟုတ်ဘဲ လူထုနည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းအမှု ပြုရန် ၎င်း၏တပည့်တပန်းများက ကိုယ်စီကြိုးပမ်းကြရာ၌ ထိုခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ပြောင်မြောက်လှသော ဂုဏ်ပုဒ်များကြောင့် ကျော့မွဲတို့ကို လှုံ့ဆော်ခေါ်ငင်၍မရနိုင်အောင် အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံရပြန်၏။ ကျော့မွဲလူထုအား ခေါ်ငင်စုရုံး၍သာမရသော်လည်း လူထုနည်းကိုသာ အသုံးပြုချင်ကြသော ထိုသူများသည် မတတ်နိုင်သည့် အဆုံးတွင် ငှားရမ်းရသော ကျော့မွဲလူထုနည်းကိုသာ အသုံးချခဲ့ကြရပုံရပေ၏။

ကြက်တောသည် ထိုအချိန်က အလုပ်အကိုင်က ကျပ်တည်းရှားပါး၍ နောက်ဖေးလမ်းကြားများတွင် နို့ဆီဘူးခွက်လိုက်ကောက်ရသောလုပ်ငန်းကလည်း နေ့တွက်မစည်သောကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ အလစ်သုတ်ရန်စိတ်ကူး ကြံစည်မိသည့် အခိုက် သက်သက်သာသာနှင့် နေ့တွက် ငါးကျပ်လောက်စီမည်ဆိုသော လူထုတိုက်ပွဲအတွက် လာရောက်ခေါ်ငင်ငှားရမ်းခြင်းကို သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ လိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ၎င်းက ပြန်လည်ဝန်ခံပြောကြားခဲ့၏။

ကြက်တောသည် ကျော့မွဲလူထုထဲ၌ပါဝင်ကာ လူထုဟစ်တိုင်း၊ အိုးဝေနှင့် စီးပွားရေးစသော ဥပဒေအတွင်းမှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနေကြသော ပြည်သူ့နားဖျက်စီ သတင်းစာများအား တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ၎င်း၏စွန့်စားခန်းကို ပြောပြပေ၏။ စာခုံများနှင့် စက်များကို ၎င်းတို့သည် တူကြီးများဖြင့် အဘယ်ကဲ့သို့ ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခဲ့ ကြပုံများကို ပြောပြသွားရာ၌ ကြက်တော၏ ထိုစွန့်စားခန်းကို ကျွန်တော်သည် အသည်းထိတ်ရင်ဖိုခြင်းဖြစ်မိ၏။

“ဒါထက် မင်းတို့ကျော့မွဲလူထုကြီးက အဲဒီလိုဝင်ရောက်ချိုးကြတော့ သတင်းစာဆရာ၊ အယ်ဒီတာတွေက မင်းတို့ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြီးခံမချကြဘူးလားကွာ”

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားလူတွေကို အထင်ကြီးနေတုန်းကိုး။ ခင်ဗျားလူတွေက ရွေးပြေးဝက်ပြေးကို ပြေးတာပါပဲဗျာ”

“လူထုကို ကြောက်ရှာလို့ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ကြောက်တတ်ရင် သတင်းစာဆရာအမည်ခံပြီး ဘာပြုလို့ ခင်ဗျား လူတွေက

ဖင်ခေါင်းကျယ်ချင်တာလဲ”

“ငါ့ညီအစ်ကိုတွေကို မင်းဒါလောက်နိမိတာ မတော်ဘူးထင်တယ်ကွာ”

“ခင်ဗျားကပါ ကူပြီး နာပေးနေတာလားဗျ”

ကြက်တောနှင့်ကျွန်တော်သည် ဤအချက်တွင် တိုက်ခိုက်နေ၍မဖြစ်။ ကြက်တောသည် သတင်းစာဆရာ အယ်ဒီတာများ၏ ဓာတ်ကို ကောင်းကောင်း သိသူဖြစ်သောကြောင့် ဘဝတူများဘက်မှနာ၍ သူနှင့်တိုက်ခိုက်ရချေသော် ညောင်မြစ်တူး ပုတ်သင်ဥပေါ်ရချေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အခြားမေးခွန်းတစ်ခုကို လွဲပြောင်း၍ ကျွန်တော် မေးမြန်းရ၏။

“နောက် ဒါထက် မင်းတို့ရဲ့ကျောခွဲခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဖင်လှန်လှန်ပြီး တရုန်းရွမ်းရိုက်တဲ့ လိပ်ကျောက်မြီးကြီးကိုကော မင်းတို့လူထုကြီးက ဘာပြုလို့ သွားမတိုက်ကြတာတုန်းကွ”

“လိပ်ကျောက်မြီးဆိုတာဘယ်သူလဲ ကျွန်တော်မှမသိတာ”

“ကွန်မြူနစ်ပါတီကထုတ်တဲ့ သတင်းစာအယ်ဒီတာလေကွ”

“ဟာ ဒီလူတွေက သွားတိုက်လို့မှမဖြစ်တာဗျ”

“ဘာကြောင့်လဲကွ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“တပ်နီတွေက လူထုနည်းနဲ့ပြန်ချရင် ကျုပ်တို့ပြေးပေါက်မှားကုန်မှာပေါ့ဗျ”

ကျောခွဲခေါင်းဆောင်ကြီး၏ တပည့်တပန်းများသည် ၎င်းတို့၏ ရာဇဝင် ပြောင်မြောက်လှသော လူထုတိုက်ပွဲကို အရင်းရှင် မြေရှင်သတင်းစာများကိုသာ ဦးတည်ခဲ့သဖြင့် ချီးမွမ်းရမည်လားတော့မပြောတတ်။

“ဪ ဒါထက် မင်းတို့က အဲဒီလိုလူထုနည်းနဲ့ သတင်းစာတိုက်တွေကို ဝင်ဖျက်ဆီးလိုက်တုန်းက အမူအခင်းတွေ မဖြစ်ဘူးလားကွ။ ပြီးတော့ကော သတင်းစာဆရာအသင်းတွေ ဘာတွေကရော ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်နေကြသတဲ့လား”

“ခင်ဗျား သတင်းစာဆရာ အယ်ဒီတာဆိုတဲ့လူတွေက ပေါကြောင်ကြောင် သတ္တဝါတွေပါဗျာ။ ဘာမှသတ္တိလဲရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“နဲ့လှပါကလားကွ ကြက်တောရ။ ဒါလောက်ဆိုတော့ မင်းဟာက ပညာရှိကြီးတွေကို စော်ကားလွန်းလှတယ်ကွာ”

“ခင်ဗျား ပညာရှိသူခမိန်ကြီးတွေဖြစ်ပုံကိုလဲ ကြည့်ဦးလေဗျာ။ မရဲဘဲနှင့် ကျွဲမည်းစီးတော့မလိုလုပ်ပြီး ပြန်ကြားရေးဌာနကလဲ မောင်းချတော့ ခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး ဆင်းပြေးတယ်မဟုတ်လား နောက် အစိုးရက လက်ဖြောက်တီးခေါ်တော့လည်း မရှက်ဘဲ ပြန်တက်လာတာကတော့ကော။ တော်စမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားပညာရှိသူခမိန်တွေ

အညတ

အကြောင်း”

ကြက်တောပြောသမျှကို ကျွန်တော်သည် သတင်းစာဆရာတစ်ယောက် လုပ်နေသော်လည်း ခေါင်းငုံ့ခံနေရတော့၏။ သူပြောတာ အမှန်ပင်မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်တော်က ဘဝတူများဘက်မှ အဘယ်သို့ ရှေ့နေလိုက်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

“မင်းပြောသလိုပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ကြက်တောရာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ ပေါကြောင်ကြောင် သတ္တဝါတစ်ကောင်ပါပဲ”

“အဲဒီလိုရှင်းရှင်းဝန်ခံစမ်းပါဗျ။ ခင်ဗျားတို့လူစုတွေက ဘာမှလဲဟုတ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အခြောက်တိုက်ဘဝင်မြင့်နေကြတာ”

“ဒါထက် မင်းတို့အမှုအခင်းတွေ ဘာတွေဖြစ်သေးသလဲကွ”

“ကျုပ်တို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ကမ္ဘာမှာရှားလောက်အောင် တော်တဲ့လူဆိုတော့ ဘာအမှု ဖြစ်ရဦးမှာလဲဗျ”

“မင်းတို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးကပြောတော့ ဥပဒေဟာ တစ်မျိုးတည်းဆိုပါကလားကွ”

“ခင်ဗျား နားမလည်ရင် အသာနေစမ်းပါဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲကွ”

“ကျုပ်တို့ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ခုလိုဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြတဲ့ အရေးတော်ပုံကြီးကို အကြောင်း ပြုပြီး အရင်းရှင် မြေရှင်တွေနဲ့ ကျောခွဲတွေကို သူ့အိမ်ခေါ်ပြီး စေစပ်ဖြန့်ဖြေပေးလိုက်တော့ ပိုပြီးတောင် ချစ်ကြည်သွေးစည်းသွားကြသေးတယ်”

“ဟေ တယ်ဟုတ်ပါကလားကွ”

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်လဲ စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာဆိုပြီး တယ်အူသေးတဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲ”

(၄)

ဗိုလ်ချုပ်၏ အလောင်းကိုထမ်း၍ တစ်နှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးလမ်းခရီး ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်လမ်းစဉ်အတိုင်း ကြက်တောသည် အဆင်းရဲအငတ်ပြတ်အမျိုး မျိုးကိုခံယူကာ ဖဆပလ အလံတော်အောက်၌ လိုက်ပါချီတက်ခဲ့ပြီးနောက် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာ၍ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကျင်းပပြုလုပ်ပြီးသော နောက်တစ်နေ့တွင် ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ကြီးအတွင်းမှ အပြီးအပိုင်နတ်ထွက်လိုက်သည်ဟု ပြောကြားဖူးလေသည်။

လွတ်လပ်ရေး ကြေညာပြီးသည့်နောက်တစ်နေ့တွင် နှုတ်ထွက်လိုက်သည် ဆိုသော ကြက်တောကို ကျွန်တော်သည် အံ့ဩရမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် အမြင်

မှန် ရလာ၍ ရလာသည့်အတိုင်း ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ပြုလုပ်လိုသော ကြက်တောကို လေးစား ချီးကျူးရမည်လော။

စက္ကူဖြူ၏ ပွဉ်းထွက်ဖြစ်သော ကက်(စ်)ဘီလက်ထက် အက်(စ်)အက်(စ်) အက်(စ်) နှင့် ဘီအိုင်စီတို့၏ ခြိမ်းခြောက်မှုအကြားမှ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို သစ္စာရှိရှိနှင့် တည်ထောင်လာခဲ့ပြီးနောက် ပေါ်ထွန်းဒေါ်မန်၊ ဖဆပလငါးရုံမင်း၊ အောင်ဆန်းအက်တ လီခေတ်များတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း 'ဖဆပလ အစိုးရ ဒို့အစိုးရ'ဟု လမ်းတကာ ရပ်တကာ၌ အော်ဟစ်ခဲ့ရသော ကြက်တောသည် 'န့အက်တလီ' ခေတ် ၏ရလဒ် ဖြစ်သော လွတ်လပ်ရေးခေတ်တွင် အဘယ်ကဲ့သို့သော အကြောင်းများကြောင့် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးအတွင်းမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ရသနည်း။ မီးအပူခံကာ ချက်ပြုတ်လာခဲ့ပြီးနောက် စားလှစားခါနီးမှ စားပွဲက ထထွက်၍လာသကဲ့သို့ရှိနေသော ကြက်တော၏ ပြုမူချက် သည် အံ့ဩစရာလော။ ချီးကျူးစရာလော။

ကြက်တောပြုလုပ်လိုက်ပုံမှာ မရှင်းမလင်းနိုင်လှ၍ နားမလည်နိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ၎င်းအား ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်း ဆွေးနွေးကြည့်ခဲ့ရပေသည်။

“လွတ်လပ်ရေးကြေညာပြီး နောက်တစ်နေ့မှ မင်းထွက်လိုက်ရတာက ဘာပြု လို့လဲ ကြက်တောရာ။ မင်းနယ် မိုက်လိုက်ပါဘိကွာ စားရသောက်ရခါနီးမှ မစားရဘဲ ထလာတာများ”

ကြက်တောသည် ကျွန်တော့်အား သရော်ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏မေးခွန်းကိုတော့ ပြန်၍ဖြေကြားခြင်းမရှိ။

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောအား မချင့်မရဲဖြစ်မိ၏။ နှင်းတောတိုးခဲ့ပြီးမှ သူ သည် ဘာမျှမခံစားခဲ့ရပေ။

“မင်းလောက်မှ မလုပ်ခဲ့တဲ့သူတွေတောင် ခုခေတ်မှာ ကြီးကြီးမာမာတော့ ဖြစ်ကုန်ကြသေးတာကွာ။ ခုလိုထွက်လာခဲ့တာ မင်းမှားတာပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ကြက်တောအတွက် မကျေမချမ်းနှင့် ရည်ရွယ်မြည်တမ်းလိုက်မိပေသည်။

“ခင်ဗျားလဲ တော်တော်ရှော်ဦးမယ့်စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ” ဟု ကြက်တော က ကျွန်တော့်အား အသားလွတ်နဲ့လာချေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောအား ထိုကဲ့သို့အသားလွတ် ကြိတ်လိုက်ခြင်း အတွက် ခံပြင်းမိ၏။ ဒေါလည်း ပွ၏။

“ငါ့ကို တော်တော်ရှော်တဲ့လူလို့ မင်းဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲကွ” ဟု ချက်ချင်း ပြန်၍အဖြေတောင်းမိ၏။

“ခင်ဗျားရှော်တာကိုမှ ခင်ဗျားမသိသေးတဲ့လူပဲ”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို ဝေဖန်စမ်းပါဦးကွာ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကဘာပြုလို့ဝေဖန်ရမှာလဲဗျ။ ကျုပ်ကိုဘေးထိုင်ဘုပြောပြီး ဘာမှမလုပ်တဲ့ လူစားထဲက မှတ်နေလို့လား”

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောကို လက်မြှောက်ပေးလိုက်ရချေ၏။

“မင်းကို အလေးနီပြုပါတယ်ကွယ်။ မင်းဘာပြုလို့မို့ အထဲက ထွက်လာရတယ် ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ကျုပ်ဒီလိုထွက်ရတာက ထွက်ချင်လှလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မထွက်ရင် ကျုပ်ကို ဟိုငတီတွေက သူတို့ပါတီထဲမဝင်တာနဲ့ ထုတ်ပစ် မှာအမှန်ပဲ။ နောက်အချက်တွေကတော့ သိပ်မရေရာပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် ဂျပန်ငွေစက္ကူ တွေတန်ဖိုးရဖို့ လုံးဝမျှော်လင့်စရာမရှိတဲ့အကြောင်းရော၊ ကျုပ်ကိုလဲ ဘာစားပေါက်မှ မပေးတဲ့အတွက်ရောပေါ့ဗျာ”

“ဪ ဒီလိုလား။ ဒါထက် မင်းကိုထုတ်ပစ်မှာ အမှန်ပဲဆိုတာက ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား။ ကြက်တောရ။ တကယ်ဆိုတော့ မင်းတို့ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးဟာ မင်းတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မှက်(စ်)ဝါဒ ခေါင်းဆောင်ကြီး ရဲဘော်ဗဆွေပြောသလို လူတန်း စား (၄)ရပ်ပါဝင်ကြတဲ့ အမျိုးသားတပ်ပေါင်းစုကြီးပဲ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားလည်း တော်တော်ချာပါပဲလားဗျာ”ဟု စိတ်ပျက်လာသကဲ့သို့ ကြက်တောက ညည်းညူလေ၏။

“ငါရှော်တာ ချာတာကတော့အမှန်ပါပဲကွာ။ မင်းက ရှင်းပြပါဦးမှပေါ့” ဟု လေပျော့ကလေးနှင့် တောင်းပန်ခဲ့ရပေသည်။

“ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို စတင်တည်ထောင်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ပထမဆုံး ကွန်မြူနစ်ကို ကန်ထုတ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်ဟေ့”

“နောက်ပြီး ဟိုငတီတွေက ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ထဲမှာ ဖျောက်ဆိပ်တွင်လာကြတာ”

“မင်းပြောပြောနေတဲ့ ငတီတွေဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ ဒါလောက်မှမသိဘူးလား”

“ဆိုပါတော့ကွာ”

“ကျုပ်လို တစ်သီးပုဂ္ဂလကောင်က လွတ်လပ်ရေးကြေညာပြီးခါစ စာနုတ်ထွက် ခဲ့လို့သာပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ရင် ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့သားတွေဖြစ်တဲ့ ရဲဘော်တွေနဲ့ တောထဲကန်ထုတ် ခံခဲ့ရမှာပေါ့”

“အံ့မယ် မင်းရှင်းတော့မှလဲ ငါနားရှင်းသွားတယ်ဟေ့”

“ဒါတွင် ဘယ်ကသေးလဲဗျ။ အမေရိကန်အကူအညီကိုယူပြီး ကိုရီးယားမှာ အမေရိကန်ဝင်ကျူးကျော်တာကို မထောက်ခံတဲ့ ဟိုလူစုတွေကို ကန်ထုတ်လိုက်တာ လဲ ရှိသေးတယ်”

“ဗမာပြည်အလုပ်သမား လယ်သမားပါတီက ရဲဘော်တွေကို ပြောတာလား”

“သတင်းစာတွေက ဆိုရယ်နီတွေခေါ်ပြီး ဟိုငတီတွေက ဆိုရယ်ပြေးလဲခေါ် တယ်လေ။ ထွက်ပါတီလဲခေါ်တယ်”

“ငါ့မှာ စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်လုပ်ပြီး မင်းပြောမှ ရှင်းတာပါပဲ ကြက်တောရယ်”

“ဒါနဲ့ပဲ ပြီးဦးမယ်လို့ ခင်ဗျားကထင်နေသေးသလား”

ဟော ကြက်တောသည် ဟောကိန်းတွက်ရန်ပင် ခြေဆင်းလိုက်လာချေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကြက်တောအား အထင်ကြီးလာ၏။

“ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုများဖြစ်ဦးမှာလဲကွာ။ မင်းရှင်းစမ်းပါဦး”

ဖဆပလထဲမှာရှိနေတဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလတွေအကုန်လုံး တဖြည်းဖြည်းကန်ထုတ် ပြီး ငတီတွေပဲကျန်တော့မှ အာဏာရှင်စီမံကိန်းအတိုင်း လုပ်ကြလိမ့်မယ်။

“ဟေ့ ဟုတ်ပါ့မလား။ ဒီလိုဆိုရင် ငါးပါးမှောက်ကုန်လိမ့်မယ် ထင်ပါဗျ ကြက်တောရာ”

“အဲဒီလို တစ်သီးပုဂ္ဂလရော၊ တောင်တန်းဒူးဝါးစော်ဘွားတွေရော အမှည့်ခြေခြေ ပြီး ငတီတွေချည့်ကျန်တော့မှ ငတီတွေအချင်းချင်းလဲ ဗိုလ်လုကြဦးမှာကိုးဗျ”

“မင်းကိန်းက တယ်ဟုတ်ပါကလားကွ”

“ဒီလိုအလားအလာတွေကို လွတ်လပ်ရေးမကြေညာခင်ကတည်းက ကျုပ်က သိနေတဲ့လူမို့ ဘာမှလဲ စားပေါက်မရတဲ့အတူတူ လွတ်လပ်ရေးကြေညာပြီး နောက် တစ်နေ့ ထွက်တာပေါ့”

ကြက်တောက ယခုကဲ့သို့အသေးစိတ်၍ ရှင်းပြလိုက်တော့မှပင် ကျွန်တော်သည် သဘောပေါက်သွားခဲ့ရပေ၏။ ထိုအတွက် ကြက်တော၏ နုတ်ထွက်လာခဲ့သော ကိစ္စသည် အံ့ဩစရာမရှိတော့ပေ။ လေးစားချီးကျူးစရာကောင်းမကောင်း ဆိုသည်ကိုတော့ ချစ်သောစာဖတ်သူများ၏ဦးနှောက်ဖြင့် ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်ကြရန် သည်အတိုင်း ထားခဲ့လို၏။

(၅)

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ကြောင်းကို ၎င်းပြောပြခဲ့သည် ပြောစကားအရ လွန်ခဲ့သော အခန်းတစ်ခန်း၌ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်ကို ချစ်သော စာဖတ်သူသည် အမှတ်ရလိမ့်ဦးမည်လားတော့ မပြောတတ်ပေ။ ယခု စွန့်စားခန်းတစ်ရပ် သည် ထိုအချက်ကို တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ထောက်ခံအားပြုသကဲ့သို့ ရှိလိမ့်မည် ဟု ရိုးသားစွာ ထင်မြင်ယူဆစရာရှိနေပေသည်။

ကြက်တောသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတစ်ယောက်ဖြစ်မလာခဲ့ရခြင်းမှာ ၎င်းအား သင်္ကန်း ဆီးပေးမည့်သူ မရှိ၍တော့မဟုတ်ပေ။ ကြက်တောသည် ဗုဒ္ဓမြတ်ရင်တော်၏ သစ္စာလေးပါးနှင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားများကို အလွန်တရာ လေးမြတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဘုရားရှင်တော် ၏ အရိပ်အာဝါသနှင့်အရေတော်ကို အကုန်သုံးစားလွှမ်းခြုံ၍ မဟုတ် မတရား ပြုလုပ် နေခဲ့သော ဘုရားသားတော်ဆိုးတစ်ပါးနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝက တည်းက ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဖြစ်ခဲ့ရဘဲ ဘေးထိုင်နေခဲ့ရသော ဒိဋ္ဌိကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သာသနာတစ်ဝက် မင်းကောင်းတစ်ချက်ဟူသော တဘောင်စကားနှင့် ကိုက်ညီစွာ ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားရာ ဗမာနိုင်ငံတော်သို့ သာသနာပြု မင်းကောင်း မင်းမြတ်၏ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်တော်ကြောင့် သီဟိုဠ်ကျွန်းမြတ်မှ ဓာတ်တော် မွေတော်များ ဒေသစာရိကြွမြန်းလာခဲ့စဉ်က ကြက်တောသည် သာသနာရိပ်သာ ဂိုဏ်းသား ဥပသကာ တစ်ဦးမဟုတ်သော်လည်း သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရှေးဦးစွာ သွားရောက်ခြင်း ပြုခဲ့ပေသည်။

မဟာဝင်၌ ထင်ရှားသော ကျွန်းမြတ်သီဟိုဠ်မှ ဓာတ်တော်မွေတော်များကို ပင်လယ်ကြီးများဖြတ်၍ ပင့်ဆောင်လာသည်ဆိုသော သင်္ဘောကြီးသည် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမား၏ လူသတ်ကိုရိယာဖြစ်သော စစ်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းဖြစ်နေခြင်းကို သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း၌ တွေ့ကြုံရသောအခါ၌ ကြက်တောသည် အလွန်တရာ အံ့ဩ ချောက်ချားသွားခဲ့ပေ၏။ ကုလားဖြူများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များမဟုတ်ဘဲ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိများဟု ၎င်းသည်ကြားဖူးခဲ့ရပြီးနောက် ထိုမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများက ဓာတ်တော်မွေတော်များကို ယခုကဲ့သို့ပင့်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းသည် အဘယ်မျှ အံ့ဩစရာကောင်းလေသနည်း။ သို့ရာတွင် သာသနာပြုမင်းတရားကြီး၏ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်တော်ကြောင့် မိစ္ဆာအရိုင်း ဖြစ်သော ကုလားဖြူများသည် ရွှေဝါးတော်အောက်သို့ ခူးထောက်ခံစား၍ ကော်ရော် သမှုပြုခြင်းသာ ဖြစ်တန်ရာသည် မဟုတ်နိုင်သလော။ ကြက်တောသည် ထိုသို့ ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားမိ၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခုက အဆင်မပြေအောင် တွေ့နေရပြန်ပေသည်။

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

မေတ္တာတရားကိုဟောကြားသော ရဟန္တာများ၏ ဓာတ်တော် မွေတော်တို့ကို မေတ္တာ တရားတော်နှင့်ဆန့်ကျင်၍ လူသတ်သောလက်နက်ဖြစ်သည့် စစ်သင်္ဘောကြီးဖြင့် ပင့်ဆောင်လာခြင်းသည် အဘယ်သို့ဆင်ခြေပေးရပါမည်နည်း။ ကြံဖန်၍လည်းကောင်း၊ လုပ်ကြံ၍လည်းကောင်း ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးပေးရန်မှာတော့ မခက်လှပေ။ အကြောင်းမူ ကား ထိုရဟန္တာများသည် နိဗ္ဗာန်မြဲပြန်မလာနိုင်သောကြောင့်တည်း။

ဓာတ်တော် မွေတော်များကို ပင့်ဆောင်လာသော ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘောကြီးကို ကြက်တောသွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့စဉ်က ၎င်းသည် သာသနာရိပ်သာဂိုဏ်းသား မဟုတ် သောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ဖူးမြော်ကန်တော့ခဲ့ရဟန် ရှိပေသည်။ ရဟန္တာအရှင်မြတ် များ၏ ဓာတ်တော်မွေတော်များကို အလွန်ကြိုကြိုခံလှသဖြင့် ဖူးမြော်ချင်လွန်း၍သာ ခဲယဉ်းစွာစွန့်စားသွားရောက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဓာတ်တော်မွေတော်များသည် မည်သည့်အရပ်၌ စံပယ်ကိန်းဝပ်၍ မည်ကဲ့သို့ရှာဖွေဖူးမြော်ရမည်ကို အညတြ ကြက်တောသည် မသိရှိပေ။ ကြက်တောသည် စစ်သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ ဟိုတက် ဒီတက် ဖြစ်နေရာမှ စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့်ရဲဘော်များသည် ထိုစစ်သင်္ဘောကြီးပေါ်က သေတ္တာငယ် များကို ထမ်း၍ထမ်း၍ဆင်းလာကြသည်ကို တွေ့ရှိသောကြောင့် အလွန်တရာကံထူး ၍သာ နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ဖူးမြော်ရလေပြီဟူ၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် ထိုရဲဘော်များဆီသို့ အူယားဖားယားနှင့် ပြေးသွားပြီးနောက် သူတို့ရှေ့၌ ပြားပြားဝပ်ကာ ဓာတ်တော် မွေတော်များအား ဖူးမြော်ကန်တော့ခြင်း ပြုမိလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြက်တော၏ ရိုးသားမွန်မြတ်လှသော အပြုအမူကို နားမလည် ရှာကြသော ရဲဘော်များက “ဟေ့လူ ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲဗျ” ဟု ကြက်တောအား ပြူးတူးပြတ်နှင့် ပျာပျာသလဲမေးမြန်းခြင်း ပြုကြလေကုန်၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တော သည် ထိုရဲဘော်များ၏ အမေးကိုမှ မဖြေနိုင်သေးဘဲ အားရလောက်အောင်သာ ကုန်း၍ကုန်း၍ ကန်တော့နေ၏။ ၎င်းတို့သွားလာရမည့်လမ်းက ပိတ်၍ ဦးချနေသော ကြက်တောကို ပခုံးထက်တွင် သေတ္တာများထမ်းလျက် ရဲဘော်များသည် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေကြသောကြောင့် ၎င်းလုပ်နေသမျှကိုသာ အငေးသား ကြည့်နေကြပေသည်။

၎င်း၏စိတ်ထဲ၌ အားရကျေနပ်လောက်အောင် ဖူးမြော်ကန်တော့ခြင်းပြုပြီး သောအခါမှ ကြက်တောသည် ပြားပြားဝပ်နေရာကထ၍ ရဲဘော်များ၏ ပခုံးထက် တွင် ဓာတ်တော် မွေတော်များကိန်းဝပ်လာသော သေတ္တာကြီးများကို နီးနီးကပ်ကပ် သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုရင်း “ဓာတ်တော်မွေတော်တွေက တော်တော်ပဲ များသလားဗျ ရဲဘော်တွေ” ဟု စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်နေချေ၏။

အရူးမီးဝိုင်းသည်နှင့်မခြား လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းရံနေသော သူပုန်၊ သူကန် 'ရောင်စုံ' များ၏ ရန်ကိုဖြိုဖျက်ရန် ဂရိဗြိတိန်ကျွန်းမှ တင်သွင်းမှာယူလာခဲ့ရသော လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များကို အညကြကြက်တောတစ်ယောက် ပြားပြားဝပ် ရှိခိုးလျက် "ဓာတ်တော်မွေတော်တွေက တော်တော်လေးများသလားဗျ" ဟု မသိမိုက်မဲ စွာရေရွတ်နေခြင်းကို ရဲဘော်တို့သည် မည်ကဲ့သို့အဖြေပေးကြရပါမည်နည်း။ စစ်သား ဆိုသည်မှာ 'ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရော' နေရသော ခေတ်သမယ အတွင်း ဘာပြောတတ်ပါဦးမည်နည်း။

ရဲဘော်များသည် ကြက်တောကို ကြောင်၍သာကြည့်နေကြ၏။ သူတို့၏ ပခုံးထက်မှပါလာသော ဓာတ်တော်မွေတော်များဖြင့် သောင်းကျန်းသူ ရောင်စုံတို့အား အဘယ်သို့ပစ်ခတ်ရမည့်အရေးကိုပင် သတိလစ်နေဟန်ရှိ၏။

"ဓာတ်တော်တွေ မွေတော်တွေက များတော့ ရဲဘော်တွေလဲ ထမ်းရတာ လေးလှ ရောမယ်"

လေးလံများပြားလှသော ဓာတ်တော်များကို ထမ်းနေရရှာသော ရဲဘော်များအား သက်ညှာစာနာစွာ ကြက်တောက ပြောနေ၏။ သို့ရာတွင် ရဲဘော်တို့ကတော့ ကြက်တောကိုဘာမျှမပြောနိုင်ကြရှာပေ။ သူတို့သည် စစ်သားမျှသာ ဖြစ်ကြသည် တကား။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ထုတ် ရန်ကုန်သတင်းစာများက နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး ကိုယ်တိုင် ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောကြီးက သီဟိုဠ်မှပင့်ဆောင်လာပေးခဲ့သော ဓာတ်တော် များကို ဦးခေါင်းထက်၌ရွက်၍ ပင့်ယူလာပုံ သတင်းက ဓာတ်ပုံဘာလောက်များနှင့် တခမ်းတနားရေးသားဖော်ပြကြသောအခါ၌ ကြက်တောသည် ပထမသော် အူကြောင် ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာပုံရပေ၏။

"မင်းဟာကလဲကွာ ဓာတ်တော်နဲ့ယမ်းတောင့်မှ မခွဲတတ်ဘူးလား" ဟု ကျွန်တော် က မေးမိ၏။

"ကျုပ်ကတော့ ဓာတ်တော်ဆိုလို့ ရိုးရိုးမှတ်ပြီး သွားဖူးမိတာကိုဗျ" ဟု ကြက်တော က ဝန်ခံရှာ၏။

"လူပါး ပုလင်းထိတာပေါ့"

"ဘာသာရေးဆိုတော့ ရိုးရိုးမှတ်လို့။ တစ်ခါသာအထိခံရတာပါဗျာ"

"အဲမယ် နောက်ထပ်ဘာတွေများ ရှိသေးလို့လဲကွ"

"သစ်ပင်တွေ ဟိုရွှေ့စိုက် ဒီရွှေ့စိုက်တာကတော့ဗျာ"

"ဟေ ဟုတ်လား"

“ပြီးတော့ နတ်စာကျေးတာတို့ ခေါ်စာပစ်တာတို့လဲ ရှိသေးတယ်”

“မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

“မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားလို့ ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ခါထက် ကံဘုံဘက်က ဘုရားဆိုတာကတော့ကောကွာ”

“နိုင်လွန်စေတီလား”

“ဘယ့်နှယ် နိုင်လွန်စေတီရမှာလဲကွ”

“ကျုပ်နဲ့ဒါလောက်ပေါင်းနေတာတောင်မှ ခင်ဗျားလဲ တော်တော့ကို အူသေးတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ”

ကျွန်တော်သည် အညကြဖြစ်သော ကြက်တောကို လက်မြှောက်လိုက်ရပြန်၏။
အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ ကြက်တောပြောဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် တော်တော်
‘အူ’သေးသော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ကြက်တော၏ နောက်ဆုံးသောနေ့ရက်နှင့် နာရီများ

(၁)

ဂျပန်ငွေစက္ကူနှင့် အင်္ဂလိပ်စက္ကူဖြူတို့၏ ကောင်းမှုတော်များကြောင့် တော၏သားကောင်
ဘဝမှ မြို့၏သားကောင်အဖြစ်သို့ မရှုမလှကျရောက်ခဲ့ရရှာသော အညတြ ကြက်တော
နှင့် ကျွန်တော်သည် စတင်တွေ့ဆုံ၍ သိကျွမ်းလာခဲ့သော အချိန်၌ ကြက်တောသည်
တစ်ကြိမ်သောအခါကာလက ၎င်းချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှင့် လုံးဝ
အဆက်ပြတ်လျက် ၎င်း၏အသက်တစ်ချောင်းအတွက် မည်သို့မျှ ကြံဖန်လုပ်ကိုင်
စားသောက်၍ မဖြစ်တော့ မရတော့သောကြောင့် ထောင်ကျစားနေသော ဘဝတွင်ဖြစ်ပေ
သည်။ မီးထ၍တောက်တော့မည်လောက် အလုပ်လုပ်တတ်သော ကြက်တောသည်
ကျွန်တော်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံသိကျွမ်းသော အချိန်ဝယ် ထောင်ကျ စားသောက်ရသော
ဘဝကို တင်းတိမ်ကျေနပ်လျက်ရှိနေ၏။ ထောင်ဆိုသော နဝမအကြိမ်မြောက်ရပ်ပြစ်
တစ်ပါးကိုပင်လျှင် ကြက်တောသည် ယောက္ခမအိမ်လောက် အောက်မွေနေဟန်ရှိပေ၏။

ထောင်ကို ယောက္ခမအိမ်လောက် ကြက်တောသည် အမွှမ်းတင်ချီးကျူး ပြောဆို
လေ့ရှိတတ်ရာမှ တစ်ခါသော် ကျွန်တော်ထုတ်ဝေနေသော လင်းယုန်ဂျာနယ်တိုက်၌
၎င်း၏ချစ်သော 'မာ'နှင့် အကြောင်းမပါမီက အမြဲတစေနေ့၍လာထိုင်လေ့ ရှိသော
လင်းယုန်နှင့် တွေ့ကြုံပေတော့၏။

“ထောင်ဆိုတာက သိပ်ကောင်းတာဗျ။ အပြင်ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်စားစရာ
မရှိလို့ ငတ်နေရပေမယ့် ဟိုအထဲကျတော့ အစိုးရက အလုပ်လည်းပေးတယ်။ ထမင်း
လည်း တစ်နေ့နှစ်ထပ်မှန်မှန်ကျွေးတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ဖို့နေရာရော အဝတ်အစားပါ
ပေးသေးတယ်။ ဩော်ပြီးတော့ ဖျားတဲ့အခါလဲဆေးရရှိသေးတယ်ဗျ” ဟု ၎င်းပြောပြ

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

သမျှကို အရေးတယူဂရုတစိုက်နားထောင်နေသော ကျွန်တော့်အား အားရပါးရ ပြောဆိုနေသော ကြက်တောကို ကျွန်တော့်စားပွဲဘေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အေးချမ်းစွာ စာရေးနေသော လင်းယုန်နီသည် နားကြားရခက်လာသကဲ့သို့ တစ်ချက်မျှ ခေါင်းဖော်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် “ဟေ့ကောင်ကြက်တော၊ ဘယ်သူဘာပြောပြော နားထောင်နေတတ်တဲ့ ကိုတင်အောင်ကို မင်းဘာလာပြီး မဟုတ်က ဟုတ်ကဟာတွေ ပြောပြီးညာနေတာလဲကွ။ ဝက်သားပုပ်ကျွေးလို့ မစားဘူးလို့ဆိုတာနဲ့ ရိုက်သတ်တုန်းက မင်းယောက္ခမ အိမ်လို ထင်နေတဲ့ထောင်ထဲမှာ လူတွေဘယ်လောက်သေကုန်ပြီ၊ ဘယ်လောက်ဒဏ်ရာရတယ်ဆိုတာကော မင်းသိမှသိရဲ့လား။” ဟု သူ၏ဝသီအတိုင်း ခပ်ဘွင်းဘွင်းပြောချလိုက်သောကြောင့် ကြက်တောသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ လင်းယုန်နီနှင့်ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးသူငယ်နှင့် တစ်လှည့်စီကြည့်နေရှာ၏။

ထောင်ဆိုသောအရပ်ဒေသသည် အပြင်လောက၌ အဘယ်ကဲ့သို့မျှ လှုပ်ကိုင်စားသောက်ခွင့်မရရှာသော ကြက်တောကဲ့သို့ အညကြဲများအတွက် ယောက္ခမ အိမ်နှင့်မခြား နေထိုင်လုပ်ကိုင်၍ စားသောက်ကောင်းလှမည်ဖြစ်သော်လည်း ဝက်သားပုပ်ကျွေး၍ မည်ကဲ့သို့မျှ မျိုမကျနိုင်သောကြောင့် မစားနိုင်ပါဟု ငြင်းပယ်မိသဖြင့် သေလုမြောပါးအရိုက်အနက်ခံခဲ့ရသော လင်းယုန်နီကဲ့သို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားနှင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အတွက်မူ ဆန့်ကျင်ဘက်သာ ဖြစ်ချေတော့မည်။

“မင်းက ထောင်ကျစားဖို့လောက်ပဲသိနေ၊ ဝက်သားပုပ်တုန်းက ရိုက်သတ်လို့ သေတာက လေးငါးယောက်ရယ်။ သေလုမြောပါးအရိုက်ခံခဲ့ရတာ လူပေါင်းတစ်ရာနီးပါးရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်းသိရဲ့လား။ မင်းမို့လို့ကွာ ဒီထောင်ကျစားရတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို အဟုတ်ကြီးထင်နေတာ” ဟု လင်းယုန်နီက စာရင်းအင်းနှင့်တကွ တိတိကျကျခြောက်လှန့်ပြောဆိုလိုက်တော့မှ ကြက်တောသည် ထောင်ချီးမွမ်းခန်းကို ရပ်သွားပေတော့၏။

အကယ်၍သာ လင်းယုန်နီနှင့်များမတွေ့လျှင် ကြက်တောသည် ထောင်ကို ပြောသံသာကြား၍ မရောက်ဖူးသေးသော နိဗ္ဗာန်အရပ်နှင့်ပင် နှိုင်းယှဉ်ချီးကျူးနေမည်လားတော့ မပြောနိုင်ပေ။

ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဤမျှရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးနောက် ဇာတ်ကောင်နှင့်စာရေးဆရာတို့၏ သိက္ခာမကြံရပုံကို ဖော်ပြသင့်သေးသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ဇာတ်ကောင် ကြက်တောနှင့် စာရေးဆရာကျွန်တော် သိရှိခဲ့ရပုံမှာ ရိုးရိုးကလေးသာဖြစ်၏။ ကြားက မိတ်ဆက်ပေးရသူပင်မရှိ။ သို့ရာတွင် လင်းယုန်ဂျာနယ်သည် ပေါင်းကူးတံတားဟူ၍တော့ ဆိုနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဒီမိုကရေစီအရေးအခွင့်များ ဆိတ်သုဉ်းနေရသည့်အထဲ နောက်ထပ် တတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတစ်ခုကို ရန်စတိုက်ခိုက်ရန် အမေရိကန်သည် အမျိုးမျိုးခြိမ်းခြောက်နေသော အချိန်ဝယ် ဒီမိုကရေစီအရေးအခွင့်အတွက် တိုက်ခိုက်ဖို့နှင့် တတိယကမ္ဘာစစ် တားဆီးရေးအတွက် ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၁ ခုနှစ် မတ်လမှစ၍ လင်းယုန်ဂျာနယ်ကို ထုတ်ခဲ့ရာမှ ရေးစရာအချက်ရှိလျှင် တိတိကျကျဖော်ထုတ် ရေးသားလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ကြက်တော၏ ငတ်ဆိုသူများက ၎င်းတို့၏ တန်ခိုးနှင့် အာဏာစက်ပျံ့နှံ့ရာ အရပ်တကာ၌ လင်းယုန်ဂျာနယ်အား အစွမ်းကုန်တားမြစ် ပိတ်ပင်ခြင်းများ ပြုခဲ့ပေရာ အဘယ်က အဘယ်သို့ ဖတ်ရှုရခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော်မသိ။ ၎င်းသည် ထောင်ထဲ၌ လင်းယုန်ဂျာနယ်ကို စတင်ဖတ်ရှုရသဖြင့် အလွန်တရာ သဘောကျနှစ်ခြိုက်သည့်အတွက် ထောင်မှထွက်လျှင် ထွက်ချင်း ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်း၍ မိတ်ဆွေဖြစ်လိုသောကြောင့် ၎င်းဘာသာတစ်ယောက်တည်း လင်းယုန် ဂျာနယ်တိုက်သို့ လာရောက်၍ မိတ်ဆက်စကားပြောကြားခြင်းမှ အစပြုလျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိကျွမ်းလာခဲ့ကြရပေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အညကြတစ်ယောက်ပဲ”ဟု ကြက်တောက သူ၏ ဝိသေသကို ဖော်ထုတ်၍ မိတ်ဆက်၏။

ကျွန်တော်ကလည်း လင်းယုန်ဂျာနယ်၏ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေသူအဖြစ် ပြန်၍ ပြောပြရ၏။

ထိုကဲ့သို့ ထောင်မှထွက်လာလျှင်လာချင်း ပထမတစ်ခေါက် ၎င်းကိုယ်ကို အညကြတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လာရောက်မိတ်ဆက်သွားပြီးနောက် ကြက်တောသည် နှစ်ရက်ခန့် ထမင်းမစားရသောကြောင့် တရုတ်တန်းဘက်တွင် ဘဲတစ်ကောင်အလစ်ဝင်၍ ဆွဲရာမှ ဘဲခိုးမှုဖြင့် ပညာဉာဏ်စူးရောက်သော တရားသူကြီးတစ်ဦးက ထောင်သုံးလချလိုက်သေး၏။ ထိုတစ်ခေါက် ထောင်ကလွတ်လာပြန်ပြီးနောက် လင်းယုန်နီက ဝက်သားပုပ်အရေးတော်ပုံနှင့် ခြောက်လှန့်လိုက်တော့မှပင် ထောင်ကျစားသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခြင်းအမှုကို ကြက်တောသည် ထိတ်လန့်စွန့်လွှတ်ခဲ့ဟန် တူပေသည်။ သို့ရာတွင် ပြည်တော်သာစခန်းသို့ ချီတက်ရင်း သူမကွယ်လွန်မီကလေး နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်အဖြစ် ထောင်လေးလကျဖြစ်အောင် ကျလိုက်သေး၏။ စားရသောက်ရကျပ်တည်းခက်ခဲသောကြောင့်သာ ဖြစ်တန်ရာ၏။

ဒုတိယနောက်ဆုံး ဘဲခိုးမှုဖြင့် ထောင်သုံးလကျခဲ့ရပြီးနောက် ကြက်တောသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြရရင်း ကြက်တောနှင့် ကျွန်တော်သည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော မိတ်ဆွေ

များအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် ၎င်းလာရောက်လည်ပတ်တတ်သောအခါတိုင်း ၎င်း၏အတွေ့အကြုံနှင့် စွန့်စားခန်းများကို စိကပတ်ကုံးပြောပြလေ့ရှိလေသည်။ ထိုသို့ ပြောပြရင်း ၎င်း၏အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးသားရန်လည်း ကြက်တောသည် ကျွန်တော့်အား မကြာခဏတိုက်တွန်းတတ်ပေသည်။ ယခု ကျွန်တော်ရေးသားပြီးခဲ့သော အညကြ ကြက်တော၏ မြို့တော်စွန့်စားခန်းများသည် ကြက်တော ကျွန်တော့်ဆီသို့ လာရောက် လည်ပတ်သောအခါများတွင် စိကပတ်ကုံးပြောပြလေ့ရှိသော အကြောင်းအရာများထဲမှ ဘာရိတ်အုပ်တန်သရွေ့အုပ်ကာ ရေးသားဖော်ပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်အတိုင်းသာ ဝန်ခံခြင်းပြုရပါလျှင် ကြက်တောစွန့်စားခဲ့သလောက် ကျွန်တော်သည် ရေးသားရန် မကောင်းလှသေးပေ။ ချစ်သောစာဖတ်သူ သိတန်လောက် ပြီဖြစ်သော ကြောင့် ကြက်တော၏ ငတိများနှင့်ထုတ်ဝေသူတို့က 'တောဝါ များက သခွတ်ပင် မီးတကျီကချီလုပ်နေကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တရုတ်တန်းဘက်တွင် ဘဲခိုးမှုဖြင့် ထောင်သုံးလကျ၍ လွတ်လာခဲ့ပြီးသည့် နောက် လင်းယုန်နီ၏ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏ အားပေးမှုများကြောင့်လည်းကောင်း ကြက်တော ထောင်ကျစားခြင်းဖြစ်သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုကို စွန့်လွှတ်ကာ ရတတ်သမျှသော အလုပ်အကိုင် အမျိုးမျိုးကို လိုက်လံရှာဖွေ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့သည်ကို လေးစားဖွယ်ရာတွေ့ရ၏။ သူသည် လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်၏။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင် စားသောက်ချင်ရှာ၏။ အဘယ်မျှ ပင်ပန်းနေသော အလုပ်မျိုးကိုဖြစ်စေ၊ ဘယ်အခါမျှ ညည်းညူခြင်းမပြုဘဲ ရသလောက်လုပ်ခဖြင့် လုပ်၏။ ပေးသလောက် လုပ်ခကို ဂျိုးမများဘဲယူ၏။ ထိုကဲ့သို့ အမြဲတစေ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နေသည့် အကြားမှ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ရ ပြန်သော အခါများ၌ ထမင်း ၃နပ်ကိုတော့ ကြက်တောသည် မျက်နှာမညှိုးဘဲ အငတ်ခံနိုင်၏။ ထမင်းအငတ်မခံနိုင်တော့သည်အဆုံးများ၌ ကြက်တောသည် မဂိုလမ်းနှင့် တရုတ်တန်းများဘက်တွင် ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်များကို လိုက်လံ၍ တောင်းစားရှာ၏။ ကြက်တောသည် သူတစ်ပါးသောက်၍ အားရသောအခါ လွင့်ပစ်လိုက်တတ်သော ဆေးလိပ်တိုက်လေးများကိုလည်း လိုက်လံကောက်ယူကာ သောက်ရရှာ၏။

အလွန့်အလွန် ငတ်ပြတ်လှသောအခါများ၌ ၎င်းသည် လူချင်းလူအပေါ် ထားရှိအပ်သော စိတ်ကောင်းများ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကာ ခိုးဝှက်လှယက်၍ တိုက်ခိုက်စားသောက်လိုသော စိတ်ရိုင်းများပေါ်လာလေ့ရှိကြောင်းကိုလည်း ရိုးသားသောကြက်တောသည် ကျွန်တော့်အား သုံးလေးကြိမ်မျှ ဖွင့်ဟဝန်ခံ၍ပြော

ကြားသည်ကို အမှတ်ရမိ၏။ ထို့အတွက် ကြက်တောကို ကျွန်တော်သည် ပို၍ပို၍ ရိုသေလေးစားမိပေသည်။ သူသည် လူသားပီပီ ခွဲ၊ ပီရိယာရီကာ အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက် သာ မဟုတ်သေး။ သူသည် အခွင့်အရေးရလျှင် ဉာဏ်ထက်မြက်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သေး၏။ ကြက်တောသည် ထမင်းနပ်မှန်မှန်သာစား၍ လွတ်လပ်သော လူတစ် ယောက်၏ အခွင့်အရေးများသာ ရရှိခဲ့လျှင် သူ့ကိုအံ့ဩရလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် မှတ်မိသေး၏။
မကြားဖူး မကြားဖူးလောက်အောင် 'ဒီမိုကရေစီနည်းကျကျနှင့် အလွန်တရားမျှ တစွာ ကျင်းပသောကြောင့်' ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်က လက်ဖျားခါချီးကျူးကြလျက် အံ့ဩ ငေးမောခဲ့ရသော အီး-စီ-အေ ရွေးကောက်ပွဲကြီးအတွင်းက အရှူးထောင်ဖွင့်ပွဲကို ဖွင့်ချခဲ့ရသော လင်းယုန်နေ့စဉ်သတင်းစာကိုလည်း နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲမှ ဆိုးပေ တို့လူအုပ်နှင့်အတူ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်အကြိုအကြားများနှင့် အလုပ်ရုံစက်ရုံများ၌ လိုက်လံအော်ဟစ်ရောင်းချခဲ့သော ကြက်တောအား ကျွန်တော်သည် ရိုသေလေးစား ခဲ့ရပေသည်။ ထိုသို့ သတင်းစာကို လျှောက်ရောင်းရင်း မဲပုံးကို ဝက်အူလှည့်နှင့်ကစား ကြသူများ၏ သတင်းကို ကြက်တောသည် အခြားအခြားသော သတင်းထောက်များ မရရှိမီ လင်းယုန်သို့ ရှေးဦးစွာယူလာခဲ့ပေ၏။ လူတစ်ယောက်တည်းက မဲအင်္ဂါနှစ်ဆယ် လောက်ထည့်သော သတင်းကိုလည်း ကြက်တောသည်ပင် ဦးဦးဖျားဖျား သတင်းထောက် လုပ်ခဲ့၏။

'အီး-စီ-အေ ရွေးကောက်ပွဲကြီး' ၌ ကြက်တော၏ ငတ်ဆိုသူများ အပြတ် အသတ်အနိုင်ရရှိ၍ အောင်ပွဲခံကြသောအခါ၌ လင်းယုန်နေ့စဉ်သတင်းစာသည်လည်း သွားရမြဲလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြုတ်သွားသောကြောင့် ကြက်တောသည် လင်းယုန် နှင့် အိုးစားကွဲရရှာကာ တွေ့ကရကျပန်းအလုပ်များကို လိုက်လံရှာဖွေ၍ လုပ်ကိုင် နေခဲ့ရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ စားကျက်များသို့ လိုက်နေရသောကြောင့် တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည် ပေါ်မလာတတ်ဘဲ ပျောက်ကွယ်နေတတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရာမှ ပြန်၍ပေါ်လာတတ်သောအခါများ၌ ၎င်းပျောက်ကွယ်နေ သည့်အတောအတွင်းကြားထဲမှ မှတ်သားလာခဲ့သော သတင်းနှင့် အတွေ့အကြုံများကို ကြက်တောသည် ကျွန်တော့်အား ပြောပြလေ့ရှိပေသည်။ အသက်တစ်ရာသာ မနေရရှာ သော်လည်း အမှုတစ်ရာထက်မနည်း တွေ့ကြုံခံစား လာခဲ့ရသော ကြက်တော၏ အတွေ့အကြုံများသည် လေးစားမှတ်သားလောက်စရာ ကောင်းမွန်လှသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဂရုတစိုက်နှင့် သေသေချာချာ တေးထားမှတ်သားခဲ့ရ၏။

သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာကလေးအတွက် ထမင်းတစ်လုပ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်လံ ရှာဖွေခြင်းဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေခဲ့ရသော ကြက်တောသည် မည်သို့သော အကြံ အကြားက ရလာမှန်းမသိသော သတင်းထူးသတင်းဆန်းများကို ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော် ဆီသို့ ယူဆောင်လာတတ်ပေသည်။ သူယူလာတတ်သော သတင်းများသည် အသည်း ထိတ်ရင်ဖိုစရာများသာ ဖြစ်နေတတ်၏။ သူ၏သတင်းများကို ရင်တမမနှင့် နားထောင် ရရင်း ပထမ၌ယုံကြည်၍မဖြစ်နိုင်လောက်သော သတင်းများဟု ဝမ်းထဲ၌ အောက်မေ့ခဲ့ရ သော်လည်း ကာလအတန်ကြာလာသောအခါတွင်မူကား ကြက်တော၏ သတင်းများ သည် သွေးထွက်အောင်မှန်ကန်တိကျနေသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရပေ၏။

ကြက်တောသည် ကျွန်တော်ဆီသို့ ယူလာခဲ့သော သတင်းကြီးများအနက် မြန်မာ တစ်မျိုးသားလုံး၏ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီး၍ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂကြီး တစ်ခုလုံး ကိုပင် ချောက်ချားသွားစေခဲ့သော သတင်းတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်သည် ဖော်ပြလို၏။ ထိုသတင်းမှာ အခြားတော့ဖြင့်မဟုတ်။ မြန်မာနိုင်ငံအား ကျူးကျော်ဝင်ရောက် လာပြီး သည့်နောက် ဗမာတစ်မျိုးသားလုံးအား မီးလောင်တိုက်သွင်းရန် ခြိမ်းခြောက် စော်ကား နေကြသော တရုတ်ဖြူခေါ် ကေအမ်တီခေါ် အမေရိကန်၏ လက်နက်ကိုင် တရုတ်စစ် တပ်များ အရေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုတရုတ်ဖြူခေါ် အမေရိကန်၏ လက်နက်ကိုင် တရုတ်စစ်တပ်များ သတင်းကို ၁၉၅၀ခုနှစ်မိုးလယ်လောက်ကပင် ကြက်တောသည် ရရှိလာခဲ့၍ ကျွန်တော်အား ပြောကြားသဖြင့် လင်းယုန်နေ့စဉ်သတင်းစာ ဇွန်လထုတ်တွင် မောင်းဆပ်၌ အမေရိကန် လေယာဉ်ပျံများဆင်းသက်ကာ ကေအမ်တီစစ်တပ်များအား လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်ရိက္ခာမှစ၍ ဖြည့်တင်းအားပေးနေသောသတင်းကို ဖော်ပြခဲ့ခြင်းအား အချို့မှတ်မိကြပေလိမ့်ဦးမည်။ သို့ရာတွင် ထိုသတင်းကို ထိုအချိန်က မည်သူမျှ အရေးတကြီး သဘောမထားခဲ့ကြပေ။

ထိုကဲ့သို့ တရုတ်ဖြူစစ်တပ်များသည် သံလွင်မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် အမေရိကန်၏ လက်နက်ရိက္ခာဖြည့်တင်းပေးမှုဖြင့် တစ်စထက်တစ်စ အင်အားကြီး ထွားလာသောအချိန်၌ ထိုအမေရိကန်၏လက်နက်ကိုင်စစ်တပ်များကို လီမီဆိုသူက အုပ်ချုပ်၍ အမေရိကန်များကိုယ်တိုင် အကြံပေးညှဏ်ပေးအဖြစ် ကွပ်ကဲလေ့ကျင့် ပေးနေသော သတင်းများကိုလည်း ကြားသိလာရ၏။ အမေရိကန်၏ လက်နက်ကိုင် တရုတ်စစ်တပ်များသည် တစ်စထက်တစ်စ အင်အားကြီးထွားလာခြင်းကို ခပ်စောစော ကပင် တိုက်ခိုက်မောင်းထုတ်လိုသော ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းသည် ကံဘိနက်အဖွဲ့နှင့် သဘော ကွဲလွဲသဖြင့် အစိုးရအဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်ပြီးနောက် တပ်မတော်သို့ ပြန်သွားသောသတင်း

မြန်မာ့စာအုပ်တိုက်

ကိုလည်း ကြက်တောကပင် ကျွန်တော့်အား ပေးလာ၏။ သို့ရာတွင် တော်တော် ထိတ်လန့်စရာဖြစ်သော ထိုသတင်းကို ကျွန်တော်သည် မခိုင်မာဟုထင်၍ ပုံမနိပ်ဝံ့ပေ။

“မင်းပြောပြောနေတဲ့ ဂေအမ်တီ တရုတ်ဖြူစစ်တပ်ကြီးတွေဆိုတာ သေချာရဲ့ လားကွ”ဟု ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ် သံသယရှိ၍ မေးကြည့်လာသောအခါ “အဲဒီ တရုတ်ဖြူဗိုလ်ချုပ် လီမီဆိုတဲ့ပေါက်ဖော် ရန်ကုန်သံရုံးတစ်ခုမှာ အဲဒီသံအမတ်ကြီးရဲ့ ဧည့်သည်တော်အဖြစ် စတိုင်နဲ့နေသွားတဲ့သတင်းကို ခင်ဗျားတို့ပြည်ထောင်စု အစိုးရ အဖွဲ့က သိလိုက်ကြရဲ့လား”ဟု ကြက်တောက ဟိတ်ထုတ်၍ ဖွင့်ချ၍လာတော့၏။

နောက်ထပ်၍ ဘာမျှမမေးနိုင် မပြောနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော်သည် နှုတ်အ နေမိ၏။ ထိုအထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဆိုသော သတင်းကို ကျွန်တော်သည် အဘယ်သို့ လက်ခံယုံကြည်ရပါမည်နည်း။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၏ နားမျက်စိများဖြစ်သော ရန်ကုန် နှင့် အင်းစိန်စုံထောက်များ၊ အက်(စ်)ဘီ ဝမ်းတူးများသည်လည်းကောင်း ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီး၏ လက်အောက်ခံ အမ်အိုင်အက်(စ်) သည်လည်းကောင်း၊ အဖမ်းနုတ်သူများ တော့ မဟုတ်ကြပေ။ ကြက်တော၏ သတင်းသည် မှန်ကန်ခဲ့လျှင် လီမီကဲ့သို့ ပေါက်ဖော် တစ်ယောက်ကို သူတို့သည် အလွယ်တကူနှင့် ဖမ်းဆီး၍ အလွယ်တကူနှင့်ပင် ပြည်နှင့် ဒဏ်ပေးလိုက်ကြမည် မဟုတ်သလော၊ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်သော ပြည်ထောင်စု သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် အပါအဝင် ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကယားပြည်နယ်နှင့် ကချင်ပြည်နယ် များအား ကုလသမဂ္ဂ၏ လိုင်စင်နှင့် အမိန့်စာချွန်တော် မရရှိပါဘဲလျက်နှင့် ကျူးကျော်နေ ကြသော ထိုတရုတ်ဖြူစစ်တပ်၏ ဗိုလ်ချုပ်လီမီဆိုသူကို ပြည်ထောင်စုအစိုးရသည် သံတမန်အရေးအခွင့်များပေး၍ ၎င်းရှမ်းသမ္မတ လက်ပိုက်ကာ နှုတ်ပိတ်ကြည့်နေလိမ့်မည် တော့မဟုတ်တန်ကောင်းရာ။ ထိုကဲ့သို့ကြည့်နေသည်ဆိုလျှင် ‘ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး (ပါးစပ်က ဆန့်ကျင်၍ အခြေအနေအရူးပေါင်းသည်)’ဖြစ်သော တတိယအုပ်စု၏ ‘ကြားနေဝါဒ’ကိုပျက်ပြားစေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါသလော။

ထိုကဲ့သို့ နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ‘ကြားနေရေးဝါဒ’ ကိုထိခိုက်နေစေသော သတင်း မျိုးကို ကြက်တောသည် ကျွန်တော့်အားလာ၍ပေးပြီးနောက် ကျွန်တော်က လင်းယုန် ဂျာနယ်မှ ဖော်ထုတ်ရေးသားခြင်း မပြုသည့်အတွက် ကြက်တောသည် ကျွန်တော့်အား ၎င်း၏သတင်းကို အထောက်အကူပြုသော သတင်းသစ်များ ထပ်မံ၍ ယူလာပေး ပြန်၏။

ထိုသတင်းသစ်များ ဆိုသည်မှာ အခြားတော့မဟုတ်။ အစိုးရအသိအမှတ်ပြု သော နေ့ထူးနေ့ရက်များ၌ နိုင်ငံတော်အလံနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ လွှင့်ထုလေ့ရှိသော ဂေအမ်တီ အလံကြီးများနှင့် ထိုအလံကြီးများကို ချက်ကောင်းယူလျက် ရန်ကုန်မြို့နှင့် ဗမာနိုင်ငံ

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

အနံ့အပြားတွင် အမေရိကန်၏ လက်နက်ကိုင် လိမိတပ်များကို အမျိုးမျိုးကူညီအားပေးနေသော ကွန်မင်တန်အဖွဲ့များ အသင်းများ၏ သတင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုကုမင်တန် အဖွဲ့များသည် ဗမာနိုင်ငံအား ကျူးကျော်နေသော လိမိ၏ တပ်များကို အဘယ်ကဲ့သို့ ငွေအား၊ လူအားဖြင့် ကူညီထောက်ပံ့နေသည် ဆိုသောသတင်းမှာ ကြက်တောပြောပြသည့်အတိုင်းသာဆိုလျှင် ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကုမင်တန် အဖွဲ့များကိုကား အစိုးရသည် အရေးမယူသည့်အပြင် နေ့ထူးနေ့မြတ်များ၌ မဟာမိတ်သဖွယ် အတူတကွ ချီတက်ခြင်းပြုနေသေးတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ကြက်တော၏ သတင်းများကို ကျောချမ်းမိ၏။

“မင်းဟာက ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါ ကြက်တောရာ။ တော်တော်ကြာတော့ ငါထောင်ကျနေပါဦးမယ်ကွာ”

“မှန်တာရေးလို့ ထောင်ကျမှာ ကြောက်သလားဗျ”

“ကြောက်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲကွာ။ ကိုယ်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်မလုပ်ရတော့ မှာ စိုးလို့ပါ”

“ခင်ဗျားလည်း ပင်ပန်းလှပြီဟာ။ တစ်ခါလောက် ထောင်ကျကြည့်စမ်းပါဗျ ဟိုအထဲမှာ သိပ်ကောင်းတာ”

“ဟေ့ကောင် ကြက်တော။ မင်းယောက္ခမအိမ်အကြောင်း ဒီမှာလာပြောနေပြန်ပလား” ဟူ၍ ရဲဘော်ဘဝင်းနှင့်အတူ အမေရိကန်ရပ်ရှင် ကျွဲကော်ပြား သွားကြည့်ရာမှ ပြန်လာသော လင်းယုန်နီက ဝင်၍ဟန်လိုက်တော့မှပင် ကျွန်တော့်အား သူ၏ ယောက္ခမအိမ်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်တည်းခိုရန် တိုက်တွန်းနေသော ကြက်တောသည် ငြိမ်သက်၍ သွားပေ၏။

သို့ရာတွင် အမေရိကန်၏ လက်နက်ကိုင်တရုတ်ဖြူ စစ်တပ်များကျူးကျော်ခြိမ်းခြောက်မှုနှင့် လိမိ၌ သံတမန်အခွင့်အရေးများရှိသည်ဆိုသော သတင်းအား ထပ်မံ၍ အတည်ပြုစေသကဲ့သို့ ရှိသော နောက်ဆက်တွဲသတင်းနှင့် အထောက်အထားများကို တစ်နေ့သောအခါ ကြက်တောသည် အဘယ်သို့ ရလဒ်သည်တော့မသိ။ ကျွန်တော့်အား လာရောက်ပေးအပ်ပြန်၏။

ယခုတစ်ခေါက် ကြက်တောပေးလာသော သတင်းနှင့် အထောက်အထားများမှာ ခိုင်လုံလှသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် များစွာသတ္တိရှိသူတစ်ယောက်မဟုတ်သော်လည်း ဖွင့်၍ချလိုက်ရပေတော့၏။ ထိုသတင်းနှင့် အထောက်အထား ဆိုသည်မှာ အခြားတော့မဟုတ်။ အမေရိကန်လက်နက်ကိုင် တရုတ်ဖြူစစ်တပ်များနှင့် ပြည်ထောင်စုတပ်မတော်တို့သည် ကွန်မြူနစ်များကို အတူအကွတိုက်ခိုက်နေကြသော ဘဝတူ

ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် မြင့်မြတ်လှသော အဘဖြစ်သူ အမေရိကန်၏ ကွန်မြူနစ် တိုက်ခိုက်ရေးစစ်ပွဲကြီးတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးနားလည်မှု၊ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုရှိစွာဖြင့်ပေါင်းသင်းသွားကြရန် လီမိကနေ၍ ပြည်ထောင်စု စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးသို့ ပေးပို့လိုက်သော ချစ်ကြည့်ရေးသဝဏ်လွှာနှစ်စောင်ပင်ဖြစ်၏။ ထို စာနှစ်စောင်အား လင်းယုန်ဂျာနယ်၌ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ခြင်းကို အချို့မှတ်မိကောင်းမှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။ ထိုကဲ့သို့ အတွင်း၌ဖြစ်နေသော သတင်းကိုဖော်ထုတ်လိုက်ခြင်းအတွက် အများပြည်သူ တို့ အတွက် နား၊ မျက်စိပွင့်သွားခဲ့သော်လည်း သက်ဆိုင်ရာ သံရုံးများနှင့် ကြက်တော၏ ငတီများသည် တော်တော်မျက်လုံးပြူးကာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ ခြေပုန်းသည် ရပ်ဆိုင်းသွား၏။ ထိုရက်အတွင်းကပင် ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုသည် ၎င်း၏အလံရှားနှင့် ရုပ်လက်ဝဲများကို အိမ်တော်သို့ခေါ်၍ တရုတ်ဖြူစစ်တပ်များ ဆိုသည်မှာ ဘာမျှမဖြစ်လောက်သော တရုတ်ဘိန်းစား တောပုန်းကလေးများ လောက် သာဖြစ်၍ ဂရုစိုက်နေစရာမလိုဘဲ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းသူ ဖြူနီကြောင်ကျားများကိုသာ မိမိ၏အစိုးရသည် အပြုတ်တိုက်ရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ဦးနု၏ တရုတ်ဖြူဘိန်းစား တောပုန်းကလေးများအပေါ်ထားရှိသော သဘောထားနှင့်ပတ်သက်၍ ‘ခေတ်သစ်’ ဂျာနယ်ကြီးတစ်စောင်က ဦးနု၏စစ်သားနှင့် အမေရိကန်၏ လက်နက်ကိုင်စစ်သားများ ‘ရှမ်းမကလေးတွေချောတယ်၊ ပေါတယ်’ အရှေ့ကုန်းမြင့်မြင့်အရပ်၌ တူ၊ တူပုန်းတမ်း ကစားနေကြကြောင်း ရေးသားလိုက်သဖြင့် ထိုအကြောင်းအား ကြက်တောကို ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်သောအခါ “ဟာ-ဟုတ်တပေါ့ဗျ ကွန်မြူနစ်ကို တိုက်နေတဲ့ ဦးနုရဲ့တပ်တွေနဲ့ ကွန်မြူနစ်တိုက်ဖို့ ဗမာပြည်ကို ပထမစော်ကားနေတဲ့ အမေရိကန်ရဲ့ လက်နက်ကိုင် တရုတ်ဖြူစစ်တပ်တွေ ဘယ်လောက်အလွမ်းသင့်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လဲကြားသပေါ့” ဟု ပြောလာပြန်ပေ၏။

“တော်တော့ ကိုယ့်လူ”ဟူ၍ ကျွန်တော်က နောက်ထပ် မကြားဝံ့ မနာသာများကို ‘ဝေရာမဏီ’ လိုသောကြောင့် ပိတ်လိုက်ရ၏။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းက တောင်ငူ ကြွယ်ဝဆရာတော်ဘုရား ကျွန်တော့်အား သင်ကြားဆုံးမခဲ့ဖူးသော စကားကလေးတစ်ခွန်းကို ယခုအခါ၌ ပြန်၍သတိရမိ၏။

‘နိပုန် ဘိရမာ ချစ်ကြသည်။ လက်နှင့် ပါးနှင့်နီးလှသည်’

ယခုတော့ ‘ဦးနု အမေရိကန်ချစ် ကြသည်။ လင်းယုန်တင်အောင် ထောင်နှင့် နီးလှပြီ’ ဟူ၍ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမရလိမ့်မည်ထင်၏။

ဤကဲ့သို့ ဗမာတစ်မျိုးသားလုံးအား ကိုရီးယားအရပ်၌ မီးလောင်တိုက်သွင်းသလို

တရုတ်မြူစစ်တပ်များကို လောင်စာအဖြစ် ပြင်ဆင်ခဲ့သော ကမ္ဘာ့လုပ်ကြံမှုကြီးတစ်ခုအား အညာကြက်တောသည် ဗမာ့သားကောင်းတစ်ယောက် ပီသစွာ ကြီးပမ်းဖော်ထုတ်၍ ပြည်သူတို့နှင့် ကမ္ဘာသို့ တိုင်ကြားခဲ့ပေ၏။

(၂)

ကြက်တောသည် ကမ္ဘာမြေပြင်၏ အနှံ့အပြား၌ အမျိုးမျိုးသော အောက်တန်းစား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု အလုပ်များကို လှည့်လည်ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ရင်း ၎င်းကြားထဲမှ မှတ်သားလာခဲ့ရသော အကြောင်းအရာနှင့် သတင်းအမျိုးမျိုးကို ပြန်လည်ပြောကြား၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း ပြုခဲ့သော်လည်း ထိုသတင်းများအားလုံးကို ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ အကုန်အစင်နှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထည့်သွင်းရေးသားရန် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မဖြစ်နိုင်သေးသည့်အတွက် အရေးကြီးမည်ဟု ခန့်မှန်းယူဆရမိသောအကြောင်း အချက်များလောက်ကိုသာ ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ တိုတိုတုတ်တုတ် ထုတ်ဖော်ပြခဲ့ရပေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကြက်တောသည် 'ဆောင်ကြားမြိုင်' ၏ အဆွယ်တော်ဘဝနှင့် အသက်မွေးမြူလာခဲ့စဉ်က ၎င်း၏ ပြောကြားချက်များကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးသားဖော်ပြရ ချေလျှင် ရန်ကုန်၏ အမှောင်ရိပ်နှင့် နောက်ပေးလမ်းကြားများ၏ဘဝကို ကောင်းကောင်း ကြီးရေးသားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မိမိ၏ ကာမကိုအရင်းပြု၍ လူ့ဘဝကိုအဆုံးရှုံးခဲ့ရသော လူမမယ်ကလေးများနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ခြိမ်းခြောက်နေသော ကာလသားရောဂါ၏ အခြေအမြစ်များကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုမျှသာမကသေး။ ကြက်တောသည် ခါးပိုက်နှိုက်အလစ်သုတ်များ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အသက်မွေးမြူခဲ့ရစဉ်ကာလက ၎င်း၏ အတွေ့အကြုံများကို ပြည့်စုံစွာရေးသားလျှင် လခနည်း၍ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားနေရရှာသော 'ရဲအဖွဲ့' သားများနှင့် တရားရုံးတော်၌ တထောင်းထောင်းထွက်နေသော အပုပ်နံ့များကို အစိုးရခန့်စုံစမ်းရေးကော်မရှင်ထက် ကောင်းမွန်အောင်ရေးသားနိုင်သေး၏။

နောက်ထပ်၍ရှိသေး၏။ စားမလောက်သော လခကလေးများဖြင့် အလျဉ်မမီ ဖြစ်နေကြရသောကြောင့် မုန့်ဖိုး၊ ပဲဖိုးရှာကြရသော အောက်တန်းစား အစိုးရအမှုထမ်း အရာထမ်းကလေးများအား ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်လောက်နှင့် ထောင်၍ဖမ်းတတ်ပြီး သိန်းနှင့်ချီ၍ ဝအီနေကြသော ငတ်ကြီးများကိုတော့ နှာစေးနေကြသည့် 'ဂတ်စတာပို' အဖွဲ့ကြီးအကြောင်းကို ကြက်တောပြောပြသည့်အတိုင်း ရေးလိုက်ရသော် မိုးမီးလောင်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ငတ်ကြီး၊ ငယ်များ လိုင်စင်ရောင်းစားကြသောသတင်းကို တစ်ကြိမ်ကခံပြင်းလှသော ကြက်တောသည် 'ဂတ်စတာပို' အဖွဲ့ကြီးအား သွားရောက်

မြန်နွာစာအုပ်တိုက်

သတင်းပေးဖူးသည်ဟုဆို၏။ သို့ရာတွင် ပုဒ်မ ၇-(၂) ဆိုသည်မှာ ငတိကြီး၊ ငယ်များ အတွက် မဟုတ်သည်ကို နောက်တော့မှ ကြက်တောသည် သဘောပေါက်ရှာ၏။

ယခုရေးသားနေသော အညတြ ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာအားလုံးကို ရေးသားနိုင်ဖွယ်မရှိသဖြင့် အများအပြားပင် ချန်လှပ်ထား ခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့သောအခါ၌ အခါအခွင့်ရလျှင် ကြက်တော၏အတွေ့ အကြုံနှင့် စွန့်စားခန်းများအားလုံးခြုံ၍ 'အညတြဒိုင်ယာရီ' သို့မဟုတ် 'အညတြ ကြက်တော၏မှတ်တမ်းကြီး' ဟူ၍ဖြစ်စေ စာတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ဖြစ်မြောက်အောင် ရေးသားရန် ကြံစည်စိတ်ကူးမိပေသည်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူက ချောင်မထိုးထားဘဲ ထုတ်လေပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်သည်လည်း ကြက်တော၏ ယောက္ခမအိမ်တော်သို့ ဧည့်သည်တော်အဖြစ် မသွားရောက်ရမှသာ ထို မှတ်တမ်းဖြစ်စေ၊ ဒိုင်ယာရီဖြစ်စေ ရေးသားခြင်းပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုမှတ်တမ်းနှင့် ဒိုင်ယာရီကို ရေးသားနိုင်ရန်အတွက် 'ဘိုးဘိုးအောင်မပါ ဟူ၍ တော့ ယောင်မှား ဆုမတောင်းကြပါနှင့်။ အကြောင်းမူကား ပြည်ထောင်စုခေတ်တွင် 'ဘိုးမင်းကျော်' နှင့် ၎င်း၏နောက်လိုက် တပည့်တပန်းများသာလျှင် ဂါတ်၊ ရုံးနှင့် ထောင်ကိုစောင့်နေကြသောကြောင့်တည်း။

(၃)

ကာလဒေသနှင့် ပယောဂစသော အကြောင်းသုံးပါးကို မျှော်ရှုချိန်ဆလျက် အညတြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုရေးသားလာခဲ့ရာ ပြီးဆုံးလုနီးလာခဲ့ပေပြီ။ ဤအ ခန်းသည် အတ္ထုပ္ပတ္တိအား နိဂုံးချုပ်ရာ နောက်ဆုံးအခန်းဖြစ်စေသောကြောင့် ဤအခန်း အား 'ကြက်တော၏ နောက်ဆုံးသောနေ့ရက်နှင့် နာရီများ' ဟူ၍ ကျွန်တော်က ကင်ပွန်းတပ်ထားခဲ့ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိ၏ ဒုတိယခန်း၌ ထပ်မံ ရည်ညွှန်းခဲ့သည့်အတိုင်း ဤအခန်းတွင် ကြက်တော၏ ပြည်တော်သာစွာခန်းများ ကို ဖော်ပြရန်သာ ကျန်ရှိပေတော့သည်။ အကြောင်းမူကား 'တစ်ယောက်တစ်ချက် ပြည်သာသော့ချက်' ဟူသောစကားနှင့် အဆင်ပြေကိုက်ညီစွာ ပြည်တော်သာခေတ် ၌ တစ်ယောက်သောသူ၏လက်ချက်ဖြင့် အညတြကြက်တောသည် မထင်မရှားကွယ် လွန်သွားခဲ့ရရှာခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ ပိုစတာနှင့် ကြော်ငြာများကြောင့် 'ပြည်တော် သာ' ဟူသော စကားလုံးများကို အမျိုးလေးပါးသာမက အရူးကပါမကျန် ကြားဖူး နားဝရှိနေကြ၏။ ၎င်းပြင် ပြည်တော်သာ စီမံကိန်းဆိုသည်မှာ လူတိုင်းလူတိုင်း 'တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနှင့် လခရစ်ရာမှတစ်ထောင်ရမည်' ဟူ၍လည်း နားရှိသဖြင့်

ကြားလိုက်ကြပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ မကွယ်လွန်မီက ရေးဆွဲခဲ့ကြသော (ဆိုရန်တိုဗီလာ စီမံကိန်း) မှ အစပြုလျက် ဆမားကြီး၏ မော်တော်ကား စီမံကိန်း၊ ဝန်ကြီးချုပ်၏ ရွှေမိုး ငွေမိုးရွာသွန်းဖြိုး စီမံကိန်းများ အပါအဝင် ကိုလံဘိုစီမံကိန်းအထိ ဘယ်သင်းတစ်ခု ကိုမျှအထင်မကြီးခဲ့ဖူးသော်လည်း ‘လူတစ်ကိုယ် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနှင့် လခရစ်ရာမှ တစ်ထောင်’ ဆိုသော ပြည်တော်သာစီမံကိန်းကိုတော့ အထင်ကြီးခဲ့မိ သည်။

(ဆိုရန်တိုဗီလာစီမံကိန်း) ဆိုသည်မှာ နို့ဖို့နေရသော ချာတိတ်က သားမယား ယူချင်လှသည်ဟုပြောခြင်းနှင့် တူနေသောကြောင့် ထိုစီမံကိန်းကို အထင်မကြီးမိသော ကျွန်တော့်အား လူပေါင်းမှား၍ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရရာသူ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးအောင်ဆန်းသည် မိုးမလုံ၊ လေမလုံသော အာဇာနည်ဗိမာန်အရပ်မှ ခွင့်လွှတ်လိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်ပါ၏။ ဆမားကြီး၏ မော်တော်ကားအတွက် ကျွန်တော်က တောင်းပန် ရှင်းလင်းစရာလိုအပ်သည်ဟု၍တော့ မထင်မိ။ အကြောင်းမူကား မော်တော်ကားကို ထားဘိဦး။ လယ်ထွန်ရသော ‘ထယ်သွား’ ကိုပင် နိုင်ငံခြားသို့မမှာရအောင် ပထမလုပ် စမ်းကြည့်။ ဒါပါဘဲ။

ဦးနု၏ ကျော်ကြားခဲ့သော ရွှေမိုး၊ ငွေမိုးရွာသွန်းဖြိုး စီမံကိန်းအတွက် ရှင်မထီးကို ပုဒ်မ၅နှင့် မဖမ်းနိုင်သေး၍ ကျွန်တော်သည် အဘယ်သို့ ယုံကြည်ရပါအံ့နည်း။ အကယ် ၍ အောင်မင်းခေါင်အားကိုးနှင့်သာ ဦးနုသည် ထိုစီမံကိန်းကို ကြွေးကြော်ခဲ့သည်ဆိုပါ လျှင် ကျွန်တော်သည် မှော်ရူး၊ နတ်ရူးမဟုတ်ကြောင်း ကြားသိစေလိုပါ၏။

ကိုလံဘိုစီမံကိန်းအကြောင်းကိုတော့ အထူးရှင်းနေစရာ လိုလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ဘိုင်ကျ၍ အမေရိကန်၏ တပည့် ဖြစ်နေရသော အင်္ဂလိပ်က သူ့စားကွက်ဖြစ် သော အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းမှ အပါအဝင် ဗမာနိုင်ငံအား အမေရိကန်ဝင်အုပ်မည်ကိုလန့် ၍ကယောင်ကတမ်း ထလှန်သော လှန်လုံးသာ ဖြစ်သဖြင့် အဘယ်သို့ဟုတိုနိုင်ပါမည် နည်း။

‘ဆိုရန်တို’ မှ ‘ကိုလံဘို’ အထိ အထင်မကြီးခဲ့သော ကျွန်တော်သည် လူတစ်ကိုယ် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး၊ လခရစ်ရာမှ တစ်ထောင်ရစေမည်ဆိုသော ပြည်တော်သာ စီမံကိန်းကိုတော့ အထင်ကြီးခဲ့မိ၏။ အကြောင်းမူကား ဤကြွေးကြော်သံအသံ၌ ‘အောက်ခြေမလွတ်ကြတော့ဘဲ’ အမျိုးသားဝင်ငွေ ကုဋေခုနစ်ရာဆိုသော မြေကြီးထဲက စကားလုံးပါလာခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် ၎င်းကြားသိ လာခဲ့သော ပြည်တော်သာစီမံကိန်းအကြောင်းကို အူမှချေးမှမကျန် ကျွန်တော့်အား

မြန်မာစာအုပ်တိုက်

လာရောက်ရှင်းပြသောအခါ ကျွန်တော်သည် လူမိုက်နောက်မှ နောင်တရသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။ ကြက်တောမရှင်းမီက ကျွန်တော်သည် သံသယတစ်ခု တော့ရှိမိ၏။ ထိုသံသယမှာ အခြားတော့မဟုတ်။ အမျိုးသားရေး သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် အမျိုးသားအင်အားစုများကွဲပြားကာ ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးများ ပိတ်ပင်မှုကြောင့် ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်ပွားနေရသော အချိန်၌ ဦးနုသည် အမျိုးသားဝင်ငွေ ကုဋေခန့်ရောက် အဘယ်သို့ ရှာပါမည်နည်း။ အကယ်၍ အမျိုးသားရေးညီညွတ်မှုနှင့် မရှာလျှင် ထိုကုဋေ ခန့်ရောက် အဘယ်နည်းလမ်းဖြင့် ရနိုင်ပါမည်နည်း။ ဒါသည် ဦးနု၏အမျိုးသားဝင်ငွေ ကုဋေခန့်ရောက် အပေါ်၌ သံသယဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ကြက်တောသည် ကျိုက္ကဆံ မြင်းပြိုင်ကွင်းအရပ်မှ ကျွန်တော် ဆီသို့ အူယားဖားယားနှင့် ပြေးလာ၏။ ထိုကဲ့သို့အူယားဖားယားနှင့် ဝင်လာကတည်း က တစ်ခုခုတော့ထူးပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။

“ဘာများထူးသလဲကွ ကြက်တော” ဟု ကျွန်တော်က လုပ်လက်စဖြစ်သော အလုပ်ကိုဖြတ်ကာမေးလိုက်မိ၏။ ကြက်တောသည် အလွန်တရာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လာသောအမူအရာဖြင့် တစ်ချက်မျှရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီးသည့်နောက် “ ဧကတီအေရဲ့ ပြည်တော် သာ စီမံကိန်းက သိပ်အောက်ခြေလွတ်တာဘဲဗျာ” ဟု ညည်းညူပြောဆိုခြင်း ပြုလာ၏။

ဧကတီအေရဲ့ ပြည်တော်သာစီမံကိန်းဟု ဆိုလာခြင်းအတွက် ကျွန်တော့်အဖို့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေပေသည်။

“ဘယ့်နယ် ဧကတီအေရဲ့စီမံကိန်းလဲကွ၊ ပြည်ထောင်စုအစိုးရရဲ့ စီမံကိန်း မဟုတ်ဘူးလားကွ”

“စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ခင်ဗျားလဲ တကယ့်ကို ရှောင်ပါဗျာ”

“ငါ ဘယ်လိုရှောင်နေတာလဲကွ ကြက်တောရ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာရှောင်မှန်းမှမသိသေးရင် ခင်ဗျားတော့ ကိုရီးယားက ကုလသမဂ္ဂတပ်တွေထဲထည့်လိုက်ဖို့ကောင်းနေပြီ...”

“ကုလသမဂ္ဂတပ်တွေထဲတော့ မထည့်ပါနဲ့တော့ကွာ။ ငါ့ဘာသာငါ စားပြတိုက် စားဆိုလည်း တိုက်စားပါမယ်”

“စားပြဆိုတာက စည်းကမ်းရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ မဖြစ်ဘူး။ ကုလသမဂ္ဂတပ် ထဲသာလိုက်ပါ”

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောကို စကားအနိုင်မပြောနိုင်သောကြောင့် ကျားပျံ

မကောက် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို စာရေးဆရာမြသန်း မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သော ၎င်း၏ အပေါ်အကျို အိတ်ကပ်ထဲမှ နှိုက်ယူ၍ ကြက်တောအား တည်လိုက်ရ၏။

“မင်းပြောတဲ့ ကေတီအေဆိုတာ ငါမသိသေးလို့ ရှင်းစမ်းပါဦးကွာ”

“တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနဲ့ လခတစ်ထောင်စီမံကိန်းဆိုတာ အဲဒီကေတီအေ က ရေးဆွဲတဲ့စီမံကိန်းဗျ”

“ဒါထက် ကေတီအေဆိုတာက တို့အစိုးရငှားထားတဲ့ အမေရိကန်ကော်ပိုရေးရှင်း က အင်ဂျင်နီယာတွေမဟုတ်လားကွ”

“ခင်ဗျားလဲ ‘အူ’ ပါဗျာ။ အဲဒီကေတီအေ အင်ဂျင်နီယာဆိုတာတွေဟာ အကုန် လုံး အမေရိကန်စစ်တပ်က သူ့လျှို့ဝှက်ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား”

သည်အထိ ကျွန်တော်သည် မသိသေးပေ။ ကြက်တောပြောတော့မှ ကြက်သီး မွေးညင်းများ ထမိပေသည်။

“အဲဒီသူလျှို့ဝှက်ကို ငှားထားတာ ကြာပါပကောလားဗျ။ ပြီးတော့ ဒီခဲနဲ့တွေကို သံတမန်အခွင့်အရေးတောင်းပေးထားရသလိုလို ကြားလိုက်ရသေးတယ်”

“ဟေ ဟုတ်လား”

“ဗမာပြည်ကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ သွားခွင့်လာခွင့်ပေးထားလို့ တစ်လောက စစ်ရုံးက သဘောတူချက်မရတဲ့ နေရာတွေမှာ လျှောက်သွားလို့ စကားများ ကြသေးတယ်လို့လဲ ပြောပြကြသေးတယ်”

ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျွန်တော်သည် နားထောင်နေရ၏။

“အဲဒီခဲနဲ့တွေက တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ သွားချင်ရာသွား လာချင်ရာလာပြီး ဗမာပြည် ရဲ့ အခြေအနေကို စုံထောက်နေကြတယ်။ ဗမာပြည်ရဲ့ တကယ့်အချက်အချာဖြစ်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ၊ အမျိုးသားစီမံကိန်းတွေရော စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး အခြေအနေတွေ သာ မကသေးဘဲ သဘာဝထွက် ဓာတ်သတ္တုပစ္စည်းအနေအထားတွေကို အကုန်လုံး မွှေ နှော့ကိပြီးသွားကြပြီဗျ။ တစ်နေ့ဗမာပြည်မှာ ဘယ်နေရာ ဘာရှိတယ်၊ ဘယ်ကလာ တယ်ဆိုတာ သူတို့အားလုံးသိနေကြပြီ။ သူတို့နဲ့ သက်ဆိုင်ရာကိုလည်း ကျကျနန ကြီး အစီရင်ခံပြီးကြရောမယ်”

“ဟေ့ ဒီအထိတောင်လား ကြက်တောရ”

“လာတုန်းကတော့ အရပ်သားတွေဆိုပြီးလာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီခဲနဲ့တွေထဲမှာ စစ်ဘက်က ကြီးကြီးမာမာတောတွေလည်း ပါတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ဒါတွေ မင်းဘယ်ကသိလာသလဲ”

“ပြန်ကြားရေးနဲ့ အမျိုးသားစီမံကိန်းဌာနတွေကတော့ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း တယ်ဟုတ်တဲ့အကောင်ပါလား ကြက်တောရ”

“အညကြကြက်တောပါဗျာ။ အဲဒီလိုငနဲတွေက ရေးဆွဲတဲ့ စီမံကိန်းဖြစ်လေတော့ လူတစ်ကိုယ် တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီးနဲ့ လခတစ်ထောင်ဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလဲဗျာ”

“ဒီလိုဆိုတော့လဲ မင်းပြောတာဟုတ်သားကွ”

“ပြီးတော့ ပြည်တော်သာစီမံကိန်းတစ်ခုလုံး ခင်ဗျားဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဗမာပြည်က စပါးများများထွက်ပြီး ဈေးပေါပေါနဲ့ ထုတ်ရအောင် ရေးဆွဲတာကလွဲပြီး ဘယ်မှာလဲ အမျိုးသား စက်မှုလုပ်ငန်း။ ခင်ဗျားလဲ စာရေးဆရာ-သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်ပဲဗျာ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အမျိုးသားစက်မှုလုပ်ငန်း မရှိသေးတဲ့တိုင်းပြည်ဟာ ဘယ်တော့များ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်လိုက်လေကွာ”

“ပြည်တော်သာ စီမံကိန်းကြီးကို ကျုပ်လို အညကြတစ်ယောက်က ခုလို ဝေဖန်ရတာ ငနဲတွေတော့ ခံပြင်းမှာဘဲ”

“မင်း ပြောပြောနေတဲ့ ငတိတွေငနဲတွေဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲကွ။ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

“ခင်ဗျားကလဲ ဒိုဘီကုလားကျနေတာပဲဗျာ။ တစ်တိုးရဲ့ တပည့်တွေကို ပြောတာဗျ ကဲမှတ်ထား”

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောကို ကြိမ်ဖန်များစွာလည်း ဆရာတင်ခဲ့ရပေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီးဆိုတာက မဟုတ်သေးဘူးပေါ့”

“ခက်ပါဘီ ဒီစာရေးဆရာ တစ်ယောက်နဲ့တော့ဗျာ။ တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီးထားစမ်းပါဦး။ အင်္ဂလန်မှာ ပုံနှိပ်နေရတဲ့ ဗမာဌေးစက္ကူစက်ကိုပဲ ရန်ကုန်ရောက်အောင် ရွှေ့ကြည့်စမ်းပါဗျာ”

ကြက်တောပြောလိုက်သမျှကို ကျွန်တော်သည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားငိုငို နေမိ၏။ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ အကွင်းသား အကွင်းသားတော့ မပေါ်သေး။

“ကျုပ်ပြောပြတာ သဘောပေါက်ရဲ့လားဗျ”

“ငါလဲ အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပဲ ကြက်တောရာ”

“ဘာများ ဒါလောက် စဉ်းစားနေရသေးတာလဲဗျာ။ ကိုယ့်အိမ်တိုက်မယ့်စားပြုကို သော့ပါအပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စကြီးပဲ”

“ဒါမဟုတ်ပါဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာရှိသေးသလဲဗျာ”

“ဪ အရင်တစ်ခေါက် ဦးနုရဲ့ ရွှေမိုးငွေမိုးနဲ့ ခုမင်းပြောတဲ့ ကေတီအေရဲ့ ပြည်တော်သာကို နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားမိလို့ပါကွာ”

“ကေတီအေရဲ့ ပြည်တော်သာထက်စာရင် ဦးနုရဲ့ ရွှေမိုး ငွေမိုးက တော်သေးတာ ပေါ့ဗျ”

“ဦးနုရဲ့ ရွှေမိုး ငွေမိုးက ရှင်မထီး ပြန်ကြွလာရင် ဖြစ်နိုင်သေးတယ်လေ”

“ရှင်မထီးက ပြန်ကြွလာဦးမှာတဲ့လားကွ”

“ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဥပမာ သိန်းသုံးရာကုန်မယ့် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ဖြစ်ရင် ရှင်မထီး ပြန်ကြွလာချင်လဲကြွလာဦးမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုကေတီအေရဲ့ ပြည်တော်သာက ကိုရီးယားကို မီးလောင်တိုက် သွင်းတာလောက်နဲ့ လက်နက်လုပ်ရောင်းစားလို့ရတဲ့ အမြတ်ကို အားမရသေးဘဲ တစ်ကမ္ဘာလုံး မီးလောင် တိုက်သွင်းပြီး ဒေါ်လာတွေ အမြတ်ရသထက်ရအောင် လုပ်နေတဲ့ အမေရိကန်ကို အားကိုးရမှာဆိုတော့ ဒီပြည်တော်သာဟာ ဘယ်လိုပြည်တော်သာမျိုး ဖြစ်နိုင်မလဲ ဆိုတာ ရှင်းနေလောက်ပါပြီဗျာ”

ကြက်တောသည် အဘယ်မျှ အံ့ဩစရာ လေးစားစရာကောင်းသော အညတြ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသနည်း။ ရှင်ကြီး၊ ရှင်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့၏ ဝမ်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ ရဖန်များသဖြင့် ချေးစော်နံ့၍ ထွက်ခဲ့ရပေါင်းလည်း များခဲ့ပေပြီ။ ထိုအတွေ့အကြုံနှင့် ခံစားရချက်များက ၎င်းအား သင်ကြားပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည် ထင်မိ၏။

သို့ရာတွင် အမှုတစ်ရာထက်မနည်း တွေ့တာခံလာခဲ့ရသော အညတြ ကြက်တော သည် အသက်တစ်ရာတော့ မနေသွားခဲ့ရရှာပေ။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်သည် ခပ်စောစောက ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ‘တစ်ယောက်တစ်ချက် ပြည်တော်သာ သော့ချက်’ ဟူသော ကြေးကြော်သံနှင့် အဆင်ပြေကိုက်ညီစွာ ‘ပြည်တော်သာ’ ခေတ်ဦး ပိုင်း၌ တစ်ယောက်သော ပြည်တော်သာ၏ လက်ချက်ဖြင့် အညတြသည် မထင်မရှား ကျဆုံးကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသောကြောင့်ပင်တည်း။

(၄)

အညတြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအား အခက်အခဲ အဟန့်အတား အမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်နေရသည့် အကြားမှ ဆေးတစ်အိုးကျွမ်း ကွမ်းတစ်ရာညက်ရသော အချိန်အား အချိန်ပိုကလေးများကို အလွတ်မပေးဘဲ ရေးသားလာခဲ့ရာ ယခုအခန်း၌ ပြီးဆုံးခြင်း သို့ရောက်ရှိပေတော့မည်။ ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ယခုထိ ဘာတွေ ရေးသား၍ ဘာတွေ

ချန်ထားခဲ့ရသည်ကို အကဲခတ်ရန် ကျွန်တော်သည် မိမိရေးပြီးသလောက် စာမူများကို ပြန်၍ ဖတ်ကြည့်ရပေသည်။

ရေးသားဖော်ပြခဲ့သလောက်ဖြစ်သော အကြောင်းအရာများကို ဒုတိယ နိဒါန်း၌ ဝန်ခံထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် များစွာ စိတ်တိုင်းမကျလှသေးပေ။ ကြက်တော၏ တောအရပ်၌ အတွေ့အကြုံများကို ရေးသားဖော်ပြခြင်း၌သာမဟုတ်။ ၎င်း၏ မြို့တော်အရပ် စွန့်စားခန်းများကို ရေးသားဖော်ပြခြင်း ပြုရာ၌ပင် ကျွန်တော်၏ စာပေအရေးအသားတွင် အတွေ့အကြုံ ဆင်းရဲနည်းပါးလျက် ရှိနေသေးခြင်းများနှင့် တောရွာအသီးသီးတို့၏ အချုပ်အချယ်များကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ဖော်ပြသင့်သလောက် ဖော်ပြခြင်းမပြုနိုင်သော မိမိ၏ ချို့ယွင်းချက်များကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရပေသည်။ အမှန်အတိုင်း ရိုးဖြောင့်စွာ ဝန်ခံရချေလျှင် ကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျွန်တော်သည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းမပြုဘဲ သိမ်းဆည်းထားလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟုအောက်မေ့မိ၏။ သို့ရာတွင် ဤအညကြကြက်တော၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် အခြားပုံမနှိပ်ဘဲ ချောင်ထိုးထားရသော စာမူများနှင့် မတူသောအချက်သည် ရှိနေ၏။ ထိုအချက်ဆိုသည်မှာ အခြားတော့မဟုတ်။ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ပင်ပန်းလာခဲ့ရပြီးနောက် ညအိပ်ရာဝင်ချိန်များ၌ မောမောပန်းပန်းနှင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်တော့မည်ကြိုလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်အား အိပ်၍မပျော်နိုင်အောင် လာ၍ လာ၍ ကလိတတ်သော ကြက်တောကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ကျန်ရှိနေသေးသော ကြက်တော၏ နောက်ဆုံးနာရီကို အပြီးသတ်ရေးသား၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ၏ လက်သို့ ဝကွက်အပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပေတော့သည်။

(၅)

ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားနှင့် တိုင်းရင်းသား မြေပိုင်ရှင်ကြီးတို့၏ နှိပ်ကွပ် ညှဉ်းပန်းမှု၊ ရက်စက်မှုများကြောင့် မိဘမဲ့ဖြစ်လာခဲ့ရပြီးနောက် ကလေးကချေနှင့် လူဖြစ်လာခဲ့ရကာ 'ဘုံကျွန်' အဖြစ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ပေါချာချာအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း ကြီးပြင်းနေထိုင်လာခဲ့ရသော ကြက်တော၏ အဖြစ်အပျက်နှင့် နာကြည်းခံစားရချက်များ၊

ဂျပန်ငွေစက္ကူဖြူနှင့်အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူတို့၏ ပို့ဆောင်ပစ်ချမှုကြောင့် မြို့တော်အရပ်သို့ လေလွင့်လာခဲ့ရပြီးသည့်နောက်၌လည်း နိုင်ငံရေးလက်ကိုင်တုတ်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုဘရာဇာ အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ထောင်ကျစားသူအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နောက်ဖေးလမ်းကြားများ၌ နို့ဆီဘူးအခွံကောက်ရသူအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆောင်ကြားမြိုင်၏ အဆွယ်တော် အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်

မွေးဝမ်းကျောင်းခြင်း ပြုလာခဲ့ရသော ကြက်တော၏ မြို့တော်စွန့်စားခန်းများနှင့်-
နောက်ဆုံး အီးစီအေတရတ်ဖြူနှင့် ကြားနေရေး ပြည်တော်သာ ခေတ်အတွင်း
ကျွန်းအလုပ်သမားနှင့် လင်းယုန်သတင်းထောက်အဖြစ်လည်းကောင်း ကြက်တော
၏ စွမ်းဆောင်ချက် အမျိုးမျိုးကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏
နောက်ဆုံးသောနာရီကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနှင့် ဖော်ပြရပေတော့မည်။

လူတစ်ကိုယ်တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီးနှင့် လခတစ်ထောင်ရတော့မည်ဆိုသော
ပြည်တော်သာခေတ်၌ ကြက်တောသည် မကြာခဏအလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကို
ကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာသတိပြုမိပေသည်။ သူသည် မကြာခဏ ကျွန်တော့်ဆီသို့
လာ၍ ထမင်းမစားရသည်မှာ ၃နပ်ရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို ခပ်တိုးတိုးပြောပြလေ့ရှိ၏။
နေ့စားကျပ်နန်း ကူလီအလုပ်များသည် အဘယ်သို့မျှရှာ၍မရအောင် ဖြစ်နေသည်ဟူ၍
လည်း မည်သည့်စဖူးညည်းတတ်၏။

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောအား အပေါစား လမ်းဆေးထမင်းဆိုင်သို့ ခေါ်သွား
ရပေသည်။ အကြောင်းမူကား ပြည်တော်သာခေတ်၌ ကျွန်တော်ပါ ဘိုင်ကျနေသော
ကြောင့် ဖြစ်သတည်း။

လမ်းဆေးထမင်းဆိုင်များ၌ တစ်ကျပ်မိုးလောက်စားလျှင် မိုက်မဆံ့နိုင်အောင်
အပေါစား ဟင်းထမင်းများကိုရ၏။ သို့ရာတွင် ကြက်တောသည် နှစ်ကျပ်မိုးလောက်
တက်တက်ပြောင်အောင် တွယ်ပစ်လိုက်ပေသည်။ သူသည် ထမင်း (၅)ပန်းကန်လောက်
ကို သူ၏ဝမ်းမိုက်ထဲ၌ အဘယ်သို့ထားလေသနည်း။

ကျွန်တော်သည် ကြက်တောကို လူမှပင်ဟုတ်သေးရဲ့လားဟု သံသယရှိလာ၏။

“တွယ်လှပါကလားကွ ကြက်တောရ”

“ခင်ဗျားလို ကျွေးတဲ့လူရှိတုန်း သုံးလေးနပ် တွယ်ရတာပဲဗျာ”

ရင်နာနာနှင့် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ရှိနေတတ်သေးလျှင် ကျွန်တော်သည် တစ်ကျပ်စ
နှစ်ကျပ်စ ပေးလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ကြက်တောသည် သုံးလေးရက်ပေါ်မလာတတ်ဘဲ
ပျောက်သွားလေ၏။

ပြည်တော်သာ ခေတ်အတွင်း၌ ကြက်တောတစ်ယောက်သာမဟုတ်။ ကျွန်တော်
လည်း အခက်အခဲတွေ့ရကြောင်းကို ကြက်တောနှင့် ဆက်စပ်နေသဖြင့် အနည်းငယ်
ရေးချင်သေး၏။ ကိုယ်ရည်သွေးခြင်းနှင့် ဝါဒဖြန့်ခြင်းဟူ၍တော့ မအောက်မေ့စေလိုပေ။

တစ်ဖက်က ကျွန်တော်ယုံကြည်သော လင်းယုန်ဂျာနယ် သတင်းစာများကို
လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်နိုင်စေရန်အတွက် ကျွန်တော်၏ ဇနီး မခင်ဦးသည် အိမ်
စရိတ်ရအောင် တစ်ဖက်မှ ဈေးရောင်းရပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ သား မောင်ဗဟိန်းကို

ကျွန်တော်၏အမေက ထိန်းရပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်သို့လာရန် လင်းယုန်တိုက်က ကျွန်တော်အား ၎င်း၏ငွေစာရင်းထဲမှ တစ်ပြားမှ မပေးနိုင်သဖြင့် မခင်ဦးထံမှ တောင်းရလေသည်။ ထိုအခါ၌ မခင်ဦးက ၎င်း၏ဈေးရောင်းရသော ပိုက်ဆံသေတ္တာကို ဖွင့်ပြကာ “ပြည်တော်သာ ခေတ်ကျမှ တစ်နေ့လုံးထိုင်လို့ ဈေးဦးတောင် မပေါက်ဘူးရှင်” ဟူ၍ပြောရာ၏။ ထိုအခိုက် အလွန်တရာဆော့သော မောင်ဗဟိန်း၏ဒဏ်ကို ခံနေရရှာသည့် သူ၏ဘွားအေဖြစ်သူက “ငါ့မြေးဗဟိန်းတစ်ယောက်ကတော့ မျက်လုံးနှစ်လုံး ပိတ်သာသွားတယ်၊ အဆော့မရပ်ဘူးကွယ်” ဟုညည်းတွားလေရာ ကျွန်တော်၌သမီးအကြီး ပူတူးမက လူထုသတင်းစာကို ဖတ်နေရာမှ “လူတစ်ကိုယ် တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီးနဲ့ လခရစ်ရာက တစ်ထောင်ရတော့မယ်ဆိုလို့ မောင်ဗဟိန်းက ဝမ်းသာပြီး ဆော့တာထင်ပါရဲ့ ဘွားဘွားရယ်” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း အိမ်မှ အလုပ်တိုက်သို့ ခြေလျင်ကြိုတံခွဲရာ၏။

ပြည်တော်သာခေတ်၌ ကျွန်တော်သည်လည်း ‘ ဘိုင့်’ ကျ၍ ကြက်တော၏ နေထိုင်စားသောက်ရေးကို ထိထိရောက်ရောက် မကူညီနိုင်ခဲ့ပေ။ ၎င်းအပြင် ကြက်တောဆရာတင်သော လင်းယုန်နီသည်လည်း ၎င်း၏ ချစ်သော ‘မာ’ နှင့် အကြောင်းပါကာ သမီးဦးကလေးကို ရရှိနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် ယခင် လူပျိုကာလသား ဘဝတုန်းက ကဲ့သို့ လင်းယုန်တိုက်သို့ လာနေထိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။ ၎င်း၏ ဆရာလည်းမရှိ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ထိထိရောက်ရောက် ၎င်း၏ တစ်ဝမ်းတစ်ခါကို တာဝန်မယူနိုင်သည့်အတွက် ကြက်တောသည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေရာက ငတ်လွန်းမက ငတ်လှသည့်အဆုံး ကြိရာမရတော့သဖြင့် မဂိုလမ်းရှိ ကွမ်းရာဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုဝင်၍ ဖောက်ရာမှ ဉာဏ်ပညာစူးရောက်သော တရားသူကြီးတစ်ဦးက ထောင်လေးလချ ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

တရားသူကြီးက ၎င်းအား ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ထောင်လေးလချလိုက်သောအခါ ၎င်း၏ပြစ်မှုသည် ကြီးလေးလှသဖြင့် သက်သက်ညာညာ သဘောမျိုးဖြင့် ထောင်လေးလလောက်သာမချဘဲ တစ်နှစ် ၂နှစ်လောက် ချပေးဖို့ တရားသူကြီးအား ကြက်တောက တရားခွင့်မှ တောင်းဆိုလိုက်သေး၏။

ထိုတစ်ခေါက် ထောင်လေးလ ကျသွားခဲ့ရပြီးနောက် ထောင်မှလွတ်သောအခါ ကြက်တောသည် ကျွန်တော်ဆီသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်မှပင် ပေါ်မလာခဲ့တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သုံးလေးရက်က ဂရင်းဟော်တယ်တွင် ဘီလီယက်ထိုးနေသော လင်းယုန်နီအား ဗမာပြည်အလုပ်သမား လယ်သမားပါတီမှအပြန် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီးပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော်ဆီသို့ ပေါ်မလာသော ကြက်တောတစ်ယောက်

သူ့ဆီသို့များ လာသေးသလားဟု မေးမြန်းကြည့်ခဲ့ရ၏။ ဝက်သားပုပ်အကြောင်း မကြာခဏ ဟောပြောခြင်းပြုတတ်သော ၎င်း၏ဆရာ လင်းယုန်နီဆီသို့လည်း ကြက်တောသည် မရောက်ရှိခဲ့ပေ။

ကြက်တောသည် ဘယ်သို့များ ရောက်ရှိနေသနည်းဟု ကျွန်တော်ကစုံစမ်း ကြည့်မိ၏။ မည်သူကမျှ ကျွန်တော့် အညကြကြက်တော၏ သတင်းကို မမေးနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့လေရာ တစ်နေ့က မဲမွေးဖို့ထားရှိသော ငတီများ၏ ကွက်သစ်တစ်ခုသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရောက်တော့မှ ကြက်တော၏ ကြေကွဲ ရင်နာစရာကောင်းသော အဖြစ်ဆိုးကို ကျွန်တော် သည် ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ဆီက ကြားသိခဲ့ရ၏။

၎င်းထောင်မှ လွတ်လာသောနေ့က ပြည်တော်သာရေးနှင့် မြို့တော်စည်ပင်ရေး အတွက် ရန်ကုန်မြို့၏ လမ်းဘေး တံအိမ်များကို တရကြမ်းဖျက်ဆီးသူများက ဖျက်ဆီးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသော ကြက်တောသည် 'ကယ်ပါ ယူပါ' တစာစာ အော်ခေါ်နေရှာသော ဒုက္ခိတ မြေးအတွားနှစ်ဦးအား ဝင်ရောက်ကူညီရာမှ ပြည်တော်သာ တံဖျက်သမားများက ၎င်းတို့အား ခံချဖို့လာသည်ဟူသော အထင်ဖြင့် ကြက်တော အား ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ တုတ်ကောင်းကောင်းနှင့် မတော်တဆ ရိုက်ခွဲလေရာ ကြက်တောသည် နောက်တစ်နေ့၌ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ မြှုပ်နှံခဲ့ရသော အလောင်းများ အနက် မထင်မရှား အလောင်းတစ်လောင်းအဖြစ် ပြည်တော်သာ သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ လိုက်ပါသွားရပြီးနောက် ပြန်မလာနိုင်ရှာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသတည်း။

အညွှတ်

ပန်းမော်တင်အောင်

